

ஸ்ரீ

ஆழ்வாரெம்பெருமானார் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

நம்மாழ்வாரருளிச் செய்த

திருவாய்மொழி - ஆரூம்பத்தா.

ஸ்ரீகாஞ்சி பிரதிவாதி பப்ளிகர்

அண்ணங்கராசாரியர் இயற்றிய

திவ்யார்த்ததீபிகை யுரையுடன் கூடியது.

(இரண்டாம் பதிப்பு.)

ஸ்ரீஸ்வாமியின்

ஷஷ்ட்யப்த பூர்த்தி நினைவு மாலையின்

பதினைத்தாவது மகராக வெளியிடப்பட்டது.

சுருடகதாமிடம் :-

கரந்தமாலை ஆபீஸ், காஞ்சிபுரம்.

—:O:—

விலை 2-6-0

1953

ஆழ்வார் எம்பெருமானார் தீயத் திருவடிவளை ஏறாம்.

நம்மாழ்வார்வார் திருவாய்மொழித்தருவிய திருவாய்மொழி.

ஆறும்பத்து ருதம் திருவாய்மொழி — வைகல்பூங்குழியாய்

மீகாஞ்சி பிரதிபாதி பயங்கரம் அன்னங்காராரியர் இயற்றிய

திவ்யார்த்த தீபிகையோடு உட்பத.

—10—

அவநாரிகை—மீழ் ஐந்தாம்பத்தில் * கோற்ற கோன்பு என்மிற திருவாய்மொழி தொடங்கி காங்கு திருவாய்மொழிகளிலே ஆழ்வார் அடுத்தடுத்து எம்பெருமான் திருவடிவளிலே சரணுகதி செய்தார். பவன் கொடுத்தே தீர்த்தவதான அந்த சரணு கதியம் பவிக்கவில்லை. அதற்குக் காரணம் என்னவென்றும் கம்முடைய பாக்ஷியமே யாகும். ஆழ்வாருடைய திருவாக்கில் சின்றும் இன்னமும் பாக்ஷியனை வெளியிடு வித்து உலகத்தை வாழ்விக்கத் திருவுள்ளம் பற்றின எம்பெருமான், அங்காகவே ஆழ் வாருடைய சரணுகதியையும் சிஷ்யப்பவனாக்விஞன்.

மீழே * பிறந்தவாறும் என்மிற திருவாய்மொழியிலே, * உன்னையென்று கொல் சேர்வதுவே என்றும் * உன்னையென்று தயிப்பெய்வனே என்றும் * உன்னையென்று கொல்குவேதே என்றும் இங்ஙனே பவவாறு கதறி எம்பெருமான் பக்களிலே கடுகச் சேரவேணுமென்று பார்த்த ஆழ்வார், அவ்வெம்பெருமான் திருவணங்குட்டுர் என்மிற மலிவாட்டுத் திருப்பதியிலே ஸக்ரிதி பண்ணியிருக்கும்படியை கோக்கி அங்கே தாம் சென்று சேரமாட்டாதே தம்முடைய தகையை அப்பெருமானுக்குத் தெரிவிக்கும்படி தூதுவிடுகிறார் இத்திருவாய்மொழியில். அதாவது—ஆழ்வார் தமையா தன்மைமைய விழந்து பெண்பாவனை பெற்றுச் சில பகிஷை எம்பெருமான் பக்களிலே போகவிடுகிறார். பவத் விஷயத்தில் அக்ஷயிப்பிக்குமவர்களைப் பகிஷைகப் பரிபத்தி பண்ணு விறதென்று ஸ்வாபதேசார்த்தமறிவது. பறவையானது இரண்டு சிறகுகளாலே எப்படி உயர்கதையை அடைகின்றதோ அப்படியே ஞான அறுட்டானவர்களினால் உயர்கதையை அடைகின்றவர்களை மறாக்களை பகிஷைக மறைத்துப் பேசப்படுகின்றார்கள். ஆசார்பர்களென்ன, உடன் கல்வி பயின்றவர்களென்ன, புத்திரர்களென்ன, சிஷ்யர்க ளென்ன ஆகிய இவர்கள் தூதுவிடப்படுகின்றவர்களாக ஆங்காங்கு ஸந்தர்ப்பத்திற் குத் தக்கபடி கொள்ளக்கூடவது.

திருவாய்மொழியில் தூதுவிடும்பதிகங்கள் காங்கு :—(க) அஞ்சிதையமடாராய் (2) இத்திருவாய் மொழி. (க) பொன்னுலகாளிரோ. (ச) எங்காளகங்குழியாய். எம் பெருமானுடைய விழுநாசியையை கோக்கி முதல் தூதுவிடப்பட்டதென்றும், விபவாவ நாரத்தை கோக்கி இரண்டாம் தூதுவிடப்பட்டதென்றும், பரத்துவத்தைதும் அந்தர்பா லித்வத்தைதும் கோக்கி மூன்றாத்தூது விடப்பட்டதென்றும், அர்ச்சாவதாரத்தை கோக்கி காங்காத்தூது விடப்பட்டதென்றும் ஆசாரிபர்கள் சிவபித்துக்காட்டுவார்கள். “தம் பிழையும் சிறந்த செவ்வமும் படைத்த பரப்பும் தமரோட்டகடாவாரும் மறப் பிற்த கடிமாதிகாரணரால் ஸைக்தர்பயங்கிவழிணர்த்தும் வ்யூறவிபவபரத்வத்வ யார்ச்சனைகள் தூது காங்குதும் விஷயம்” (157) என்ற ஆசார்பங்குதய மீனகத்தியும் அவ்விடத்த விவாக்கியானமும் இங்கு உரைத்தக்கன.

இத்திருவாய்மொழி விபவாதாரத்தில் தூது விடுவதாகத் தெரிகின்றது. ஆன தபற்றியே மனவானமாமுனிகள் தூற்றத்தாறியில் “வைகல் திருவணங்குட்டுர் வைகு மிளபனுக்கு” என்றருளிச்செய்தார். திருவணங்குட்டுரிலே தூதுவிடுகிறபடியாலே “இது அர்ச்சாவதாரத்தில்தூது” என்று சிவநிதிக்கணகாதோ வென்னில்; இதில் பத்தாவது

பாகரத்தில் “மாதில் பொராக்கன் மதின்திறைழச் செற்றுக்கத் ஏறு சேவகனுர்க்கு
என்னையுழளன்னெயின்கனே” என்று அனந்திருக்கும்படினா நோக்கியும் அர்ச்சல
தாரத்தாதுபதிகம்பேறே ஒன்று இருப்பதை நோக்கியும் ஆசாரியர்கள் இங்ஙனே வகை
பிட்டருளினது மிகப்பொருத்தும்... ..

வைகல்புங்கழிவாய் வந்துமேயுங்குதினங்காள் *
செய்கொள்சேக்கேணய் திருவன்வண்ணுதறையும் *
கைகொள்சக்கரத்து எண்கனிவாய்ப்பெருமானைக்கண்டு *
கைகன்குப்பிச்செய்வீர் வினையாட்டியென்காதன்மையே.

வைகல்பு	எப்போதும்	சுனி கால்	சுனிபோன்ற திருவதாரத்தையுடையவனுமான்
பு சபி கால்	அழகிய நீர்செய்திறே		
வந்த மேயும்	வந்திருந்த துறையன்மே		
குருகுதினங்காள்	கொக்கிற் றட்டங்கோ!	என் பெருமானே	எம்பெருமானே
செய் செய்	சுழனி நீர்ப்பிய செ செய்பி	என்ற	செயிற் பார்த்த
செய்செய் உயர்	என் நகம்	கைகன் உப்பி	அருளுகியெய்த
	வளந்திருக்கப்பெற்ற		
திரு உன் உன்னை	திருவன்வண்ணுதறையும்		
உறையும்	நித்யவாயம் பன்னு		
	நித்யவாயம்		
கை செய்	திருக்கையிலே திரு	வினையாட்டியென்	இக்கனே பிரிந்திருக்கும் பாள
சக்கரத்து	- வாழியாழ்வானை	சாதனம்	முதலான என்னுடைய
	கொண்டவனும்	செய்வீர்	கூறிக் கொடுத்துக்கொள்.

[வைகல்பு பூங்கழிவாய்] திருவன்வண்ணுதறையே சென்று எம்பெருமானுக்கு
என் அபிரிவேசத்தைத் தெரிவிப்புகொளென்று சில குருகுதினை நோக்கி இரக்கின்றான்
பரங்குசகரபதி. குருகுதினங்கள் வாழ்வது நீர்க்கவரையிலேயாகையாலே “பூங்கழிவாய்
வந்துமேயும் குருகுதினங்காள்” என்று விளக்கின்றான். உடையடுத்த நீர்ப்பரப்புக்குக்
கழிவேன்று பெயர். பூங்கழிவேன்று—மகோஹரமாயிருக்குத்தன்மை சொல்லுமிறது.
வாய்—ஏழனுருபு. கழியிலே பெய்றபடி. வைகல் வந்து மேயும்—எப்போதும் நீங்கள்
உங்களுடைய உணவை மாத்திரமேயோ நோக்குவது? பிறர்க்கரியமும் சிறிது செய்ய
வேண்டாமோ? என்று காட்டுகிறபடி. எம்பெருமான் என் கைக்கு எட்டாதே போனா
றுகிலும் அவனைப்பெறுவிக்ஞமன்களான நீங்களாவது எப்போதும் என் கண்வட்டத்
திலே வாழாரின் நீர்களே, எனக்கு இதனொரு சந்தோசம் என்று காட்டுகிறபடியுமாம்.
குருகுதினங்காள் = “தூவிரியமனமுழக்கித் துணியெனவும் பிழியாதே” என்கிறப்போலே நீங்
கள் துணியிரியாதே வாழ்கிற இவ்வாழ்ச்சி என் காரியம் செய்வதற்காகவேயென்றிருக்
கிறேன் என்று தெரிவிக்கிறபடி.

‘குருகுதினங்காள்’ என்று விளக்கவாதே, இப்பிரசாத்தி எம்மைவிளிப்பது எங்
கேனும் தூதுபோகவினாகக்கேயாமென்று உணர்ந்த அவை ‘இப்போது நாங்கள்
எங்கே போகவேணும்?’ என்ன; திருவன்வண்ணுர்க்குப் போகவேணுமென்றிருள்
இரண்டாமடியில். உங்களுக்கு வேண்டிய உணவு அங்கும் கொள்ள கொள்ளியாகக்
கிடைக்கும்காணும் என்பான் போன்று ‘செய்கொள் சேக்கேணய்’ என்று அடைமொழி
கொடுக்கின்றான். அங்கு எம்பெருமானை நாங்கள் எவ்வடைபாளங்கொண்டு தெரிந்து
கொள்வதென்ன. இரண்டு அடைபாளங்கள் கூறுகின்றான்—[கைகொள் சக்கரத்து என்
கனிவாய்ப் பெருமானே] கீழ்த்திருவாய்மொழியிலே “போக்தவாயும்” என்று முநீர்க்குருங்கு
தாரத்தைய அதுவந்தித்து மோலித்தவளாகையாலே அவ்வவதாரத்தன்னில் (ஜாதாரி
தேவிகவேச சக்கராகதார) என்னும்படியாகக் கையும் திருவாய்யுளாக அவதரித்த
வாறு திருவன்வந்தியே ஊற்றிருக்கையாலே முதலில் அவ்வடைபாளத்தைக் கூறுகின்

ஞன். பிறகு 'வளர்க்கதவனம்' என்று கோகுலத்திலே வளர்கதபடிபை அதுஸந்தித்தவளா
வையாலே * அங்ஙனம்விடம்புக்கு அங்ஙனம் பெண்டிர்க்கு அனுக்கனாய்க் கொவ்வைக்
கனிவாய்கொடுத்தக் கூழைவம் செய்தபடிக்கொல்லாம் திருவளத்திலே நிழலிட்டிடுத
தோற்றியிருக்கையாலே கனிவாய் என்கிற அடைபச்சத்தைக் கூறுகின்றான்.

கைகள் உப்பிச் சொல்லி = அப்பெருமான் இவகே எவ்பககலிலே வந்தனையும்
எலத்து * அடியென் குடியென்' என்று கனவக குழைச்சல்கள் காட்டித் தன்னுடைய
சொல்லியம் தோற்றயிருத்து இப்போது பரிந்து சென்றாற் பரதவம் பாராட்டி
ந்நகையாலே அதற்கு ஏற்றபடி அஞ்ஞன்பண்ணிக்கொண்டு விஜ்ஞரபலம் செய்யுங்
கொள்ளென்கிறான். எனது விஜ்ஞரபிப்பது * எனது ; [வினைமாட்டியென காத்தன்மை] என
கிறான். பரதவஞ்சு எய்யியின் காதுல் எனருல் அது வாய்மாய்மமாக இருக்குமோ ? லோக
வ்வுகண்ணமாக இருக்கும்னோ. இன்னான் உமமை ஆசைப்பட்டிருக்கின்றான் என்று தெரி
வித்தால் போதுமென்கிறான். இவகே கம்பிள்ளையிடு :— " வாய்மொஞ்சு காதுல்போவன்
த்திற மென்னெஞ்சர்காதல் ; மெல்லியவா காதுவளவல்லாத என காதுல் சொல்லிர் ;
சொல்லுவார் தாழுவே ; வரவுதப்பாதெனறிருக்கிறான்." *

தங்கணப்பிரியில் தரிவாத ப்ரேமமுடைய சிவபகவதானே கூட மனத்துக்
கொரிய காலகேயு கூடங்கனிலேசென்று பகவதகுணபலம் பண்ணுகின்ற எத்தல்வ
பாவரான ஆசார்ய ரோருவதை விவித்து எனக்கு பகவதாமச்சலவும் பண்ணுவிக்
வேணுமென்று பிரார்த்தித்தல் இதற்கு உன்னுதற ப்பாரான். ஆசார்யநிருதயத்திலே
" ஆறுதலி பென்னும் பாழ்பாபபகதரகத்திலேயே " இதுபாதி குர்ணியின் விபரக்
கிபானத்திலே ஸ்வாபதேசார்த்த விவிது காண்க. ...

காதல்மென்பெண்டியே உடன்மேயுங்கருவாய் ! *
வேதவேள்வியோலிமுழங்கும் தன் திருவணலன்றி *
காதல்வாலமெல்லமுண்ட கம்பெருமானைக் கண்டு
பாதங்கதேழுதுபணிவி அடியென் திறமே.

காதல் மென் பெண்டியே	காதலியே திரு பகவத	காதல் ஞானம் எல்லாம்	காதலென்பதும் (பிரையானதில்) காதலாத் தையும் விஞ்சுகின்றது
உடன்	உடைய அழைய பெண்	காட்ட	மான்
மேயும்	யோடு கூட		
கு காதல்	இவ தோற்றித்த	கம்பெருமானை	கம்பெருமானை
	எல்ல வர்ணமுடைய	கந்தி	கோசக கந்தி
	கையாலே	பாதங்க	அவனது திருவகரண
வேதம் வேள்வி	வேதமோஷமும் கூட நிசை	பொருது	கோசகி அஞ்ஞலி பங்ணி
தலி முறையும்	கரிவாய்க்கிண ரோவாண	அடியென் திறம்	அடியென் கதவமாத
	மும் முழங்கப் பெற்ற	பணிவி	தருவார்த்தை சொல்ல
தன்	ஞானம் பாராட்டிய		மேனும்.
திருவணலன்றி	திருவணலன்றியே		

* * * — ஆர்த்தக்களுக்கு ஆர்த்தியைப் ப்ரிஹரித்து 'ரகணம்' செய்வதிலேயே
நிலைக் கொண்டிருக்கிற எம்மப்பெருமான் திருவணலன்றிலே வேதவொலியையும்
பவன்? பொலியையும் காதாரக கேட்டுக்கொண்டு தன்னுடைய ஆர்த்தரகண நிலைக்
பையும் மறந்து அங்கே தங்கிக்கிடக்கிறான் ; அவனுடைய பாதாரவந்தவகனிலே
சென்று அஞ்ஞன்பண்ணி நின்று என விஷயமாகச் சில வார்த்தைகள் சொல்லவேணு
மென்று காரையை இரக்கிறான்.

கருகாராய் ! = காரைக்கு வெண்மை நிறம் ப்ரஸித்தமாயிருக்க 'கருகாராய்' என்
றது எங்கனே ? என்று எவர்க்கவேண்டா. உடம்பிலே வைவன்னிய முண்டானால்
"உடம்பு வெளுத்துப்போயிற்று" என்று சொல்லுவதண்டு; அப்படிப்பட்ட வெண்மை

யின்றிக் கே மென புக் பெற்றிருக்கிறபடினைச் சொல்லுகிறதத்தனை. “பிரிவுக்குப் பரஸங்கமில்லாமையாலே தன்னிறம்பெற்றிருக்கிறபடி; பிரிந்தவன்வடிவுக்கு ஸ்மாரகமாயிருக்கிறபடி” என்பது இருபத்தினுவாயிரம். “கூடத்திரிசையாலே நரைநிறை நீங்கி வடிவுபுகர்த்தபடி: பிரிபாதார்க்கு உடம்பு வெளுக்காதாதே; தான் உடம்பு வெளுத்துக்கிடக்கிறானே” என்பது ௪௦ முப்பத்தாறுவாயிரம். “காதல மென்பெனையோடுடன் மோகம்” என்றதனால் ஸ்வாபதேசத்தில் ஆழ்வான் அனந்தாழ்வான் போன்ற கருணாஸ்ரீசர்மிகளின் பெருமை தெளிவிக்கப்படுகிறது. அன்றியே, சிஷ்யர்களைக் கூடி பகவத்குணநுபவம் பண்ணுகின்ற ஆசார்யர்களைச் சொல்லிற்றுகடியுமாக.

வேதவேள்வியொலிமுழங்கும் = ஸ்ரீசக்தவர்த்ததிருமகள் காட்டுக் கெழுந்தருளின பின் அபேரத்திமக்கள் புலம்புகையில் = தாகவஜ்ஜுவியாவிறைவு = ஸமாஜேஷு = மறைநாச, ௪ தாகவ்யாய புக் ஜாது தாய்கம் ராமமக்தர.” என்கிறார்கள். இதனால் வேதவேள்வியொலி முழங்குமிடங்களைவெல்லாம் இராமபிரான்வந்து நின்று ஸேவைஸாதிப்பென்று காட்டப்பட்டது. இதுஎம்பெருமானுடைய தன்மைநாதவால் திருவண்ணாமலையிலே அந்த முழக்கத்திலே வலதாழ்ந்து தன்னைமறந்தொழிந்ததாகப் பரங்குசகாபதி கருதுகின்றானென்க. இவ்விடத்தில் சட்டில்—“வேதகோஷமும் யாகத்தில் சைந்தராதி கோஷமும் ஸமுத்தரகோஷமோலேயிருக்கிற சர்மஹரமான ஊர்” என்றுள்ளது. யாகத்தில் சைந்தராதி கோஷமாவது — பகவிசஸகம் பண்ணுகக்காகப் பிரியாதிக்கப்படுகிற சைந்தரங்கள் [கேதிகள்] முதலானவற்றின் கோஷம் என்று சைப் ப்ரமித்துக் கூறுவதுண்டு. அது பொருளானது. சைந்தரசைந்தரோ என்று வேதத்தில் சொல்லியிருக்கிறபடி சைந்தரமென்பது மக்தரவிகோஷம். வேதார்த்தஸங்கரஹ தாத்பர்யநிபிணையில் (பக்கம் 302ல்) ஸ்தோதரம்—காநிசிஷ்ட மக்தரோச்சாரணம்; சைந்தரம்—காநநிதம் ஏகேரு நிருபொச்சாரணம் என்பது காண்க.

‘திருவண்ணங்குே காதல்’ என்றனாறே அதப் பெரிபான் பக்கலியே காங்கன் சென்று விட்டப்போமோ? என்று பறகவகளுக்குச் சங்கையாக, அவனுடைய நீர்மைக் குணத்தை பெடுத்துக்காட்டுகிறான் “சூலமெல்லமுண்ட” என்று. ஆபத்தவருவதற்கு முன்பே சங்கிக்கையை இயல்வாகவுண்டாவருகையாலே அவனருகிற செல்லக் கூச வேண்டா என்று காட்டினவாறு. அடியென்றும் பணிவீர் = இங்கே ௪௦—“அவன்றிறம் போவாறு; என்னிடையாட்டந்தர் சொல்லுங்கோன். சொல்லில் இரு மறையாதத் துக்குப் போரு மாகாதே.”

திறங்களைரியேயும் செங்குழைப்புகளினங்கன் / ௧
சிறத்தசெல்லம்மக்கு திருவண்ணங்குறையும் ௨
கறக்குக்ககர்க்கைக் கணினம்பெருமனைக்கண்டு ௩
இறங்கித்தொழுதுபணிவீர் அடியெனிடரே.

3

திறக்க ஆதி	திரந்திராச	செங்கு ககர்க்கை	செந்த கருகிற திருவாய்
என்கும்	பார்த்தவீடென்கை	...	கை கையினையுடைய
செங்கு	விசைகைகளினே
உறம்	உவையென்ற
புன் இளங்கை	பறகைக் கட்டகாரே
செந்த செல்லம்	பார்த்த சூலமென் சிஞ்சி	பெருமனை செந்த	செப்பெருமனை வேலித்த
மக்கு	திருக்கிற
திருவண்ணங்குே	திருவண்ணங்குே	திறக்கி தொழுது	தாழ்த்த தொழுது
உறையும்	திருவண்ணம் பண்ணுகின்ற	அடியென் இடர்	அடியென் பகிற கட்டந்த
		பணிவீர்	சொல்லுக்கை.

... பகிசன் கட்டங்கட்டமாக உவையவது வழக்கம். அங்ஙனே கட்ட மகையனை இருப்பது தன் காரியம். செந்தந்தரகலென்பென்று பரங்குசகாபதியின்

கருத்துப் போலும். அவை செய்காது உழல்வது தங்கட்கு இரை தேடுகைக் கையாடுதலும், தலை தான் சடுபட்டிருக்கிற எம்பெருமானைத் தேடிக்கொண்டு அந்நா உழல்வின்றனவாகக் கருதி, பறவைகான்! செய்காது எதற்காக உழல்வீர், நீர்கள்? எனக்காக நீங்கள் தேடும் எம்பெருமான் திருவன்வண்ணிரிவன்றோ உறைவின்றான் என்கிறான்.

அவன் உன்னைமறந்து அங்கே உறைவதற்கு யாதுகாரணம்? என்று பறவை எட்டு நினைவாக, “மறந்த செல்வம்மக்கு திருவன்வண்ணிர்” என்கிறான். அத்தலத்துள்ள செல்வச் சிறப்பானது அவனை அங்கே கால்தாழப்பண்ணிற்று என்றவாறு.

[அறங்கு சக்கரமித்யாதி.] விரோதிகளை நிராகரிக்கவேண்டிய விரைவாலே சுழன்று வராதின்றன திருவாய்மொழித் திருக்கவியிலே உடையவனாய், புன்முறுவல்தோன்ற நின்ற அதரத்தைபுடையவனான எம்பெருமானைக்கண்டு தாமயிழிந்து வணங்கி என்னுடைய விரைவ வேதனைகளைத் தெரிவிப்புகள்.

இடையேயும்குழி இடைத்தாடும்மடவன்வங்கன் *
விடலில்வேதவொலிமுழங்கும் தன் திருவன்வங்கன் *
உடலமெனிப்பிரான் கண்ணாண்டுமொலிக்கண்டு *
உடலம்மைத்தோகுத்தி உருகுமென்றுரைத்தாரினை.

4

இடம் இம்	பிரித்தபடம் தக்கியவாத	உடலமெனி	உடம்போன்ற திருமெனியை
போகும்முதி	இப்பதநிலை அகலாநித்த	போக	புடையவனும்
இடைத்த குழி	வந்த வாழ்வாத	சென்ற	உதோபவாரணம்
மடம் அங்கன்	மடவாதகைய அங்கன்மே	சென்ற	குந்தி வாய்ப்புறமாய்
என்		சென்ற	கவியென்பவர்க்கு என்
விடம் இம்	இடைக்கியவாத	குருத்தி	ஒரு பெரும்பின்
வேதம் ஒலி	வேதகோஷம் திரம்பிய	உடலம் வந்த	சொல் தங்கத்த
முழங்கும்		உருகு என்	உருகியிருக்க என்
தன் திருவன்	குருத்தி திருவன்வங்கனிரியே	உரைத்தவன்	அறிவிப்புகள்
வங்கன்			

* * * — ஒரு கொடிப்பொழுதும் பிரியாமே இடைக்கியன்றிக் கலந்து வாழ்கின்ற அன்னப்பறவைகளை போகல், திருவன்வண்ணிரியே நிரந்தரமாக கடைபெறும் வேதவொலியைத் திருச்செவி காத்திக்கொண்டு அங்கே கால்தாழ்ந்து வாழ்த்துகிற உடலவண்ணான எம்பெருமானைக்கண்டு எம்பெருமான்சொல்லாதே ஒருத்தி உடலவண்ண உருகுமின்னுமென்று சொல்லுவகொளென்மொழி. ௪:௪௩ என்னும் வடசொல் போகமெனத்திரிந்தது. போகத்திற்கு இடராவது இடைக்கியிடையில் விச்சேதப் பரணத்தியை. அக்தியவாத போகத்தின் முழம்பென்றது. ஸ்வாபதேசத்தில் இடைக்கியாத பகவதனுபவத்திலே அவகாஸித்திருக்கிறபடியைச் சொன்னவாறு. * போகத்தில் வழுவாத புதுவைவர்கோன் * என்குப்போக.

இடைக்கி குழி—“குருகியவர்க்கத்த விரோதங்களைப் பரமதாதிகளாலே பரிஹரிப்ப மல் சொஞ்சொல் செந்தமிழ் இங்கனி பரவியழைக்குமென்று அகபோகம் கொண்டாடிப் போன்றதே பேசும் ஏககண்டர்” என்று ஆசாரிய ஸ்ரீகுருதவத்திலருளிச் செய்தபடியே ஆசாரியர்களுக்குண்டான ஐகமத்யம் இதனால் தெரிவிக்கப்பட்டதாகும்.

‘திருவன்வண்ணிர் இடைக்குமிடம் வங்கன் அறிபோமே : அவ்வுர்க்கு வழிதெரி யாதே’ என்று பறவைகட்கு நினைவாகக்கொண்டு * விடலில் வேத வொலிமுழங்கும் * என்கிறான் : நீங்கள் புறப்பட்டவாதே வேதகோஷமே உங்களுக்கு வழிகாட்டுமென்றவாறு.

முன்னுமடியில் “உடல்மெனிப்பிரான்” என்றே பாடம் வழங்கிவந்தாலும் இரை வின்பம் போக்கிக் “உடலின் மெனிப்பிரான்” என்று பாடமிருந்திருக்குமென்று கருதிச்

வெர் திருத்திப்பதிப்பித்துள்ளார்கள் : “கடவு மோனிப்பிரான்” என்றிருக்கலாம். கடவு
—கடல் போன்ற என்றபடி. ஒருத்தியிருக்குமென்று உணர்த்துமின் = “ஒருத்தி மதிவெல்லா
ருக்கலாகி மலங்குமாவென்னதி” என்றதுபோல. 4

உணர்த்தவன் உணர்த்து உடன்பெய்யுமடவன்னங்கள் :
திணர்த்தவன் உடன்பெய் சங்குசெகுத்திடுவன்னவன் :
புணர்த்துபுத்தன்மோய்முடி உம்பெருமான்க்கண்டு :
புணர்த்தவையினைய அடிபெறுக்கும்பொறுமினே. (5)

கடல் உணர்த் தல் உணர்த்து	{ (பிரிவு செய்த உடன்பொருளும்) கடலும் உணர்த்தவன்மே நிரம்பக் கெடுமென்றதி ய்து	திருவன்வந்தோ புணர்த்த பூ தன் தழும் முடி	திருவன்வந்தோடு தொடுக்கப்பட்ட அழிபொருள் வித்தழா வளிர்த்த திருவயி வேர்த்தவையுடையன
கடல் மேயும்	{ உணர்ப்பொருளும் விடும்பிரி யாமல் உடவே திரிசென்ற தவன் உணர்த்தவன்	கடல் பெருமானை கண்ட	கடல் கண்டபிரிவென்றோடு
கடல் அன்னம் என்	{ தவன் உணர்த்தவன்	புணர்த்த வையி காட்டும்	கடல்பிரிவென்றவன் கொண்டு
திணர்த்தவன் உணர் மேல்	{ கொருத்த வன் உடல் மனம் கலிசெய்து	அடிபெறுக்கும் பொருத்தின்	அடிபெறுகின்றவன் அத்தனிரு மனவென்ற வன் பன்னுக்கொண்ட.
செகு மேயும்	{ செகுத்த செகுத்தவன்		

*** — இப்பாட்டின் சட்டி — “கொடை (பொருள்) ப்ரகாரத்தான் மூன்று
வகைப்பட்டாயிற்றிருப்பது; அவையாவன—கடல் உணர்த்தல் புணர்த்தலை மூன்
றும், காமத்தாற்பெற்றபயன் என்று மூன்றையும் பிரயோஜனமாகக் கொள்ளுர்கள்
தமிழர்; இதிலே கடலாவது—எதிர்த்தவையோடு கூடினும் அநேகமாக
விளைவதென்று. அதுதான் ‘என்றையொழியக்குளித்தாய், என்றையொழியப் பூவைப்
பார்த்தாய்; உன் கடம்பு பூவறிந்து’ என்றபொருள் வருமவை. உணர்(து)தவ
வது—‘உணர்கென்று குளித்தேன்’ என்றையும் ‘உணக்கு ஆம்’ என்று பார்த்தேன்
என்றையும் ‘உன்வரவுக்கு ஒப்பித்தேன்’ என்றபொருள் கொள்ளுமவை. இவை
பிரிவின் அனர்த்தாதே வருவது கையி” என்றருளிச்செய்யப்பட்டுள்ளது. இந்த
மூன்றுகளில் உதாரணிக்கப்பட்டுள்ள தமிழ்ச்செய்யுள் திருவள்ளுவர் குறள். அது
“கடல் உணர்த்தல் புணர்த்தலை காமம்—கூடிபார்ப்பெற்றபயன்” என்றும் பாடமாகவே
குறளிற் காண்கிறது. [புணர்ச்சி மகிழ்தல் என்ற அதிகாரத்தில் ஒன்பதாவது குறள்
இது.] உணர்த்தல் என்பதற்கு—‘தலைமகன் தன்னுடைய தவறில்லாமையைக்கொல்லி
வாயுவியுடைய கடலை கீக்குதல்’ என்று பொருளுரைக்கப்பட்டிருக்கின்றது. உணர்த்
தல், உணர்த்தல் இவையிரண்டும் இங்குப் பரிபாசியென்பன. மூலத்தில் “உணர்த்த
தூடலுணர்த்து” என்றிருந்தாலும் பாட்கரமத்திற்காட்டிலும் அர்த்தக்கிரமம் வலிது
என்றகியவத்தினால் “கடல் உணர்த்தல் உணர்த்து” என்று அடைவுபடுத்திக்கொள்ள
லாம். கடல் உண்டான பிறகே உணர்த்தல் வேருமதவால் அதற்குச் சேர இங்ஙனம்
கொள்ளக்கடவது. கடல் என்ற பிரணயிரோடும் அதற்குப்பரிஹாரமான உணர்த்
ததும் வருவதற்குப் பிரிவுகாரணமாகும்; பிரிவின்றிக் கேட்புபெயிருந்துவிட்டால்
அவை சேரமாட்டா. ஆகவே, காம பிரிவையும் வேண்டி, பிரிந்து கடல் உணர்த்தல்
ஆவாய்க்கி அதுபயிக்கவும் வேண்டி என்றுகொண்டு கூடிபெயிருக்கின்ற அவ்வாறு
கிளை என்றதாயிற்று.

புணர்த்த பூத்தன்மோய்முடி பென்றது — அப்பெருமான் ஆச்சிதாவுணத்திற்
கொற்ற தனிமான் முடிசூடியிருத்தவால் கீக்கன் கொடுத்தென்று கானலாமென்று
காட்டுகிறபடி.

“அடிபெறுக்கும், பொற்றுமினே” என்றிற் விப்பகரம் திவ்யதேவ யாத்நிரை
கொண்டவர்களைவரையும். யோக்கி அந்த பாக்விடமின்னவர்கள் கொண்டுதற்கு

உரியது. தேவரீர்கள் திவ்யதேசங்களிலே சென்று இனவிக்ஞம்போது அடியெனுக்கரசு
வழிவெளிக்கீவனுமென்ற பாவனை. 6

பொற்றியானிரத்தேன் புன்னைமேலுறையுத்தியில்காள் *
சேற்றில் வானினுள்ளும் திருவன்வண்டுநொடியும் *
ஆற்றலாழியங்கை கமளிப்பெருமாளிணக்கண்டு *
மாற்றங்கொண்டதூள் மையல்தீர்வதோருவண்ணமே. 8

புன்னை பெல்	புன்னைமரத்தின் மேலே	சுத்தம் ஆழி தம்	சத்திரத்த திருவாய்வை
உறைய	வந்தென்ற	மே	அடியை வாயிலே உடை
புருவிகளால்	அடியை குயில்களே!		மண்ணை
பால்	அடியை		
போற்றி இரம்	தடுத்த வேண்டுகின்றேன்!	அயர் பெரு	தேவாதிதேவனைத் தன்
தேன்		மனை என்ற	
வானி	வானி பிண்களானவை		
சேற்றில்	சேற்றில்வெள்ளியே வந்த	மையல் தீவற	சன்னுடைப விபாமோதம்
தள்ளும்	உடைப் பெற்ற	ஒரு வண்ணம்	திருப்படியான
திருவன்வண்டு	திருவன்வண்டுமே வந்த	மாற்றம் கொண்டு	ஒரு எய்வந்தை கொண்டு
உறையும்	பறக்கும்	அருவி	வந்த உறையெனும்.

* * * — சில குயில்களைக்குறித்து. திருவன்வண்டுமே சென்று எம்பெருமா
னைக்கண்டு எனக்குள்ள நிலைமையை அறிவித்து அக்கையில்லின்றும் ஒரு வார்த்தை
கொண்டுவந்து எனக்குரைத்து என் மையலைத் தீர்க்கவேண்டுமென்று இரக்கினான்.
பொற்றி என்பதை “பொற்றியாம் வந்தோம்” என்றவிடத்திற்போல விளையச்
சமரக்கொண்டால் ‘மங்கனாரணனம் புன்னி’ என்று பொருளாய், மேலே இரத்தே
னென்பதில் அந்விதிக்கிறது. அங்ஙனம் தீர்க்க * அன்றில்வலகமனந்தாயடி. பொற்றி *
என்றவிடத்திற்போலே கொண்டால் ‘மங்கனாரண்டாகு’ என்று பொருள்பட்டுத்
தனியேயிற்றும். வடமொழியில் ‘வ்வஸ்தி’ என்று முதலிட்டுப்போச ஆரம்பிப்பது
பொலாயிது.

யான் இரத்தேன் = அது போகவேண்டுமென்று இரப்பான் அவனென்று ஸ்ரீராமா
யனுநானில் ப்ரளித்தமாயிருக்க, இப்போது நான் இரக்கும்படியாவதே! என்றித அவ
ஸாதம் தோன்றும்.

புன்னைமே ழுறை பூத்துயில்காள்! = “வளர்த்ததனால் பயன் பெற்றேன்” என்
னும்படியாக ஆசிரியர் பக்களிலேயே வளருவார்கள் (ஸ்வாபதேசத்தில்) குயிலாகச்
சொல்லப்படுவார்கள். “வாய்மைய பரப்புகுகோவிய பிகு” என்ற அமரகோசத்தின்
படி குயில்களுக்கு வடமொழியில் பரப்புக மென்றுபெயர்; காக்கையின் கூட்டிலே
கொண்டுவிடப்பெற்று அவற்றால் போஷிக்கப்பட்டு வளரும்வையென்றபடி. அது
போலே பரண ஆசார்யனால் போஷிக்கப்பட்டு வளரும் குருகுலவாஸிகளைச் சொல்லிற்
குறித்த.

“புன்னை மேலுறைய” என்றது புன்னையின் மேலுறைய என்றபடி. இதில் ஒரு
விசேஷர்த்தமுண்டு. சம் ஆழ்வார்களும் ஆசார்யர்களும் ஒருமிடமாக கூடுபட்டதல
மாகிய திருவாய்க்கம் பெரிய கோயிலிலே திருப்புன்னைமரம் கெடுகானாக ஸூப்ரளித்தம்.
பட்டனம் ஸ்ரீரங்கராஜஸ்தவத்திலே * புன்காகதல்வஜ்ஜமஜன்ரஸ்தவஸ்திரதி ஸேகோத்த
திவ்ய ஸ்ரீஸௌராயாமகாம: * என்று அந்தத்திருப் புன்னையை வானுணிக்கின்றார். மண்
புள்ள சம் முதலிகளெல்லாரும் அந்தத்திருப்புன்னையின் கீழேயிருந்து பகவத் விஷ
வார்த்த விசாரணைச் செய்கவாக்கென்று தன்கு தெரிவித்ததனால் இங்கு ஆழ்வார் அன்ன
வர்களை விளக்கின்றாரென்று கொள்ளத்தரும். அன்றியும் பெரிய திருமொழியில்

திருமங்கையாழ்வார், * மாம்பொழில் தனிர்கோதிய மடக்குயில்வாயது துவர்ப்பு என்பதத் திம்பலங்கனிதேன நுறுகர் * என்று குயில்களின் ஒர் இயற்கையை அருளிச்செய்கின்றார். மடதலில் மாங்கனிக்கனிலே வாய்வைத்ததனால் வாய் துவர்த்துப்போக, அந்தத்துவர்ப்பு கீக்குதற்காகப் பராப்பரநக் கேடிரப் பருகுவதாகச் சொல்லுகிறவிதனால், முதலில் ஸாமான்ய சாஸ்திரங்கனிலே வாய்வைத்துப் பிறகு விசேஷ (அத்யாத்ம) சாஸ்திரங் கனிலே இன்பமாகப் போதுபோக்குவழியைச் சொல்கிறகுறிதது. அப்படிப்பட்ட ஆசிரியர்களும் குயிலாகக் கூறப்படுவார்கள்.

“ஆற்றலாயியங்கையமரர் பெருமானார்” என்ற மூன்றாமடியில் ஆற்றல் என்பது ஆழிக்கும் அடைமொழியாகலாம், பெருமானுக்கும் அடைமொழியாகலாம். ஆறுபிரப் படியில் “ஆசிரிதர்க்கு அத்மகாளம் பன்னிணை” ஒன்றும் செய்யாதானுயிருக்கும் ஸ்வபாவனாய்” என்றருளிச் செய்தது ஆற்றலென்பதைப் பெருமானுக்கு விசேஷமான மாக்வி யென்க. இப்போது ஆற்றலாவது கோவாடு. திருவாயிக்கு விசேஷமானமால் மிடுக்கென்றுபொருள்.

மையல் தீவநோடுவண்ணம் மாற்றம் கொண்டதூர் = எம்பெருமான் பக்கவி லிருந்து ஏதேனுமொரு வார்த்தை கொணர்ந்து அருளினால்வது என்னுடைய வியா மோதமும் தீரமாட்டாதென்றபடி. பொதுவிலே மாற்றம் என்றுள்ளதேயன்றி இன்ன மாற்றமென்றதில்லை; இதனால், அதுகலமாகவுமாய், பிரதிகலமாகவுமாய்; அத்தனையில் வார்த்தைஎன்று ஏதேனுமொரு வார்த்தை விடைத்தால்போது மென்பது காட்டப் பட்டது; * பரவி நீயென்று ஒன்று சொல்லாய் பரவிபென் காணவந்தே * மெய்ம்மை சொல்லி முகம் நோக்கி விடைதான் தருமெல் மிகஎன்றே * என்ற பாசரங்கள் இங்கே நினைக்கத்தக்கன.

ஒருவண்ணத் தென்றுபுக்கு எனக்கொன் றையபொன்றினியே
செருவொண்பும்பொழில்தும் செக்கல்வேலைத்திருவண்ணுக்கு
ஒருவண்ணத்செய்யவாய் செய்யகண்செய்யகைசெய்யவாய்
செருவொன்சக்காஞ்சுக்கு அடைபாளம்திருத்தக்கண்டே.

7

உன் விளிவே செரு	அழிய விளிவே! பாளயாவதான் பதபாண	செய்ய வாய் செய்ய வன் செய்ய கை செய்ய கை செரு-உன் செய்ய செரு	செய்த அதாவும் செய்த திருக்கண்டும் செய்த திருக்கண்டும் செய்த திருக்கண்டும் பொத்தெத்தியே ஒன்மை பெத்த வினக்குறே செ களும் (கையை விட்டி அச காத) சஞ்ஞான
ஒன் பு பொழில் குடி செய்த செரு	அழிய பூஞ்செய்யவாய் குடிப்பட்டதம் செய்தபாண பகைப் பிர தெய்வையுடையதபாண	அடைபாளம் திருத்த கண்ட கண்டகு ஒன் உரை	செய்துப் பார்த்த கண்டக கொரு வார்த்தை செய்த.
திருவண்ணந்தி ஒரு வண்ணம் செய்த புக்கு ஒரு வண்ணம்	திருவண்ணந்திரியே ஒருவிதமாகச்செய்த புருத்த செய்ய வாய் செய்ய வாய்		

* * * — ஒரு விளியை விளித்து அவனுடைய அடைபாளங்களைச் சொல்லி இவ்வடைபாளப்படியே அவனை அழித்தாகக்கண்டு எனக்காக அவனுக்கொரு வார்த்தை அறிவியுங்கொள்கின்றோம்.

ஒரு வண்ணம் தென்றுபுக்கு = இங்கே சுட்டு ஸ்ரீஸூக்தி :— “இதுக்கு இரண்டு படியாக அருளிச்செய்வார்; இத்தனையில் தனிமை நினைவாதே போய் நிற்கையாலே போர முதலிகளாயிருப்பர்; பேன்மேலணப் பிரம்புகள்விடும்; அத்தைப் பொறுத்துப் போய்ப் பருக்கோள். அன்றியே, வழி நெடுகையபுறவிக்கும் போக்யதைவையுடைத்து; அதில் கால்தாமாதே வருத்தி ஒருபடி தென்றுபுக்கு.” என்பதாம்.

எம்பெருமான் ஸௌரீயமே வடிவெடுத்தவனாயினும் பரதவம் பாராட்டி நிற் பது முண்டாகையாலே அதற்கேற்ப அருகே அணுகவொண்ணாதபடி நேரவுங்கடும், அப்படி நேர்ந்தாலும் அதை ஒருவாறு ஸ்தலித்துக்கொண்டு உள்ளே புருங்குகள் என்பது முதற்பொருள். மலிகாடாகையாலே வழியெல்லாம் பூமியல் பொழிலும் தடமுமாயிருக்கும்; அவற்றிலே கண் செலுத்தினால் ஆங்காங்கு வயிக்கவொண்டிருந் தேயல்லது எம்பெருமானிடம் சென்று சேரலாயிற்று; ஆகவே வழியில் கண் செலுத் தாதே ஒருவாறு வழியைக் கடந்துபோங்கள் என்பது இரண்டாவது பொருள்.

சேதுலோண்பூம் பொழில் = செரு—புத்தம்; பொழில்களிலே புத்தமாவது பறவை களும் ப்ரணயசோஷத்தாலே சிறுபாறென்றிருத்தல். சேக்கர் வேலை = பொழிலில் உதிர்ந்த தாதுகளாலே சிலந்த பக்கங்களைப்படைபது; அன்றிலே கடற்கரையாகையாலே சிலந்த மணலிட்டை புடைபது. திருவன்வண்டிரிலுள்ள எம்பெருமான் கரியதிரு மேனிக்குப் பரபாகமாக வாய் கண் கை கால் ஆகிய அவயவங்கள் சிலந்து கையுள் திருவாழியுமாக இருப்பன்; அவ்வகையான்கொண்டு அவகைக்கண்டுபிடித்து எவக் காக ஒருவார்த்தை சொல்லவேணுமென்றுகளிற்று. “சொல்லிற்றுச் சொல்லுமாம் மிளிப்பிள்ளை” என்றுமாயோலே * முன்னோர் மொழிந்தறறை தப்பாமற் கேட்டுப் பின்னோர்க்கு தாமதனைப்பெயம் ஏகண்டர்களான ஆசிரியர்களைக் கிளி யென்றிறது.

திருத்தக்கண்டெனக்கொள் நவாவாய் ஒன்றியபூவாய் *
சேகுத்திவழல்மசிற் புன்னைகுந்தன் திருவன்வண்டு *
பெகுத்தண்டாமனைக்கண் பெகுத்திவழலாய்நடத்தோன் *
செகுத்திவழலாய்நடத்தோன் திருமேனிவடிவையே.

8

ஒன் னிட பூவாய்	அழகிய கிரிய வடிவையுடைய பூவையே!	என் நட தோன்	என்குதடத்தோன்களை புடை வரும்
செகுத்தி வாய்	காய்க்கை, குழல், மழையால்,	செகு தின் னா	செுத்தத் தின்வரிய மறை
மசிற் புன்னை	புன்னைமாம் ஆகிய திவந்	ருகில் போக	மேலம் போன்ற திருமே
ஒன்	ஒன் குழப்பட்ட	திரு மேனி	விசைய புடைபவருமான்
தன் திருவன்	குளிர்ந்த திருவன்வண்டிரிலே	அடிமை	கவையிவ
வண்டு	(எழுத்தருளியிருக்கின்ற)	திருத்த வண்டு	என்றா மேவித்த
பெரு தன் தாம	பெரிய தண்டமனா போன்ற	எனக்கு ஒன்ற	எனக்கொரு வார்த்தை
வாய்	திருத்தக்கண்டிப்புடையவரும்	உதவாய்	சொல்லவேணும்.
பெரு கீள் குடி	மிசப்பெரிய திருவாய்மொழி		
	வடிவையுடையவரும்		

* * * [திருத்தக்கண்டு.] திருவன்வண்டிரிலேசென்று அங்குதையும் எம்பெருமா னுடைய திவ்வாலயவ ஸௌந்தரீயத்தை என்குக்கண்டு மீண்டுவந்து எனக்கொன்று சொல்ல வேண்டுமென்று பூவைப்பறவைகையக்குறித்துச் சொல்லுகிறான். காண்பது இரண்டுவீதம்; தன் மனத்துக்கு மாத்திரம் தெரிந்ததாய்ப்படி காண்கை ஒன்று; பிறர்க ளும் விசதமாகச் சொல்லவாய்ப்படி காண்கை மற்றொன்று. இங்கே திருத்தக்கண்டு என்றது—ஏதோ சாதாரணமாகக் கண்டு விடுகையன் திகிலே எனக்கு விசதமாகச் சொல்ல வாய்ப்படி காணவேணுமென்றவாறு.

எதைக்காண்பது? என்ன; திருக்கண் திருவாய்மொழி திருத்தோன்கள் திரு மேனி ஆகிய இவற்றைக் கண்டு அவற்றிலுள்ள அதிசயங்களை வந்து சொல்லவேணு மென்றான். தூதர் செய்வவென்று வாய்க்களில் இதுவும் ஒன்றேயாம்; இதனாலும் தலைவிக்குத் தரிப்பு உண்டாகுமென்க. அடிக்கள் என்று ஸ்வாமிக்கு வாகமம்.

8

* * * — சிலவாண்டுகளைக் குறித்துக் கூறுகின்றான். “எமது தலைவர் பெண்பிள்ளை காரியமெல்லாம் செய்து தலைக்கட்டிவிட்டோமென்றிருப்பார், அப்படியொன்றிக்கே, ரகசியமாகத்தவிரே ஊனுமொருதறி விருக்கின்றதாகச் சொல்லுகிறேன்” என்கிறான்.

இதே பலபறவைகளையும் கோக்கித் தூதுபோம்படி காண இரத்ததுண்டாகிலும் இப்போது, வண்டுகளான உலகனை இரப்பது ஸாமான்யமானதன்று. தனிப்பட்ட பரதிபதையோடே உலகனை இரக்கிறார்களென்பது “வேறு கொண்டுமனமாயினிரந்தேன்” என்கிறான். “நிகருக்கனதோறும் மூதலிகளைப் போக்கிடாநிறகச் செயதே திருவடி வைப்பிலே திருவாய்மொழிதிரமகொடுததுவிட்டாப்பொலே காணும்” என்பது ௪௫. ௪விசேஷேன து ஸுந்தரீயோ ஹதாமதயந்ததமுக்தவான, ஸ நரி தஸமிந ஹரிசரேஷ்டே ரிசரி தாரந்தோர்ததஸாதரே என்ற வாலம்பிவசனமும் கோக்கத்தக்கது.

இப்பாகரத்தில் “அரக்கன் மதின கீதெழச் செற்றுகாத ஏறு சேவகனார்க்கு” என்றதை அடிப்பொற்றியே இத்திருவாய்மொழி விபவத்தில விட்ட தூது என்று ஆசாரியர்கள் நினைத்திருக்கிறது.

என்னையுமுள்ளேன்மின்கள் = ‘இன்னமும் பிறைத்திருக்கிறேனென்று சொல்லுகிறேன்’ என்றும் பொருள் கொள்ளலாமாயினும் அப்பொருளில் கவையிலகியவென்பது எப்பெருமானார் திருவுள்ளம். ... 10

மின்கொள்ளெழிந்துத்தறைய அகன் டூல்க்கொண்ட *
வன்களாலனடியெல் தூக்கிச்சுடலெபன் கொன்ன *
பன்கொளையித்தளனினைபந்தம் திருவன்வண்டுக்கு *
இன்கொள்பாடல்வல்லன் மறையின்னிடைபலர்க்கே, 11

மின்கொள் சேர்	தனிமை யடைந்தால், திரு	பன்கொள் சூழி	பன்விருத்த சூழித்திறன்சே
புரிதல் முதல்	பெண்குஞ்சு சேர்த்தால்	ரத்தம்	
கூய	புறேனாகித் பனித்த	திருவன்வன்	திருவன்வன்சே விஷயமான
	வாமனமூத்தியினை	சேர்க்கு	
அன் டூல்கள்	விசுவமான பூமி நுருவந்த	இன் கொள் பா	பாம்போக்கியமான பாடலான
கொண்ட	பும் அனத்த கொண்ட	டம்	
வன் செவன்	பறையொருகொண்ட எம்பெருமா	இவன் பத்தம்	இப்பத்தப்பாக்களையும்
	ஹூடய	வன்வன்	ததவன்வன்சே
அடமெல்	திருவடிகள் விஷயமான	மின் இடைபலர்	செமினிசூழ்ச்சு சாழலர்
குருவர் சடரே	செய்யுறவர் அருளிச்செய்த	சூரு சதவர்	பொருள் எப்பெருமானாருக்கு
பன் கொன்ன			எப்பெருமானாரவன்,

* * * [மின்கொள் சேர்.] இத்திருவாய்மொழி கற்பாள் எப்பெருமானாருக்கும் அவனடியாகடும் விருவாதத்தக்கவராவர் என்று பலபறையாதத்த தலைக்கட்டுகிறது. “மதுரையின்னிடைபலர்க்கு” என்றதில் இவ்வனை பலசருதி காண்கிறதோ வென்றில; அது உபமான மாத்திரத்ததைச் சொன்னபடி, காமிகிசூழ்ச்சுக்காமுகர் எப்படி விருமபத் தக்கவர்களோ அப்படி என்றவாறு. திருவாய்மொழி தியயாபலரஸ்ஸுக்களை மின்னிடைபலர் என்றதாகக் கொள்ளலாமாம். “நிதியும் நெண்ணனமும் சிதறதுட வினக்கமும் மதிமுகமடந்தைப் ஏக்தினர்வந்தே” என்கிற உபசாரங்களை செயப்பெறுவார் எனலாக. “இன்கொள்பாடலவல்லன்” என்ற பாடம் மறுக்கத்தக்கது. ... 11

ஆரூம்பத்து முதல் திருவாய்மொழிவரை முற்றிற்று.

ஸ்ரீ:

ஆழ்வா திருவடிகளை சரணம்

திருவாய்மொழி - ஆகுட்பத்து - இரண்டாம் திருவாய்மொழி.

மின்னிடையவர்கள்.

உரைபவநீர்தக. — ஆழ்வாருடையது பண்ணப்பட்டிருக்கும் இத் திருவாய்மொழியைப்படி வலக்ஷணமாகித்தரும். * எனது மெருகாண்டொழியாமை யானிர்தால் ஓசாது மிவ்வா உருவாட்டா * எனறும், * ஒருவன் கண்ணாடியை * எனறும் இவ்வியை பலராலும் உபயோகித்த ஆழ்வார்க்கு துப்பினது உடையாந் தீர்வாமை மிக உறுபட்டிராதின்றது. எம்பெருமான வந்து திறவு, “நூலிக ஏதுக்கு வந்தாய் உனது அந்நிலை விநியுபத்தற்கு தூக்கணவாக்க பகலியை எழுந்தருளலாம். நூலிக எவன் காலியிருக்கிறது? உழக்கெ ஸ்வயயாசா” எனது சொல்லிக் கெவகடத்தத் தனஞ்சிற படியை விநுகுகிறது தூக்கெவ்வாய்மொழி. வடமொழியில் பரணம் கவறமெவ்நறும் தெளிமொழியை ஊடக வயதும் சொல்லப்படுவது இது. தம்பந்கை பரிமாருகின்றால் தூவியை பரணவகவறும் கெழுகிறதேனும்.

எம்பெருமானோடு மெகருள் எம்பகதவன் ஓவபதுவகைப்பென்று சொல்லப் படும. கிறிதா ச தககா பசை பாததா இயிருபை தமாபநி. அயாமயாதாபிர மவாதமா ச பாததா ச ஆதயமதுநதா * எனவற சிவகதநிவ அகத கவகித வயபத்தவகளும கண்ணதககன். அகத எம்பகதவகளுள் பாததா பாததா எம்பகதமும் ஓவருகையெய்வு மெம்பருமான பாததாவாகவும் ஆழ்வா பரணவாகவும் பரிமாறுகிற முறை எவரு பாதுருபிக வாதவவ நூத பரணவ கவறமும் அவர்ஐவேவாவிதது.

கீழ்திருவாய்மொழியில் ஆழ்வா எம்பெருமானுடைய பிரிவுக்கு ஆற்றமாட பாது துதுவிட்டா. அகத வயவகதத வறிகைஎம்பெருமான ஆகிகை உதவவக தாப்பியை அரைகுறியை தகிகுறிய ஒடிவது ஆழ்வார்க்கு காட்டிதரப் பாததா; அவ்வகையில் ஆழ்வா பரணவிராகவும் தகிப்படுகைப்பறது “எவ்வாமி! நூலிக உருகருப பணியிலும், பணி போகுகிடத்தெற எழுந்தருள்” எனது கெவகடத்தத் தனஞ்சிற இத் திருவாய்மொழியை.

கருவுருவதாரத்தியை கண்ணபிரானோடு பரிமாறிய வேபவதீகள் இவ்வியை பரணவ தோஷத்தாயில் ஊடக சொபதவமாணாடு அவ்ஞானைய பாவபத்தியை துப்பினது ஆழ்வார்க்கும் ஆக அவ்வதுவாயும் முறறியிருக்கிறதாயிற்று. பெருமான் திருமொழியில் * ஏமவாப பூவகுழை எவகிற திருவாய்மொழிதா, பெரிய திருமொழியில் கவந்தவ கடிபிட்டு என்கிற திருமொழிதாம் இவ்வகையிலே அவதரித்தவை பெருமான்.

... (*)

மின்னிடையவர்கள் சிவகருகருவன் முகிபுணததடுவன் *
 மன்னுடயில்கை வவ்வகத்த மயவியை ! *
 உன்னுடயகண்டாயம் வவ்வக தூவியை கெண்டி வேவதென் ? *
 என்னுடயகருகமுறும் தத்தெருகம்பி ! *

காகச் செயத செயலையாதலால் அதுவும் மாயமே பென்றவாறு. இங்கே சுட்டு புரீஸாகதி. — “ ஒரு துறையிலே ஒரு மெய்யரிமாறாவிடில் நமக்கு மேலுள்ளதெல்லாம் ஒரு தொகையில் அகப்படாது என்று செயதாயததனைப்பற்றி, அபலைகளை அகப்படுத்திக்கொள்ள இடடவழியுண்டோ.”

உன்னுடைய கண்டாயம் என் அறிவன் — கண்டாயமாவது ஸ்வார்த்த பரதவம், நீ செய்கிற காரியமெல்லாம் உன்னுடைய கருதரிமமான எண்ணங்களுக்கு இணங்கி வலையேயல்லது குறுவான எண்ணத்தோடு நீ ஒரு காரியமும் செய்பவனவலை பென பதை நான் அறிவேன் என்றபடி கான அறிந்தா வேண்டி? அறிவாவிடில் என்ன? இனி உனக்கும் எனக்கும் ஏதேனுமொரு தொடர்பு வைத்துக்கொள்வதாக இருந்தாலன்றோ இதை விசாரம் - எனது கருதத்தோன்ற இனி அது கொண்டுசெய்வதென்? என்கிறான்.

ஆகில் நான் போகிறேனென்று பகதுகழல்களோடு போகப் புறப்பட்டான். போனால் போகிறானென்று இருக்கவல்லவனோ இவன்? * ஆகிலும் கொடியசெவன னெஞ் சம அவனென்றே திடக்கு மெலவே * என்றவனாகையாலே விடமாட்டாதே மீண்டும் வார்த்தைக்கு இடம் வைக்கிறான் என்னுடைய பக்தங்கழல்களோடு போகும்படி என்று. — இவை உன்னுடையவை எப்படி? என்னுடையவைபே பென்று அவன் பிணக்குச் செயல் இடம் தகதபடி.

மேற்குமபி! உன் தாமரைபுறாகண்ணியையும் செவ்வாயுறுவனும் *
குதலங்கள்செய்ய அழிதற்கே கொற்றொமேயம் *
தோகைமடையிலார்கள் சின்னதுள் துருவார் செவியோரைவைத்தேழ *
குகள்போகவிடக்கே குழலுறுபொயித்தே.

என்! போகும்	போகே அப்பாப்போ;	கீள் அருள் குறி	உனது அருளை அதபலிச்செ
உன்	உன்னுடைய	நாள்	பிறந்த
தாமரை புறா	தாமரைபோன்ற கண்களிரம்	தோகை நா யி	தோகையிரித்த கண் மயில்
என் இனையும்	நா	வர்கள்	போன்ற உத்தரையுடைய
செவ் வாயுறுவ	செவ் வாயுறுவ கீள் தம்	தாமரை செவி	வாதகன்
தம்	தோன்றதெ சிரியுள்	கவந்த மறு	(கேளுவாத்தித்) துரை
குதலங்கள்	கீளுவ கண்களை குதலப்		வயர்கோடு எழுந்த கரும்
செய்ய	படுத்த		படியாக
அழித்தோ	அதற்குள் சிறியப்பட்டல் போக	ஆகப் போக	பகர்வாள் மேய்க்கல் போக
	தந்தோ	விடற	விடற
கொற்றொமே	இடைய பித்தலகர்சொன்றோ	போல் இருந்த	அக்தோப போகிருத்த
வாய்	காக்கள்;	குழல் கவத	புறவாகருழில் கதிர்
			சொல்லிவிட.

* * * — கீழ்ப்பாட்டில் ‘போகுகமபி’ என்று சொல்லியிருக்க, மறுபடியும் ‘போகுகமபி’ என்கிறவிதமாக ஒரு பரஸுத்தியேனுமே. போகு என்னச் செய்தேயும் அவன் போகாதே சில பிணக்குச்செய்து அனுவிவந்தான். கவகாய! என்னுடைய பக்தம் கழலும் என்றபே, கீபோ கூறியபாபிரா சினரூப, உனக்கு ஸ்வாதத்திரிய மிணை; உனக்கென்று தனியே ஒரு பொருளில்லை; இந்தப் பக்தையும் கழலையும் நீ ஏதே னும காக்கொடுத்து வாங்கிறாண்டோ? என்னுடையவைகளை உன்னுடையவை களாக நீ சொல்வது வழக்கோ? என்று சில பேசிக்கொண்டு புன்முறுவல் செய்து கொண்டு அனுவிவந்தானாக, இங்களை சொல்லுகிறான்.

“ கவகாய! உன்னிடத்தில் எவ்வளவோ அன்புகொண்டு அனுவி வாந்திருக்கின்ற என்னை ‘போகு’ என்று சொல்லி அபாயத் தன்னுகின்றனவே, இஃது உனக்குத் தருமா? என்றான் கண்ணன். அதற்குப் பரவருசகாயி ‘ஆமாம் எனமீது உனக்கு

அளவுகடந்த அன்புதான். உன் அன்பை நீயேதான் மெச்சிக் கொள்ளவேண்டும்' என்றுள். அதற்குக் கண்ணபிரான் 'அம்மா! இப்படிப்பட்ட சொல்லவாருமே? உன்னிடத்துள்ளிருந்து அன்பு மிகுமிகவுள்ளதென்பதில் இவ்வளவு கூடுதலா? என்று கண்ணபிரானையே என அன்பு முழுவதும் உனக்கு வளங்கவிலையா?' என்று சொல்லிக் கொண்டே புலமுறுவல் செய்துக்கொண்டு அனுக்கங்கூட அப்போது சொல்லுகிறான் "உன் தாமதாபுரை கண்ணபிரானைச் செவ்வாய் நறவதும் ஆரவர்கள் செய்ய அழிதறிக் கோறநேரமேயாம்" என்று. இவர்களை உணர்நாடகமும் நூலுமழைகயங்காட்டி ஏரமை அழிகயிருயத்தனை, இப்படி அநிவதறகு நாங்கள் பெண் பிறந்தோமேயல்லது, உன்னை வறுப்பிக்கப் பிறந்தோமல்லவாகாண் என்றபடி.

இப்படி பராவருசாயிடு சொல்லவந்த அளவ மோனமேதும் சில விலாச சொஷிதங்களைச் செயல்படிக் இவற்றைத் தாம் முகப்படுத்தப்போவோமென்று முகத்தை மாற்றவைத்தான். அப்போது பின்புறத்து அளகாரங்களைக் கண்டு கண்ணபிரான் "மயிலிதானை யோயே இதுவொரு கூத்தல் கறறை, திருத்தபடி யெய!" என்று சில வருணனைகளைப் பேசிக்கொண்டு புலவாங்குமுதிலாசைமேல் இவரை வசப்படுத்திக் கொளவேமென்று பார்த்து வேண்டுகோளும் புண்ணத் தொடங்கினான்; அதன்மேல் பின்புறம் கூறுகின்றான். அப்பா! என்னுள் கூத்தல்தி. உன் திருவருளுக்குப் பாத்திரத்தைகளால் கூத்தல்தல்கள் திருவாய்பாடியில் பல்குண்டுகாண். அவனே சென்று பசுகளை மெயிலிட்டுக்கொண்டு இந்த வேண்டுகோளைக் கூறிக் செல்வாய்விட அவர்கள் திருவுள்ள முகப்பர்கள். அவர்க் சென்று ஊதுகிடாய். என்னுள்ள பிறறு.

யோயிருத்துநின்புள்ளுமழிற்தவர்க்கு உரைகம்பி! * சிவசேயர்
வாயிருக்கன்புகண்களும் விபிதவிக்ளை *
வேயிருத்தடத்தோனினுத் துத்திருவருளபெருவாய்மவர்கோல்? *
மாயிருக்கடங்குக்கடைத்த பெருமனனுவே.

சம்ப	யோனே!	இதற்குமேல் முகத்தை மாற்றவைத்ததென்கு சொல்லுகிறார்கள்)
யோய் திருத்த	என்னவென்றி அப்பா யோய் குத்த	
சில புல்லுக்கள் அறிவாத வங்கு உயர்	உனது வஞ்சகத்தை அறிவாத வர்களை நின் பக்கமிடில் உன் செயலோடும் பெயர் இவ் சொல்லிக்கொண்டிருக்க	அவ்ருடைய விராவை எட நிக்கடைத்தவருள் தீப பெரியோன் பக்கமிடில் இப்படியென திருவருளைப் பெறவந்தவர்களை
சில பெயர் வாய் திரு வாய்பு	உனது விக்ர அந்நவதெற தொத்த வாய்பு	யோயோனது பருத்த செகய தொன் படைத்தவர்களை
என்னுள் துள்ளி விபிதம்	இருக்கின்றன இப்போத குத்தோன் அல்ல பைய;	யவர்கோ?

*** — கீழ்ப்பாட்டிலே "ஆகன போகவிட்டுக் குழலாது யோயிருந்தே" என்ற பராவருசாயிறைய கோவிக் கண்ணபிரான் 'யவாய! நான் எவனெயோ யோயிருந்து குழலாதுவானேன்? காதலிகள் உன்னிடத்தேயன்றிரு குழலாதத் தருவது, என காதலுக்கு முகவியமான கொள்கலமாயிய சீயிருத்த இவ்விடத்தையன்றிரு நான் குழலாத வேண்டுவது' என்று சில வார்த்தைகளைச் சொல்லிக்கொண்டு நெருங்கியா, "யோயிருத்து நின் புளளுவமழிற்தவர்க்கு உரைகம்பி!" என்கிறான். உன் பெயரிலே பழகின என பகவதியே உன் பெயர் விலை செலவாதுகிடாய்; உன் பெயர் அறிவாதவர்களின் கோஷடியிலே யோயிருத்து இத்தகைய வஞ்சக வார்த்தைகளைச் சொல்லிக் காணு எனற்படி.

அதுபோல கண்ணபிரான 'கங்கா! உன்வாயமுதம் பருக என் செய்வாய் துடிக்கிறபடி கண்டாயே, வாயமுதம் பருகக் கிடையாதொழிந்து கண்களாறவும் சினந் காணவாவது பெறவாயே' என்று என் கண்பன் துடிக்கிறபடி கண்டாயே' என்றன; அவ்வன்ம சொல்லிய அவனது செயலாசையும் சேததாமஸைக் கங்காவுடைய உற்று சொல்லுதல் பரமசுகந்தமே. அவை பரம விருகணங்களாயிருந்தன. மேலாகாடனில காணாத அழகு காணக்கிடந்தது. அதுபோகி "நீன செயலாய இருந் கனியும் கண்களும் விபீதமிக்கான்" என்கிறான் விபீதம் என்பதற்கு 'மாறுபட்டு கிட்டன்' என்றும் பொருளாகலாம். 'விவக்ஷணமாயிருக்கின்றன' என்றும் பொருளாகலாம். விவக்ஷணமாயிருக்கின்றன வென்றது — பரம பிரகயமாயிருக்கின்றன என்பது கண்டனில் இவ்வாறு சொல்லத் தகுதியில்லையாயினும் வாயமுதம் பரமசப படுத்திப் பேசுகிறதாயிற்று அவரையே பார்த்துவிட்டு 'என்ம கட்டின, அநுயிர்ப்படி பருகிச் செயல் காண்மின். — "உன்னுடைய தோக்கண்களினுடையவாய் திருப்பவனத்தினுடையவாய் அழகு இருக்கவாய் என! கண்டம் கேட்டு உன்காத தொழையான இவ்வழகு திருப்பவனத்தினால் அருந்தமதக ஸமதததினை அவதிகாக்கான். பெரிய பிராட்டியோடு அன்று கலந்த கலவியாலும் பிறக்கதிவன். இவ்வடி பெரிய பிராட்டியிற் காட்டிலும் உனக்கு அபிமானதகவாய் உன்னை புலிக்கப் பிறந்தவர்கள் ஆரே வென்கிருள்" என்று.

முன்னிரண்டடிகள் எம்பெருமானை நோக்கி வயத்தமாகச் சொன்ன பாகரமொன்றும், பின்னிரண்டடிகள் அப்படி வெவியாசாடாகச் சொல்லுகவண்ணிகடுக ஞானதயத் தினுளனே நின்றதற்குக்காண்ட பாகரமொன்றும் சொன்னதற்கும் இவ்வாறுவாய் வாயமுதம் கண்ணமுதம் பொலிந்த இவ்வெருமானுடைய பரிபூரணதயவம் கமக்குக் கிடக்கவிலக்கியே: இது கிடக்கவென்றும் முன்னிலவதிகள் பாகரோ! என்று உன்னுக்குளனே விவமயப்படுகின்றபடி.

மாரிதும்புடைய கண்டத் பெருளானுலே என்றது - பெரியபிராட்டியாரைப் பெறுதற்கு இவன் கடைகடைதலாதிற மிவப்பரிய காரியம் செய்தானுமே. அவரும் இருபாகவயதியே! என்ற கருத்தினாலாம்.

சூலினீனிவையேழுவதமுண்டு அன்னகீகீடத்தாய் * உன்மயங்கள்
மேலுண்ணவகுமழியார் இனிமொழியே *
வேலினேர் நடங்கண்ணினார் விநாயகேழையிற் குழுவேசின் ன *
காலமேயக்கவல்லாய் என்னைகீழேறவே.

சுழ் உயரும் உயர்வு	கண்டத் வேண்டினாய் பிர கயம் சொன்னதாய் திரு வதித்தியே கண்டத்	வேலின் வேர் நட கண்ணினார்	வே-மொன்ற பெரிய கண் கண் புண்டவர்களை காந்தன்
சூலின் கீழ் இவ கந்த கீழித் தாய்	சூலத்தின் இவத்திலியே முன்னொரு கைத்தின் கீழ்த் கண்ணினேர் கீ, உன் கையகன்	கிண்பாடு குதிக குழியே கைத கனி மேல்கை	கிண்பாடுகிட்டான கணை வந்தகண்ண பத்திரகொண்டிருத்த பகல்கை மேல்கைகள் பெரு கண்ணை
மேலுண்ணவரும் அதிலார் நிலி கம் பாயே	மேற்பட்டவர்களை கீழ் கண்களும் அதிலார்கன்; அப்படியிருக்க கண்ண அதிலாயினோ?	கண்ணை கண்ணை கண்ணை	கண்ணை கண்ணை கண்ணை

... — கீழ்ப்பாட்டின் "நீனசெயலாயிருந் கனியும் கண்களும் விபீதமிக்கான்" என்றந்தாக்கட்ட கண்ணபிரான 'விபீதமானது என்னிடம் யாதொன்றும் இருக்கவிலவது: கான் செயவது எதுவும் குறையாக இருக்குமே பலவது விபீதமொன்றும்படியாக என்னிடம் ஒன்றுமிருக்க பரமத்திலில்ல; விபீதமோ மாபமோ

எலகாம உலகனிடத்தே பலவது என்கிடம் ஒன்றுமில்லை! என்குன். அதற்குக் கூறு
கின் றாள் — “ஆலிவீனியே பேரநகரமுண்டு அன்று கீ கிடகதாய், உன் மாயங்கள்
மேல் வரவருமறிவார் இனிமையாதமே!” என்று. உலகங்களைப்பெயர்வாம திருவயீற
றிற்று ஏகநேசத்திலுண்டது ஓர் ஆகதனீயே துயிய கொண்பவனவகையார் கீ.
கபாசன் தன் திருவாய ஏழுவதனாடு, ஆலிவீனியே மேலன்று கீ உலகநத மேயவெய்யார்
—கூவன்று, வேலிக்குள்ளிதா விண்ணிதா மண்ணிதா, கோயிலுற குன்றெடுத்தாய
தொடகா (முதல திருவந்தாதி) என்று மாணாக்களும் அந்நெய் துமடிவான இருத
மாடகைத மேலியோரான வானவாகையும் அறிவருவாரதாராயிடுக்க, வாகவீனா
அறிவிற்போம்! உன் மாயத்தை கீயே அறிவவேண்டுமத்தனை என்றபடி.

அதுகொட கண்ணிரோன் ‘கங்காப! வன் இயகை தாமதித்துவருதொ என
வித்தனைய, காரணமாகவருகே கீஇவகின் மிறுக்குகெய்வது. காள் தாய துளையாக
குபபாதகிடுள்ளவையென? அவர்கள் என் கவியிலே கொடுக்கெடுத்தப பகடுவதது
வா கா லுல காள் அவயன்மே சென்று மேல தது வரவேண்டாமோ? அதனால் கெறிது
தாடத்ததாய அதற்காக இவ்வளவு சிறவாசுமோ? என்று அந்நெய் துமடிவான கங்கா
தாரா சொல்ல, “வேலினைத் தடவகண்ணினார் வினைபடு குழலிசு குழவே வின்று
கால மேயகதவகவா!” என்குன் — பக மேயபடுதென்று ஒரு விபரமும் கவந்ததுக்
கொண்டு, உலகரு விருப்பமான கண்ணழிகன் வினைபடு குழலிசுவெ திரிவதனாடு
உன் வினை, இருதகருது வாகவன்றியோமோ? என்குன்

இவன் இவகின் சொன்னவாடு ‘இவன் கமழண்டவ செபதிலை உன்னபடி
என்கிடுது வெனியிடமுவிட்டானே!’ என்கிற வாகததனினால் அர்த்தமியலாதபடி. சில
வார்த்தைகளை மிகைத்துச் சொல்ல ஆரம்பித்தான் கண்ணன், அதற்கு ‘எமனமகேழ
நேயம்’ என்குன். கீ மேலிடடு வாரத்தைச் சொல்லாநிடம் இதுவன்று, வேலினைத்
தடவகண்ணினார் வினைபடு குழலிசுவெ சென்று சொல்லவா என்றபடி. ... 4

கழநேயகம்பி உன் கைதவம்மன் ஒழும்பின் ஒழும்பன் கழிபும் & திண்கக்க
கீழறதொடுபண்டமாய உலக்கொள வுணர் தலுயன்வன் &
மறநென்மொழியாகக் கின்னகுளகடுவன் மண்டலகுகிற் & எம்
குழறுவவபொரும கிளியோடுகுழுகெடுவெ.

6

கம்பி கழநேய	யோனே! மேலிடத்த கார்த! கீன் அருள் குடு	உலக கருவப்பருவபந்திர
	கத சொல்லுத கன்னி	கார்பு
	பு கைத்ததகொன்	புதரணை
	மேண்ட!	புதரேன்
உன் கைதவம்	உலக வடக்கரை	புதரேன்
மறநென்மொழி	உய விழுதிடுவ கங்குல அறி	புதரேன்
தற்பும	யும,	புதரேன்
கீழற	இவடயக உடற்புத	புதரேன்
	கிடு	புதரேன்
திண்கக்க	திண்கிடு சொல்லுத அறி	புதரேன்
தொண்ட	வன் ஆபத்ததை யுடவ	புதரேன்
கார	கடுவ!	புதரேன்
உலகரு வாய்	உலகரு வாய் குடு விஷய	புதரேன்
தூத உலகிடு	அறிவிக்ககொல்ல,	புதரேன்
தகன்		புதரேன்

... — கீழ ‘எமனமகே கழநேயம்’ என்று மறத்துக் கூறினவனாலும்
கண்ணிரோன், ‘கங்காப! பெயர்வெண்பதை கண்ணிலுமறிவாத வென்கை கீ பஞ்சப

குழகியெய்க்குழமணங்கொண்டு கோயின்மைசெய்து கன்மமொன்றில்லை *
 பழகியாதிருப்போம் பாடுவீதித் திருவருளாக *
 அழகியாசில் வலதுமுன் ஐக்குடி தேயினமதது பாப்பலகுள் *
 அழகமேழெல்லாம்! உனக்குமினதேகன் அமே.

6

பாய்	பிரானே!		[இவ்வ எண்ணின் தாக்க குடியா.]
குழகி	விவரமாய் சொல்பது		
குழகியெய்க்குழமணம்	சகலமாய் மாடபாதிமைய	இவ்வுரு குழ	இவ் குடியாத்தினுள்ளும்
கொண்டு	பெருததும்பொருள்	தாது	
கொயின்மை	கேட்பாரை சொல்லிவர்	அழகியா	அழகித் தெய்வத்தினாலும்
செய்து	செய்வதற்கு	தேயினம தரு	உயரூத் தேயினமாயிருக்கத்
கன்மமொன்றில்லை	உனக்கு ஒரு வாயில் வித்தித்	கா	தருதகாரனாயிருக்க வாரதன்
	ததாராத:		
பாய் பழகி இருப் போம்	காலம் கொள்ளாமை உம் கோடு பழகி உறது போய் கதகளைத் தெரிந்துகொண் கருக்கிவரும;	பாய் உயர் அழகம் அநேகம்	பாருக்கு; காலம் இரண்டே பார்த்தார மாய் புறமென்கடா;
இத் திரு அருள் கன் பாடு	உருகைய அகப்பெருள் கன் வாய்க்காதுகரு கன் கன் இவ்வாயை பாடுவோ	கன்மம்	இவ்வுருபுட செய்கை பாய் த உன்மத்தால் பார்த்தாலும் பாய் கொள்கையாரை தோற்றிவருபதே.

*** — இது “எமக்குறுபுகளவெய்யும் வினியோடும் குழகேயே” என்றார்கள். அந்தப் புகளகளும் வினியும் உயிருள்ளவையாகையால் “காமமொது தலைவனின் கருத்துக்கு இவ்வக வாதிக்கொள்ளும்” என்று தெரிந்துகொண்டு கண்ணபிரான் கையில் பிடிக்கொடாமே அப்பால் சென்றுவிட்டான். அந்தென்கண்களின் சில வினியைப் பார்ப்பதன் அங்குக்கிற விழுந்துவிட்டான். அவற்றைக் கண்ணபிரான் எடுத்ததுகொண்டு சில வினியைச் சேஷபுகள்களின் செயல் ஆரம்பித்தான் : அதற்குமேயில் வார்த்தைகள் பெருகிச் சென்றன. “கண்ணோடகை மிதித்துக் காமபுகள்களையுமே” “பெரு பறித்துத் துலிப்பறிக்கிறிப படிநாப்படிநெய்யும்” என்னும்படியான கேட்பாரை செய்கைகளைச் செயல்படும் தொடங்கினான் : அதன்மேல் “குழகியெய்க்கு குழமணம் கொண்டு கோயின்மைசெய்து கன்மமொன்றில்லை” என்கிறான்.

கோயின்மைசெய்து + இன்னம் : அரக்கின்கண்மை என்று சபதார்த்தம்; அரக்க மான செயலை என்பது கருத்து.

கன்மமொன்றில்லை = இதனால் உனக்கு வாதொரு வாயும் இல்லை என்றபடி. நீ எவ்வளவு குறுமபுகள் செய்தாலும் இது உனக்கு நிறைகடாகுமதகையவல்லது கால்கள் வாய்ப்பட்டு வருவோமென்கிற ஆணைக்கு இப்பிலை என்றவது.

“கன்மமொன்றில்லை” என்றவாறே “ககைய! இப்படியும் வெட்டித்தக வார்த்தை சொல்லலாமோ? என் உன்னுடைய சரக்கன்கேடு. உன்னைவிடாவ எனக்குக் கதியுண்டோ? உன்னைப்போல்கேடு இரவும் பகலும் நான் கிந்தித்துக்கொண்டிருப்பது” என்றிலங்கின அநுபந்தித் வார்த்தைகளால் “பழகி யாதிருப்போம்” என்கிறார்கள். அப்பா! உன்னுடைய பண்புபுகம் செய்புகள்களை நான்கள் இன்று புதிதாகக் கேட்கிறோமல்லவோமேயோ, உன் செய்புகள்களிலெவன்கேடு நான்கள் பழகி யிருப்பது என்றபடி.

இவ்வாய் சொல்லக்கேட்ட கண்ணபிரான் “என்னுடைய செய்புகள்களிலும் குறுமபுச் செயல்களிலும் நீங்கள் பழகினவர்களுடைய. சில ஒன்றிலே பழகிவிட்டால் அது இவ்வாய் ஒரு வாய்ப்பென்குமே இவ்வுருகமுடியுமாதற்கே. என்னுடைய குறுமபு

ஊடல்தீர்த்து கண்ணபிரானோடே கூடல்தீரவேண்டிய அமலம் அணித்தாய் விட்டபடியால் அதற்குத் தகுந்தபடி பாகரம் அமைகின்றது. "அழித்தாய் உன் திருவடி யால்" எனப்பதற்கு - எவ்வுடைய சிறநிலையுழித்தாய் எனப்பதே முகவியுள்ள பொரு ளன்று; உன்னுடையே கூடலம் எனவற எழுமுடைய சதாவலனாய்த் தையுழித்தாய் எனப்பதே முகவியுள்ள பொருள்.

அமலம் அகப்படுத்திக்கொள்வதற்கு இரண்டு வகைகள் உண்டு; 1 மாதரார் கயற்கொன்னும் வலியுண்டிடு + என்று தொண்டரடிப்பொடியாழ்வார் அருளிச் செய்க வகை ஒன்று; 2 உனதாமரைத்தடங்கனையிழிகனிலை + என்று இங்கே அரு ளிச்செய்யப்படுகிற வகை மற்றொன்று. இங்கே அகவலை என்றதனால், இது அந்தரங்க வலியென்றும் அது பற்றிசங்கவலியென்றும் அறியத்தக்கது. ...

மின்னிலைக்குமுடிவிலும் இரூபத்தோர்க்காலகககககிட்ட +
வேன்றிண்மழுவா வியன லாவமுண்டடைத்தாய் +.
இன்னிலையாய்த் துலத்தைவீர்ப்பத்தோன்றிய கருமானிக்கக்கட்டி +
கின்றனனாய் கவிவெயுருவோமென் னகி + ச்சீயோமே.

10

கந்த இலக்கு முடியிலும்	கிழிந்த விசங்குமே திரு	கந்த இலக்கு முடியிலும்	கந்த இலக்கு முடியிலும்
இரூபத்தோர்	இரூபத்தோரு நலமுதலான	கந்த இலக்கு முடியிலும்	கந்த இலக்கு முடியிலும்
அரவின் கட்ட	அரவின் கெடப்படுவான்	கந்த இலக்கு முடியிலும்	கந்த இலக்கு முடியிலும்
வென்றி கீழ்	வென்றி கீழ் பெரிய மழுப்	கந்த இலக்கு முடியிலும்	கந்த இலக்கு முடியிலும்
முன் விலம்	முன்பு விரிவான ஐந்த	கந்த இலக்கு முடியிலும்	கந்த இலக்கு முடியிலும்
குரவம் படைத் தாய்	குரவம் படைத்தவனே	கந்த இலக்கு முடியிலும்	கந்த இலக்கு முடியிலும்

"... பாணயரோடிமென்பது கெடுமபோது பெருகிச்செல்லமாட்டாது, அப்படி நெடுகிச் செல்லுவது தனிகர்களுடைய படியுமன்று. ஊடலானது கூடலிலே மூட்டி வல்லது சிறகாதானையினால் இனிக் கூடல்தலைகட்டத் தொடங்கியிட்டது. பிரானே! நீதான் வெற்றிகொண்டாய், நாங்கள் நோற்றோம் என்று முடிக்கிறார்கள். இங்கே நடநு அவதாரிகை காணமின்: — 4 காலான அழித்தது சிறநிலையுழித்தே, இவர்கள் நெடுகில மறத்தையேயுழித்தே. அந்த மறம் போனவரே மெல்கேககிப பாதாநிகேச மாகப் பார்த்தார்கள், தங்களை ஐயிக்கையாண்டான் ஐயும் வடிவிலே நோற்றும் படி நின்றான்; அவ்வடிவிலுழித்த வேறுபாட்டைச் சொல்லுகிறார்கள்."

திருவாய்மொழிக்குமின்னிலை நிற்பது நயனாகசக மானகையே தங்களை ஐயித்ததுவிட் டானென்பதைக் காட்டிக்கொண்டு கின்றிலக்குமுடிவிலும் என்கிறார்கள். பிரானே! இதற்குமுன்னே நீ திருவாய்மொழிக்குமின்னிலை நிற்பது தலைச்சுளையேகாண், எமது மறத் தைப் போக்கி எங்களை வெற்றிகொண்ட இன்று அணிவதுதான் ஏற்றது என்று சொக் கிக்காட்டுகிறபடி.

[இரூபத்தோர்க்கால் இத்தாதி.] கொழுத்துத் திரிந்து கொடுமை இயற்றிவந்த ஆத்ரியவம்சங்கள் பலவற்றை எசஞ்செய்வதற்காக எரையணமூர்தி பரகராமாவதாரம் செய்கிறார்கள் [ஐமதகரி முனிவர்க்குக் குமாரசுவாத் கோன்றிக் கோடாநிப்படை யை ஒரு ஆயுதமாகக் கொண்டிருந்தனர்.] ஒருகால காததவிரவாந்நுணும் அவனது குமா ரர்களும் ஐமதக்கிலிள் ஆத்ரமத்தில இன்பப்பாற்பு புகுந்தகாலத்து, அங்கே அமமுனிவர்

ஊதுநோமதேதுவானது வேண்டின வஸதுக்களைவெவ்வாற பதேதுடமாக அளித்துக் கொண்டிருப்பதைக்கண்ட இவர்கள் அப்பகைவை கொண்டிருக்கின்ற விருமபி அதனைக் கவர்த்து அம் முனிவனையும் கொண்டிட்டார்கள். அதனால் அப்பாக்கராமன் அந்த காரதவிச்சார்த்துவினையும் அவனது குமாரர்களுக்கும் கொண்டு அதனாலேயே சுகதரிய வம்சம் முழுவதன்மேலும் கோபகோசலகொண்டு உலகத்திலுள்ள அரக்கன் பலரை யும் இருபத்தொரு தலைமுறை பொருது அழித்திட்டான் என்பது வரலாறு இதனை இயகு எடுத்துரைத்ததானது—மிகுக்கரன் ராஜாக்களை வென்றவுடன்கு அபகிள்களான எங்களை வெவ்வுகை பெரிப்பணிவோ என்று குறிப்பிட்டபடி.

வியன் குலமுன்படைத்தாய என்றதும் வாயிராவம்: பிரையத்திலே உரு மாபந்துகிடந்த பூமியை உண்டாக்கினோப்போலெயன்றோ பரணை ரோஸ்ததாலேயழிந்த எங்களை யுண்டாக்கினபடி என்கை. பரணைகொண்ட பூமியை எடுத்தாப்போலே யன்றோ விரறுபரணைகொண்ட வெங்களை பெடுத்தபடி. என்றுமாம்.

பகழய புரணைகளைச் சொல்லுவானென்? எங்களை * அடியெய்களையுட்குடிப் வீடு பெற்றுயந்ததுகான் * என்றுமபடியாக வருடுவாமாய் உஜ்ஜீவகப்படுத்துவதற் காகவேயன்றோ நீ ஒருததிகனையப்பிரகது ஒரீரலில் ஒருததிகனைய நினைத்து வளர்வது என்கிறாக்கள் முன்னுமபடியால். உண்டையிரிந்து காவகன் டட்டாடு உனக்குத் தெரி யாதவான் என்பது சற்றடியின் கருத்து. காவகன் பெண்பிறகந்து ஒருகாரும் சகப் படுவதற்கன்று, எவ்வாறும் துக்கப்படுவதற்கே பென்று கீகமனம் செய்கிறுகிற வித னால் இப்போது மைசவேல் குளி தலைகாட்டினமை விளங்கும். உனனோடு கூடுவது மதுபடியும் பிரிந்து துக்கப்படுவதற்கே யாதவால் அந்த துக்கத்தை ஸநிதித்துக் கொண்டு இப்போது கூடுகிறோமென்றபடி. 10

சூட்சிவாசிய அன்றையால் அன்றவெண்ணெயவந்தையன் * சீற்றமுண்டமு உத்தவபயன் தன்னைக் குதுகர்க்கடகோபன் *
சத்தியநிழிமுமாவதுவந்தன் துணையென்பத்தொயோரும் *
வாத்தன் குதுகரிலவனாடாக்கு துணைகூடுவே. 11

அந்த	யுண்டொருவாத்தன்	சத்திய	வதோத்தரமுமாய் சொந்த
மெய்வெயர்	மெய்வெயரை அப்பந்த	தமிழ் மாவை ஆய்	தமிழ்த்தொண்டையன் ஆவிரம்
வாத்தவயன்	மாண வாத்தவம் வாத்த	சத்தன்	பாக்கரனில்
	வாத்தியை	இவையுள் நி	இப்பத்தம் வாக்கனில்
ஆய்வி துவி	இவையுள் துவித்த விரை	பத்த	
அன்றையால்	தவையிவ தாயிரை	இவையொரு	இவையொரு கட
சீற்றமுண்ட	சீற்றமுண்ட	சாத்தனும் விரை	சாத்தனும் சொதிர சொத்த
அது உத்தன்	அருவையெத உத்ததச் செய	உவையொரு	மவையொரு
		சாத்தன் இவ்வ	மவையொரு மெய்வாயை
அப்பன் தன்னை	வ்வையிவய் குறித்த		மவையொரு மெய்வாயை
குதுகர் கடகோ	குதுகர்		மவையொரு மெய்வாயை
யன்			மவையொரு மெய்வாயை

*** இப்பதிகம் கறஞர்க்குப் பலனுரைத்துத் தலைக்கட்டுகிறது. ஈங்கன் கோலுடி யிலே நீ ரோஸ்தவேண்டா' என்று சொல்லிக் கதவடைத்தபோது கண்ணனுக்கு உண்டாய் துக்கமானது *மத்துறுகடை வெண்ணெய கவலினில் உரவிடையாப்புண்டு உரவினோயினந்திருந்து எவகின்படிக்கு நுக்கும் என்று காட்டுதற்காக 'ஆயசவையி வன்னையாவனது வெண்ணெய வார்த்தையன் சீற்றமுண்ட முகத்தவப்பனதனை' என்று விசேஷித்தது. அன்று யசோகதப்பிராட்டி அழப்பண்ணினதும் அதிலேநேறு னார்பும் இன்று சாத்தின் அழப்பண்ணினதும் அதிரணய காரவம் என்க.

வெண்ணெய் களவுகண்டதற்காகக் கடையடிக்க அழுதான் என்னுமல் வெண்
 நெய் வார்த்தையின் அழுதானென்று மூலமமைந்திருக்கிற ஸ்வாஸ்யாத்ஸாத நோகம்
 ஈட்டிலே அருளிச்செய்யுறபடி பாரீசு—ஊரிலே வெண்ணெய்களவு போயிற்று
 என்றார்கள், அவ்வளவிலே நாயிறே இதுகனிகக்கு என்று அழப்புக்கான் மடம மெழுஞ்
 வர் ஆர்? எனன், அசரோதரியன் என்றான். இப்பரப்பெல்லாம் என்னுல மெழு
 கப்போமோ என்றான், அதுபோலே.”

ஒரு பெரிய சத்திரத்தைக் கண்டவனவிலே இவ்வளவு பெரிய சத்திரத்தை யார்
 மெழுஞ்வுது? என்று வார்த்தை புண்டாயிற்று. எவனெயொரு விதவா புதரன் மெழுஞ்
 கிருன் என்று பொதுவிலே ஒருவன் சொன்னான். அந்தத் திரனிலே மெய்யாகவே ஒரு
 விதவாபுத்திரன் இருந்து அவன் காதிலே தூத வார்த்தை விழுந்தது ஐயோ! இவ்
 வளவு பரப்பு என்னுலே மெழுக்கப்போமோ? என்று அவன் அழுதானாம். அதனாலே
 தன்னுடைய அவத்யத்தைத் தானே வெளியிட்டுக்கொண்டானாயிற்று. அதுபோலே
 வெண்ணெய் களவு பரஸங்கமாதத்தில் அழுதகண்ணனும் தன்னுடைய களவைத்
 தானே வெளியிட்டுக்கொண்டானென்கை.

குருகர்ச்சடகேடரினத்திய என்ற விசேஷணம் ஆயிரத்துக்கும்கலாம், இப்பத்
 துக்கு மாகலாம். இப்பதிகம் ஊடிப்பிடுகின்றே யன்றி ஏதெய்தன் திற என்று நினைக்க
 வேண்டா; ஏத்துதலில் இதுவும் ஒரு பரகாரப்பதிகமென்க. பகத்பாவது பரணய
 மாகுமறி பரணயத்தின் பர்வாற்றருபமாவனெரு இது சிகழ்த்தது.

இப்பதிகத்தை உரைக்குமவர்கட்கு தல்குரவு இவலை—தாரிதிரியிலே ‘சொறு
 உறைகெளவலாம் எமருத்தியாகக் கிடக்கரு மென்கிறதன்று. * உண்ணுருசொறு
 பருகுநீர் தின்னும் வெறறினையுமெல்லாம் கண்ணன் என்றிருக்கிற இவர் திருவாக்
 கிலே ‘தல்குரவு இவலை’ பெணருவ பகவதநுபவத்தில குறைபாடு உண்டாகாது என்
 பதன்றோ பொருளாகக் கடவது. 11

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம். கமலின்னை திருவடிகளே சரணம்.
 ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

சீ.

ஆழ்வார் எம்பெருமானார் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.
 திருவாய்மொழி - ஆளும்பத்து - மூன்றாம் திருவாய்மொழி.
 தல்குரவுஞ் செவ்வம்.

உலர்யவதாரிகை — *வைகல் பூங்கழிவரயில தூதுவிட்டும் தாமதித்துவந்த எம்
 பெருமான் பக்கவிலே பராவருசாய்க்கரு பரணயரோஷம் தலைபெடுத்து ‘எங்கள்
 கோஷடியிலே நீ வந்த புரவேண்டா’ என்று தன்னிக் கதவடைப்பதாய்ச் சொன்னது
 கீழ்: அதுதான் ஊடல் எனபது. ஊடலுக்கு அடுத்தபடியாகக் கூடல் கேர்த்தே திருமா
 தலாய் அந்தக்கூடல் கேர்த்தபடியும் ஒருவாறு கீழ்த்திருவாய்மொழியிலே * கினரிலங்கு
 முடியினாய் * என்கிற பரகாரத்தினால் வச்சிப்பிக்கப்பட்டதாயிற்று. ‘எவலித்ததிதும்
 இவனெடு கூடலாகாது’ என்று மிக்க வருத்தினிருக்க கமமைக் கூடுமபடியாக்கிக
 கொண்ட இவனுடைய வன்மை என்னே! என்று விஷமப்பட்டு ஆழ்வார்க்கு எம்
 பெருமான் தன்னுடைய அகடித கடங் ணமந்ததியத்தை நன்கு காட்டிக்கொடுத்து
 அந்தன்மையனான் தான் திருவிண்ணகரிலே கீத்பலகவிதி பண்ணியிருக்கிறபடியையும்
 காட்டிக்கொடுக்க, ஆழ்வார் அதுதன்னைப் பேசி இனிவராகிருர் இததிருவாய்மொழியில்.

கூதூவும்கேவலம் கூதும்சொக்கமுமாய *
 வேலபகையும்கூடும் விடமுதமுதமுமாய *
 பலவகையும்கூடும்பெருமான் என்னும்கூடும் *
 கேவலம்மூக்குதூத் திருவிண்ணகர்க்கண்டேனே.

கூதூவும்கேவலம்	தாரிதரியமும் ஐசுவரிய	[பலவகையு	பலவகையாக விசித்த விழுதி
யும்	முமாய	பரந்த பெரு	மை யும்கூடும்
விடமுதமுதமு	கூதும் மூக்கமுமாய	மாய	
முதிசூய		கண்ணுதல்	கண்ணுதலையொண்ட
கேவலபகையு	தரிசியை வெறுத்தென பகை	கூதும்	சுயேசுவரனை
மாய	யும் (அதற்கு எதிர்த்து) உ	கேவலம் மரு	கேவலம் தீர்ப்பில் கூக்கிதி
	பகை) கருதமுமாய	குடி	பகை
விடமுத அமுத	விடமுத அமிருதமுமாய	திரு விண்ணக	திருவிண்ணகரினே
மும் சூய	(கூடு இப்பகை)	கண்டேன்	கண்டபெற்றேனே.

* * * — ஐசுவரியென்று சொல்லுபவற்றை வேலவார தனபக்கலியை சொல்லுகின்றவருக்குமே பெருமான் திருவிண்ணகரியை காணுகின்றனே என்பதற்கு கூதூவும்கேவலம். அதற்கு எதிர்த்து ஐசுவரியும் இவைபிரதானம் யிருக்கையாவது — இவை பிரதானமாய் அவரவர்களுக்கு உண்டாயினவையெல்லாவற்றையிருக்கை. குரேசு முகவரன் தரிதரனாகின்றதும் தாரின, செலவனுக்கின்றதும் தாரின, பிரதானமும் தரிதரனாகின்றதும் தாரின.

கூதும் சொக்கமுமாய * துக்கமே வடிவெடுத்த காதலியை தன்னும்தும் தாரின; கெடுமே வடிவெடுத்த கவர்க்கதரியை கிறுவுவதும் தாரின. வேலபகையும் கூடும் * தீயே வுத்தை விடப்பதும் தாரின, சுயேசுவரனை விடப்பதும் தாரின. தன் பகையில் தீயே வுமுதபகையாகி சுயேசுவரனாகிவிடுகின்றவனும் வலவன், சுயேசுவர முதபகையாகி தீயேவிகளாகிவிடுகின்றவனும் வலவன் என்றுமாய் மஹாதேவஸிவாயிருந்த கண்டா காரனை சுயேசுவரனாகிவிடுகின்றவன், மஹாசுயேசுவராயிருந்த மானிகளை தீயேவிகளாகிவிடுகின்றவன்; * சிவாலிவனாயிருந்த நொழுவகையாகின்றவன் வலவன், சரமாதவன் தீயேவனாகிவிடுகின்றவன் தாரினவனாய். * என்ற பெரியவழவார் திருவாய்மொழி காண்ட, வேலபகை = 'சுமாதானத்தாலே மீளாமதனதரியியே வென்றிவிடவேண்டும் பகை' என்பது எடு.

விடமுத அமுதமுமாய = அரனுக்கு விடமுதத்தானும் தாரின, அமரர்க்கு அமுத மனித்தவனும் தாரின. * அமராதமுதே அமரர்க்கு அருகில் * என்கிறபடியே சிவர்க்கு அமிருதமாயும் சிவர்க்கு விஷமாயிருப்பவன் என்றுமாய். ஆகவிடப்படி பலவகையும் பரந்த பெருமானென்று அவனுடைய விழுதி விடமுதத்தானே சொல்லுகின்றது. திருமழிசைப்பிரான் காண்பவன் திருவதோதியை * யாவராய் நிரித்தித்தெவலாய் கெடுமா வென்று தாரதார கதலித்தெவலாய் கடை * என்றார் * வாயும் விண்ணுமாய் ஜகத் * என்றபடி. எனதையும் பகைதவிப்புகையே நினைப்பார்க்கு தாரிதரியென்று ஒரு தாரிதரம் ஐசுவரியென்று ஒரு மேனாவாய், காதலென்று ஒரு துக்கமும் கவர்க்ககையென்று ஒரு ககமும் தோன்றாதபடி எவ்வாய் ஒரு தீராகிய தோற்றுமென்பது இதனால் அறிவிக்கப்பட்டதாகும்.

திருவிண்ணகர் = சொழைட்டுத் திருப்பதிகள் காற்பதன் திருக்குடத்தை யருகி லுள்ள கூடாரியியபன் கூக்கிதி. புரான பகலிவையின்படி கூப்பிதியபன் என்பர்; ஆழ்வார்குள் செலவியபடி இப்பிதியபன் என்னவேறுப. * தன்னொப்பாரிய வபன் * என்று இப்பதிகள் தன்னிலையே ஐசுவரம பாட்டித காண்ட, * ஒருவகையும் தீயெனப்பொருட்பிரகை வெள்ளபன் * என்பது திருமண்கவையுமாய் பகையம். 1

கண்டவீன்பம் துன்பம் கலக்கங்கனும் நேற்றமுமாய *
தண்டமுமதன்மைமயம் தழுவும் ஒழுகிய *
கண்டு கோடற்கரிய பெருமான் என்னை யனவானார் *
தென் றுண்டபுனலகுந் திருவிண்ணகங்கன்னகரே.

2

கண்ட இன்பம்	கலக்கங்கண்ட னுமதக்கம்	கண்டு கோடற்கரிய	ஒருவராய் பரிசே திறை
துன்பம்	கலையும்	அரிய பெரு	அறிவருடியாத விழுதி வீண்
கலக்கங்கனும்	கலக்கமும் தெளிவுமாய	கான்	தாரதத யுடையனாய
தேற்றமுமாய	தீவரநாமம் அதுவந்தமு	கண்ண துள்ளம்	கண்ண தடிமையெனப்பய
தண்டமுமதன்	கலம்	கான்	கான் காயெனவானார்
மைமயம்	கலம்	தென் திறை	திவ்வேனம் எதுகென்றாய்
தழுவும் ஒழுகிய	கலம்	புனல் குழ	தெளிந்த அன்பெறிவிறை
திறை திறை	கலம்	திரு விண்ணக	தீவரம் குழந்த
குப	கலம்	கன்னகரே	திருவிண்ணகென்ற
			அழகிய கன்னகரே.

*** — * ஐயகருவிகண்டவீன்பம் * எனவிறையிய செவி வரய கன்ன முகந்
கடவெனவிற ஐந்து உருபுகள்களாலும் அதுபலிக்கையுடைய இன்பமாய் அதுதான் தீவர
தண்டமுமதன்மைமயம் தழுவும் ஒழுகிய * கன்னகரே * கன்னகரே * கன்னகரே *
மாயை கன்னகரேமயமாயும் அவற்றையே சிலர் துன்பமாய்க் கன்னகரேமயமாயும் செய்யும
னெனவை.

கலக்கங்கனும் நேற்றமுமாய * என்பதன் புத்தகங்கள் * புத்தகமும் சிலர் தெளி
வீன்பமாகே கலக்கம் கலப்புகள், சிலர் ஒன்றும் * புத்தகமேயெனவிறும் அசர்ய கட
புத்தகமே தெளிந்த யிருப்புகள் * புத்தகமேயெனவிறும் அசர்ய கட
புத்தகமே தெளிந்த யிருப்புகள் * புத்தகமேயெனவிறும் அசர்ய கட

தண்டமுமதன்மைமயம் = தீவரநாமம் அதுவந்தமுமதன்மைமயம் தண்டமுமதன்மைமயம்
கோடி * கோடி * கன்னகரே * கன்னகரே * கன்னகரே * கன்னகரே *
கன்னகரே * கன்னகரே * கன்னகரே * கன்னகரே * கன்னகரே *
கன்னகரே * கன்னகரே * கன்னகரே * கன்னகரே * கன்னகரே *

தழுவும் ஒழுகிய * தீவரநாமம் அதுவந்தமுமதன்மைமயம் தண்டமுமதன்மைமயம்
கோடி * கோடி * கன்னகரே * கன்னகரே * கன்னகரே * கன்னகரே *
கன்னகரே * கன்னகரே * கன்னகரே * கன்னகரே * கன்னகரே *

கன்னகரே * கன்னகரே * கன்னகரே * கன்னகரே * கன்னகரே *
கன்னகரே * கன்னகரே * கன்னகரே * கன்னகரே * கன்னகரே *

கன்னகரே	கன்னகரே	கன்னகரே	கன்னகரே
கன்னகரே	கன்னகரே	கன்னகரே	கன்னகரே
கன்னகரே	கன்னகரே	கன்னகரே	கன்னகரே
கன்னகரே	கன்னகரே	கன்னகரே	கன்னகரே
கன்னகரே	கன்னகரே	கன்னகரே	கன்னகரே
கன்னகரே	கன்னகரே	கன்னகரே	கன்னகரே
கன்னகரே	கன்னகரே	கன்னகரே	கன்னகரே
கன்னகரே	கன்னகரே	கன்னகரே	கன்னகரே
கன்னகரே	கன்னகரே	கன்னகரே	கன்னகரே
கன்னகரே	கன்னகரே	கன்னகரே	கன்னகரே

*** [கதாரும் கடுகனும்] பெரிய கதாங்கனிலே சிறந்த போகங்களை அநுபவித்துக்கொண்டு பஞ்சோத்திரியங்களைப்போக த்ருபதிபண்ணித் திரிவார சிலர் - குகராமங்கனிலே இரவும் பகலும் க்ருஷிகாரங்களிலே பரத்து கஷ்டஜீவனமாய்த் திரிவார சிலர் : இவை யிரண்டுபடியும் தானிட வழக்கெனவிறது. ஞானமும் முடமுமாய் = பதார்த்தங்களின் ஸ்வபாவங்களை உணர்ப்பு க்ரஹிக்கும் உதார்த்த ஞானமும் அவற்றை விபரீதமாக க்ரஹிக்கும் உதார்த்த ஞானமும் தானிட வழக்கெனவிறது.

கடராய இதுளாய் = பிரகாசமும் அந்தகாரமும் தானிட வழக்கெனவிறது. சில னாய் விசமபாய = உருவமுடைததாய்த் தோற்றமும் பூமியும் உருவமற்றதான ஆகாசமுமாய். ஆக விபபடி. விருத்த விபூதிகளுள் ஸர்வோபவரன் திருவிண்ணகரிலே உறைகின்றான் : அவனுடைய குணதுபவமல்லது கமக்கு வேறு உஜ்ஜீவனோபாயமில்லை யென்றதாயிற்று.

“திருவிண்ணகார் சோந்த பிரானுடைய சிவவதிக காருண்யமல்லது மற்ற உஜ்ஜீவனோபாயமில்லையென்று தமக்கு உஜ்ஜீவனோபாயமான காருண்ய குணத்தைப் பற்பலிக்கிறார்” என்பது ஆறாவிரப்படி. கீதத்தி என்கிற ஸாமாயக சபதத்தை விசேஷத்திலேகொண்டு உரைத்தருளினபடி. எம்பெருமானுடைய திருக்குணம் பரமபதத்திலே விஷயமில்லாமையாலே மங்கல்கிடந்து இங்கே சிறம்பெறுதலால் ‘புகாகொள்’ என்று அடைமொழி கொடுக்கப்பட்டது. “வ்யஸநியமாவது - குணபூர்த்தியுள்ள விடமே விஷயமாக; பூர்த்தியுள்ளதும் அச்சாவதார்த்தமே” என்ற ஸ்ரீ வசனபூரண ஸூத்திர இங்கே அதுஸந்தேயம். 8

புண்ணியம்பாவம் புணர்ச்சிபேரென்றிவைபாய் *
எண்ணமாய்மறப்பாய உண்மையாய் இண்மையாய்அல்லனாய் *
திண்ணமாடங்குகுழ் திருவிண்ணகர்க்கோந்திரான் *
கண்ணனின்னகுளே கண்ணோன்மின்கள்கைதலமே. 4

புண்ணியம் பாவம்	புண்ணிய பாவக்காரணம்	திண்ணம் மாடம்	திடமான மாடக்கல் குழ்த்
புணர்ச்சி பிரிவு	வய்தலேஷ விசேஷங்கள்	கல் குழ் திரு	திருவிண்ணகரிலே கல்
கந்த நிலை	சாயும்	விண்ணகரே	திரும்பு வாய்மையான
கூய்		த்த பிரான்	
கண்ணம் ஆய்மற	கிண்பபாஷும் கதப்பாபும்	கண்ணன்	கண்ணனுடைய
படி ஆய		இக் கருவே	பா + போகவான க்ருவாய்
கண்ணம் ஆய்	அகந்தி சாத்தி சப்தவாய்க்	கண்ணு மொள்கின்	கண்ணொள்குள்கோள் ;
இண்மைய ஆய்	சாயும்	கல்	
	கல்லாகத்தரும் அகந்தியை	காதலமே	இத போய்போ? [பாமர்த்தம்
அல்லல் ஆய	யாய்குத்தல் அகந்தின்		கந்தபடி.]
	தோஷங்கள் தட்டாத		
	குடி கிருத்தகோள்க		

*** [புண்ணியம் பாவம்.] கதத்திறஞ்ச் சாதனமான புண்ணியமும் துக்கத்திறஞ்ச் சாதனமான பாவமும் அவனிட வழக்கு. * ஏஷ ஏவ ஸாது கர்மகாரயதி யமேப மோலோகேபய உச்சிரேந்தி ஏஷ ஏவ அணது கர்ம காரயதி யமேதா நிக்ஷத்தி * என்று உபநிஷத்து ஓதினபடியே புண்பாபங்களைச் செயலிப்பவன் அவனே யென்க. புணர்ச்சி பிரிவு = அபிமதவிஷயங் களோடே கூடி வாழ்வது புண்பாபமென்றும், அவற்றைப் பிரித்துவருந்துவது பாப பலமென்றும் சொல்லுவார்கள் : அந்த ஸைசலேஷ விசலேஷங்களும் இவனிட்டவழக்கு. எண்ணமாய்மறப்பாய = ஸமரணமும் விஸமரணமும் இவனிட்டவழக்கு. உண்மையாய் இண்மையாய் = உள் தென்கிற சோலறுக்கு விஷயமான உண்மையும், இவதென்கிற சோலறுக்கு விஷயமான இலகாமையும் இவனிட்ட வழக்கு. அல்லலாய் = புண்பாப பாவம் முதல்வலத்திற்குத் தான் சிவமகனுபிருத்துவைத்தும

அவற்றுக்கு வசப்பட்டிராதவன் என்றவாறு. “கைவ பதார்த்த அநதாயா நிதயா வ்யாபி தனயீருந்துவைத்தே தத்தத்தேதாவை; அஸமஸ்ப்ருஷ்டனாய” என்பது ஆறுவிரப்படி.

ஆக இவைபெல்லாமாவதே திருவிண்ணகரிலே வாத்திக்கும் பெருமானுடைய கருப்பையாலே ஸதவ புருஷராததங்களுக்கும் ஸாதனபுதவகளைக் கரண்களேபரம்புதவி யன் எல்லாம் படைக்கப்பட்டனவென்பது பரமார்த்தம் என்கிறது. பின்னடிகளால். ௪௦ — “[திண்ணநீர்] புனையாபாதிக்காய்க்கொண்டு அவனுக்கு விழுதியாயத் தேர்ந்துகிறவையெல்லாம் அவனுடைய கருப்பையாலே உண்டாயிற்று.

கைதவமே ஏகராம ஏதிர்மறையீய்; கைதவமன்று என்றபடி ஸத்யாரண் விஷய மென்கை. ௪௦ — “அனதிக் திகைதவம் - கருதக மெனறபடியரப பண்ணப்பா டவை யடங்கலும் அவனுடைய சித்தேறுதக விஷயீகரததாலே.” 4

கைதவம்சென்மை கருமைவேளுமைமாய ௪
மேய்பொய்துள்ளமைமுதமை புதமைபுழைமாய ௪
சேயத்திணைநின்று திருவிண்ணகர்சேயத்திரான் ௪
பெய்தவருகண்டி பெருந்தேவுடை முவுலகே. 5

கைதவம்சென்மை	சேயதவம் சேய்க்குடியுமாய	திருவிண்ணகர்	திருவிண்ணகரிலே
கருமை வேறு	கதையும வேறுபுமாய	சேய்த்த பிரான்	சாதநிபந்த வாயேவரன்
கையம் ஆய		பெய்த சேயு	ஆகவே சேய்க்குடையிரு
மேய் பொய	மெய்யும் பொய்யுமாய	கண்டி	
திணைய முதமை	கெண்டனமும் முதத்தனமுமாய	பெரும் சேயு	பிரமம் முதலான உத்தரகூட
புதமை புழைமை	கவிதவமும் புதமைகரு	உடை ரு	சேய்க்குடைய புடை தான
யும் ஆய	மாய்ச்சேய்க்கு	உரு	முவுலகமும்.
சேயத்தின்	சேய்க்குப்பொருட்குடன் சேய்		
மதிசு குழ	உய்ப்புட திடனன் மதி		
	சேயே குழப்பிட்ட		

*** — சிறியார் பெரியார் என்கிற வாயினிற்றிக்கே அனைவர்க்கும் காவ லோன் திருவிண்ணகராய் சென்கிருர் ‘பெருந்தேவுடை முவுலகும் அவன் பெய்த காயு’ என்றது பரமமர முதல் பிபிவிக்கையவர்களுள்ள ஸமஸ்த பராணிவர்க்குமும் அவனுடைய ரக்ஷகோடி என்கை. கைதவமாவது கைரதவம். சேமமையாவது ருது வாயிருத்தல். சிவரீடத்தில கோணல் தவிர வேறுகிடையாது; சிவரீடத்தில சேமமை தவிர வேறுகிடையாது, இவை பிரண்டும் அவனிடை வழக்கு. கைதவமும் சேமமை யுமாகிற இரண்டும் எமையிருமரனிடத்திலேயே உண்டு என்றும் கொள்ளலாம். கண்ணன் அயல விட்டிலே புருஷுவெண்ணையததாழியிலேகையிட்டவாரே ‘பாண்ட விலிர ஹஸதம் சிமாததம் வயதா: — வெண்ணையக் குடத்தில ஏன் கையிட்டாய்?’ என்றால், ‘மரதி கருது வதன்கம் மருகயிதம் — அம்மா! ஒரு கன்றுகுட்டி சிதறி ஓடிப் போய்ற்று: அது இவகே இருக்கிறதேதாவென்று தேடுவதற்காகக் கையிட்டேன்” என்றபடிபயது போன்றவை கைதவம். புருஷவாயிலே குப்பணக்கையந்து ‘கோ ஆர்? ராகுலபுயிஷ்டமான் இரத இடத்திறதா? வந்ததேன்?’ என்றபடிபயது “ருதுபுதநிதயா ஸர்வம் ஆக்கயாதுருபரகரமே.” (இராமன் சேமமையான புத்தியையுடையவனாதலால் எல்லாம் உன்னபடியே உரைக்கத் தொடங்கினான்) என்னுமபடியாக அமைந்தது சேமமை.

கருமை வேளுமைமாய ௪ — கண்ணனாய் பிறந்து கையிலேகைத் திருவுருவமாய்க் காட்சி தருவன், கம்பமுக்கதபிரானாய் பிறந்து “மூன்மைபெற்ற வகையண்ண னன் மாரமேன்” என்னுமபடி வேளுதத திருக்கோவைய செனை கைநிப்பவன். இவகே ‘மூன்மலோர் வென்னிய பெருமடிககுடன மெடுமெடு ஈரைக்கதாடப, பின்னத்

தெய்வந்தோர் கருமங்குட்டன் பெயர்கடியிடுவது" என்ற பெரியாழ்வார் திருமொழியை நீனைப்பது

மெய் போய் = * லெதியேக லேசகந் ஸுயதி* " எனனுமபடியாக ஸத்யம் விந்நுபெறுதற்கு ஒரு அவதாரமும் * பெயர்க்காபி புன்னுவன் களமம் பொதியறை" "பொய்யாவன்னைப்பிறம் பல பேகல புத்தகத்துக்குள் கேட்டேன்" எனனுமபடி * அசத்யம் விந்நுபெறுதற்கு ஒரு அவதாரமும் * பெயர்க்கே பொய்யனாகும் - மெய்யர்க்கே மெய்யனாகும் * எனவதுமுண்டே.

இளமை முதுமை = * பேதைக்குழறி" எனனுமபடியான இளம்பிராயமாயிருக்கச் செட்டேயும் * எந்தை தந்தைதந்தை தந்தைதந்தைக்கும் முந்தை" எனனுமபடியான புராண புருஷத்தவதிலும் குறையிலையே.

புதுமை பழமையுமாய் = மிகப்பழைய அநுபலமாயிருக்கச்செய்தேயும் * எப்பொழுதும் நாள் திருவள்ளாண்டுநிபுழிதொறும் அப்பொழுதைக்கவப்பொழுதென்னாராவ முத்திமே" எனனுமபடியாக அப்பொழுதுதொறும் புதுமைக்கும் குறையிலவாதிருக்கமுமே. 5

முல்லவகங்களுமியசர்வஸூய உகட்டாய்முனிவாய் *
பூலிவலாழ்மகளாயத் தேனலையாய் புகழாய்ப்பழியாய் *
தேவாமேலித்தொழும் திருவிண்ணகச்சேக்தியான் *
பாலியேனமனத்தே உறையின்றபிஞ்சுஉடே.

6

மூ உலகச்சேய்	{ ஆக்குவதற்கும் அழிப்பதற்கும்	புறந் ஆவ பழி	{ சேத்தியாயும் அபேத்தியா
ஆய	{ சிலயை) மூன்றாமேகைய	ஆய	{ யும் திருத்தொகையு
அகவன் ஆய்	{ (அகவனவரத) சேத்திய	தேவந் பேலி	{ தேவநன் விருமித்தொழு
உகடப ஆய்	{ விபூதியாயும்	கொழும் திரு	{ கிடமாத திருவிண்ணகரில்
நுயிவு ஆய்	{ சாதற்கேஷகச்சையும	விண்ணகர்	{ உறையும் பெருயன்
புயில் காழ மன	{ சூழ்நாவுக்கச்சையும	சேத்தி யான்	
ஆய		பாலியேன்	{ பாலியை என்னுடைய மனத்
தொகை ஆய	{ மூதேலி பெய்தே அகவன்	மனத்தே	{ தியே
		உறையின்ற	{ சேவலாயம் பன்னுமென்ற
		பாங் கடர்	{ பாஞ்சோதியாவன்.

* * * — படைக்கப்படுதல், கருமங்களுக்கு வசப்பட்டிருத்தல், ஸத்வராஜஸ தமோ குணமயமாயிருத்தல் என்கிற இவற்றுடைய அவிவசுஷணமாயிருக்கும் மூன்று கோகங்கள். இததன்மைகளுக்கு எதிர்த்தட்டாய்ப் பரமவிவசுஷணமாயிருக்கும் நித்ய விசுதி, இவையெல்லாம் இவ்விட்ட வழக்கென்றது உகப்பாய் முனிவாய் = ஒரு உயத்துவை ஒருவர் உகாதிருப்பதும், அது தன்னையே மறக்கொருவர் வெறுத்திருப்பது மான உகப்பாய் முனிவாய் அவ்விட்ட வழக்கு ஒருவனுக்கே ஒன்றில ஒருகால உகப்பாய் அவனுக்கே அதுதன்னையே மறக்கொருகால வெறுப்புமாதலால் அவையு மிவருக கொள்ளலாம்.

பூலிவலாழ்மகளாயத் தேனலையாய் = லக்ஷரீகடாக்ஷம் பெறுவா னொருத்தன், மூதேலி பிடித்துத் திரிவானொருத்தன்; இவை யிரண்டும் அவனதின்மே. * காட்டினான் தெய்வமெங்கும் நல்லதோரான் தன்னையே, காட்டினான் திருவரங்கம் உயபவர்க்கு உயமவண்ணம், கேட்டிரே நம்பியோகன் கெதுவாகவாணாசிற்தச், சேட்டை தமமடி வகத்துச் செவவமபார்த்தியாககின்றிரே * என்கிற திருமொழியின்படியே சிலர் திருமா லுத்தொழுது உயவதும் சிலா தேவதாரநர் பஜனமபண்ணி அகர்த்தப்பபட்டுப் போவ தும் அவ்விட்ட மாயை என்றவாறு.

புகழாய் பழியாய் = * நோன்றிய புகழோடு நோன்றி, அகிலவர் நோன்றிய நோன்றி என்று * (குறள்) என்று வாய்ப்பான உலகமறிதலால் புகழோடு விதபகுதலும் பவலகைப்பட்டு, அபரோததிகையாகக் கொண்கலமாயிருத்தலும் அவன தீமை. புகழ்க்களால் புகழப்பெறுவதும் கெடலால் தீமையால் * கற்றினம் மேயக்கூறும் மேயக்கப்பெற்றுக் கற்றினம் தீமையால் தீமையாகப் பெற்றுப் பற்றியதாயிடுவதாய்வுருண் டான் * என்றிப்பாடகனிலே பழிக்கப்பெறுவதுமான தன்மைகளைச் சொல்லிற்றுமாய்வுருண் டான்.

* ஆகவிப்படி விருத்த விபுஜிபத்தையுக்கொண்டு திருவிண்ணகரிலே திருமொழி மாய அகம் திருவிண்ணகரைப்போலே என் மனதையும ஆதரித்து இங்கே உதறத்து இதரால் புகாப்பெற்று சிறப்பவன்விடுகொள் என்றுதான். மேலும் மின்னிலை மடவாரிலே எப்பெருமாரைக் கதவடைத்ததன்மையே திரவிகரித்த பாவத்தை நினைத்துப் பவியேன் எனவிரும்பு. இப்போது — “சிறப்பவன்விடுகொள் தன்மையிலே வந்து மேயவிழ அதனைத் தன் மீத தான் எனபகவியிலே வந்து மேயவிழாவிடக்கெய்தி வந்து அவனிலேயேயுள்ளது.”

பாஞ்சுடருடம்பாய் அறக்குப்பரித்தவடம்பாய் *
காந்தியோன்றியவர்களைக் கதவடைக்கெய்தும் * விண்ணோர்
காந்தியோன்றியவர்களைத் திருவிண்ணகரிலேயேயுள்ளது *
வரங்கொண்ட நமஸ்காரங்களை வரங்கொண்ட நமஸ்காரங்களை.

7

பாஞ்சுடருடம்பாய்	அபரோததிகையாகக்	கொண்கலமாயிருத்தலும்	அவன தீமை	தேவர்கள் தீமைகளைத்
கூறு	புகழோடு	நோன்றி	அகிலவர்	நோன்றிய
அருள் பதித்த	நோன்றி	அகிலவர்	நோன்றி	நோன்றி
உடம்பு	கூறு	கூறு	கூறு	கூறு
காந்தியோன்றி	காந்தியோன்றி	காந்தியோன்றி	காந்தியோன்றி	காந்தியோன்றி
புகழ்க்களால்	புகழ்க்களால்	புகழ்க்களால்	புகழ்க்களால்	புகழ்க்களால்
மேயக்கூறும்	மேயக்கூறும்	மேயக்கூறும்	மேயக்கூறும்	மேயக்கூறும்
மேயக்கப்பெற்று	மேயக்கப்பெற்று	மேயக்கப்பெற்று	மேயக்கப்பெற்று	மேயக்கப்பெற்று
தான்	தான்	தான்	தான்	தான்
(இப்பாடியுடைய தன்மைகள் நிறை)				

* * * [பாஞ்சுடர்.] எம்பெருமானுக்கு இரண்டு வகையான சீரங்களுண்டு : அப் பரிசுத்தமாய் கதவடைக்கெய்தும் அபரோததிகையாகக் கொண்கலமாயிருத்தலும் ஒன்று : “இதை என்வம் சீரம் தே.” எனவிறப்படியே என்வம் இதைத் தாம் அவனுக்கு சீரமாகவாய்வே இதை எம்மடை நோன்றியபத சீரம் மறவென்று.

காந்தியோன்றியும் = இராமமூட்டுவாரைப்போலே உன்னை பதிவிட்டு வந்த கதையே விடுத்தது கொண்கலமாயிருத்தலும் போலும் * என்றும் * கண்ணகித்தலிய ஆகியவீட்டு விடுக்குவார்களென்று கண்ணகிக்குத் தோற்றப்படி. சீரம் * என்றும் (பிரகாசனாகாரார் பா) அருளிச்சொல்லியபடியே மகாத்மியுபதம், * கண்ணகிப்பென்றென்று கண்ணகி உடம்பும் தவறாதிருப்பார்க்குக் கண்ணகிபடி தாமதருக்குறி அவதாரங்களைச் செய்வதும் விவகரித்தம். சீரம் - தூறுவது பதிவெனவிராமானது சீரம். கதவடைக்கெய்தும் செய்வதும் பகலி இரவாகியும், ஆயுதமெடுவதென்று ஆயுதமெடுத்தும் செய்வதும். கதவடை - கதவடை, கருத்தியம் என்றபடி. “அவதரித்து கிறக்கெய்தே தன்படிக்க கெடலாதி ன்னுக்குத் தோற்றப்படி பண்ணியும் ஆச்சித்திக்குத் தோற்றமாய்ப்பண்ணியும்” என பது * 9. இப்பாடியுடைய, பிரகாச மூதனான தேவர்கள் தீமைகளைத் தரப்போனும் பெற்றெனும் என்று வணங்கும்படி திருவிண்ணகரிலே உதறவென்று : அவனுடைய திரு வடிக்களவந்து புகழிலும்.

வரங்கொண்ட நமம் = அவர்களைத் தம்மடக்கு வேண்டிய வரங்கொண்ட இரத்த பெற துக்கொண்டபடியான திருவடிகள். வரம் எனவிற வடகொல் சீரங்கொண்டம் எனவிற பொருளியுமுண்டத்தாதவாய் * சீரங்கொண்டத்தன்மைகளைக் கொண்புகழ்கிற * எனவாய்வுருண் டான்.

ஆகை ஆயித்த	} பகவதாஜா ரூபமான ஆதி ரத்தினமும்	} வீண்டுநூர்ந்து சேனை தீய்தி	} சித்பஸுதிரிக்கு யிறக்கு துயலாமல்
திருவிண்ணகச் பத்தம் உள் லார்			

*** [காண்மின்கள்.] இத் திருவாய்மொழியை அதிரிகவலவலர்கள் சித்பஸுதிரிக்கு
ஞ். கௌரவிகைத் தஞ்சையாவான் என்று பயனுதாத்தத் தலைகூட்டுகிறார் இப்பதிக
மானது * காண்மின்களுக்கிரென்று கண்முடிபுப நிமிரத் தானினையன் தனனைக்
குறித்து அருளிச்செய்ததாகத் தரும். ஏனெனில், மாவனியை வடிவமுதா தும பேச்சில
தூக்கினமயாலும் மயக்கினதுபோல இவ்வுரு ஊடலிலேயின்ற ஆழவாதை மயக்கித் தன்
காரியத்தை ஸாதித்துக்கொண்டதனால்.

ஆணையாயீரம் = *சுருதிஸ் ஸமருதிர் மஹமவாஜா* என்று ஸமஸ்யுத வேத
மானது எப்படி பகவதாஜா ரூபமோ அப்படியே இத் தரிழவேதமும் எனக.

வீண்டுநூர்க்கு என்னம் தூவ்களாவல் = இததிருவாய்மொழியை ஒதுமவர்கள்
ந்தியஸுதிரிக்குக்கும் சூரவர்களையாவது என்னையனில் —பாவியேனைப் பலர்
காட்டிப்படுபவாயோ * என்னுமபடியான் இருந்தருளாகுதல்தலை இருந்துகொண்டே
துவர்கள் இப்படி பகவதகுணநுபவம் பண்ணப்பெறுகின்றார்கள்! இதுவன்றோ ஆச்
சரியம்! நாம் *நலமத்திலில்தோர் காட்டிலே யிருந்துகொண்டு குணநுபவம் பண்ணு
வதில் என்ன விச்சையம்? கமழிறகாட்டில் இவர்களைப்பன்றோ சீரியர்கள்! என்று
கொண்டாடப்பெறுதலாம். இங்கேகாட்டு மூலக்கதி. —“ ஸயஸாததிதயிருத்துவைத்தே
மப்படி ஒருவனுக்கு உண்டாவதே! என்று (சித்பஸுதிரிகள்) கொண்டாடியிருப்பார்கள்.”

ஆழவாத் திருவடிகளேசரணம், கம்பினகித் திருவடிகளேசரணம்

—: 0 :—

ஸ்ரீ:

ஆழவாத் எம்பெருமானார் ஸீயர் திருவடிகளே சரணம்.

திருவாய்மொழி - ஆறும்பத்து - தான்காந் திருவாய்மொழி.
சூரவைபாய்ச்சியரோடு.

உதாயவதாரிகை:—கீழ் ஐந்தாம்பத்தில் *பிறந்தவாறும் என்கிற திருவாய்
மொழியில் எம்பெருமானுடைய சேஷத்த விசேஷங்களைச் சித்தித்து உருகி உள்
குழைந்து அந்தோ! அதுபயிக்க முடியவில்லையே பெனது தனர்க்கு பேசினார்; அக்
குறை தீர்க்கின்றது இத்திருவாய்மொழியில். எம்பெருமானுடைய பவபல சேஷத்த
விசேஷங்களை வாயாரச்சொல்லி கன்னாக அதுபயித்து அதனால் தமக்குண்டான
பூரிப்பைப் பெருமிடறு செய்து வெளியிடுகின்றசூரவாதார் இத்திருவாய்மொழியில்.

இதில் ஒவ்வொரு பாசுதங்களிலும் முன்னடிகள் *சுவாஜனுடைய சேஷத்த
விசேஷங்களைப் பேசுவனவாகவும், பின்னடிகள் அத்த சேஷத்தாதுபவத்தினால் தமக்குண்
டான களிப்பைக் கனக்கக் கூறுவனவாகவும் அமைந்திருக்கின்றன. * கீசனேன் நிறை
யோன்றுமிலேன் * என்று கைச்சிபாதுவந்தானத்தின் பரம கவுண்டியிலே நிற்கின்ற
ஆழவாத் இவரு “எனக்கினிபார் சிகர்சினிவத்தே” என்றும், “எனக்கார் பிறர்கைய
கிர” என்றும் “மாதுளதேவலிம மண்ணினமிசையே” என்றும் இவ்வளவு ஆவலி

புடைமை தோற்றம் உறுவது பரமனாதவித்தவதிறஞக ளுறையனருள் என்று சுவதிக்
கேண்டா; குணநுபவத்தாலுண்டாய் ஆனந்தம் தீயமண்டை கொண்டு அதன் பரீ
லாநிறுபுளக துன்புடன் போகலது ஸம்பரவத? பூங்கமனது: குணநுபவம் பரவச
மாகப்பேசுவிகையடி. "காவலிட முறிததவன் தோம கமன் தமர் தீயகன்கிடுதே மூவுல
குணநுபிழாத முதலவர்! சிவனாமகதர ஆவகிப்புடைமை கண்டாய் அரவகமக
குளரவே" எனப்பலிபென்ற பகரவகன் ஸாதவிகாநவகார சீதிரிய அவதரித்தன்
கென்று கொளக. உலகில மதுபாமை பணவிகார தமனமவறிபாமல சொலதுவிருபடி
புமசெவகிறபடிபும ஸாணுவினதோம. "எனக்குத தேனை படுவ கன்னிலை வழுதே
என்ற பரமவிவகன மதுபாமை பணவிகாரன் னுக்குச சொலவகேணுமோ?

இத்திருவாய்மொழியில் ஆழவார் கிருஷ்ணவதார மலவது மத்திருன்று அறி
வாதபடி தித்தபரவனதாரை "அகவிகோனவகமகதமாயன்" எனதும் "மாவன
வாபகிலவிகோண்ட மாவன்" எனதும் தரிவிகோவதார பரவதவழம இதில இல
வியை எனவில. உண்டு அந்த அவதார சோடிதழம் கிருஷ்ணவதார சோடிதவ
கனிலை துதியவகபட்டதெனிற அதுபவ தவிகாக்கின குறிக்கோன ஆனதுபதறியில
பிரகாரதப பிரகடபடிபும "கறிவகனனது எனவிகாக்கினவகதை இகழேல் கண்டாய்,
சிறுமையின் ஸாதததைவ மாவகிவிடைக் கொன்றுகொள்" எனததும், "வருவருக
வருகவிவிக வாமனகமபி! வருகவிவிக" எனததும்.

அவதாரிகையில் கட்டு ஸீஸககிகோனாரின்:— "இத் திருவாய் மொழியில்
ஆழவார் ஸீ ஸாமிகி பகவாதினிடையார், அவனும் தாமவதார மலவது போகவிபரி
கான, அவனுடைப பரபர்தாழம் அபகடியே. இவரும் கிருஷ்ணவதார மலவது அறி
வார்; இத் திருவாய்மொழி கருவன வுததார்த்தமொழிய வேடுருள்கதற் சொலவது.
வாயோ கார்பதர கசாதி" எனது கொண்டு பரவகசபுகிட கெண்டெனன்ற திருவடி
வைபடுவாலே யாபிறது இவரும் கிருஷ்ணவதாரமொழிய வேடுருள்கதறு அறிவாதபடி" ..
"பிறத்தவாதறில இவர்க்குண்டான இழுவெவகாம திருவடி ஸீ பருதாவன் வுருத்
தார்த்ததைதக் கட்டிகககொடுக்கக் கொண்டு அது பூதகாவனபத் தோதறுகவனதிகடு
காமகாலமியாலே கிடபுகினது அதுபகிகவரு." (*)

தூதவாய்மொழியோடுகாத்ததும் துன்றமொக்பேத்தியதும்
உவகிப்பெய்கவககமகபக்ததும் உடபடமறநம்பக
காவிற்பகிப்பிரக்தந் மாவகிவககொயே அவதரி
தூதவாய்மொழிதும் தவிரிலம் என்கருதவகம்கெ.

ஆய்விபிரகார	கோய்வாரிபிரகார	கத்தம் பக	கத்தம் பகவகவகப்பிட்டவ கக
கூதக கோத்த தம்	காவகிடை கோத்ததென்க	அவகிப் பகவி	
கூதம் கத்த கத்தியதும்	கோவத்தத கோத்தி மகி கொவகதக் குகபக கெத்தக கோத,	காவகித் காவகி காவகி	காவகிப்பகவகவகவக காவகி காவகி காவகி
காவகி கோ க	கூதக கோத்ததபுகிட தாவ கருகிப கோதக கி	காவகிப் பக காவகி	காவகிப் பகவகவகவக காவகி காவகி
காவகி கோத்ததம்	காவகி கோத்தத கோத்த கென	காவகி காவகி	காவகிப் பகவகவகவக காவகி காவகி
காவகி	கூதக கோத்தத		

... [தூதவாய்மொழியோடு] காவகிடை, கோவத்தகோத்ததாவகி, காவகி
கத்ததம் எனகிற மூன்று அபதாவககி இத்திரிபிரி இனிபரவிகார. தவிரில
தூதவககத்ததென்படுத கட்டமொழியில காவகிடை எனப்படுகி "அகவகமககாமக

மாயக்கோலப்பிரான்—மரபா என்கிற வடசொல் மரபுமொனத் திரிந்தது. மரபா—
வயலபதாநாடம், ஆசனியம், கந்தரிமம் எனப் பலமொனதுபடும. கருமத்தாலன்
திருக்க தன்னுடைய வயலபத்தாலே ஏறதுகொண்ட திவயமங்கன் லிகாஹத்தை
புண்டிய பொருளான என்றடி. அவனது திவயசேஷனாகிச் செதனை செயது நெருக்
கிப்பயண்ட மாநி பக்திமயமாக என்ருது காலம் கழிவதுபோல மறறு ஆர்க்கெறு
முண்டோ? என்கிறார். இவ்விபுதியில் மாதிரிமனது. அந்த விபுதியிலும் இவ்வ
எனதுகக்காக 'வயலயலகம் சிகிர' என்கிறார். ஏன்? திருவாய்மொழிக்கு இடைபருத
அநுபவபிரவியலோ வென்னில் 'இவ்விய பெனபதவியை; அவருப பதவருணதுபவம்
செவதுமே யவலாது நீரமைக்கு நிலமனதே. 2

நிகரிமம்மலகாத்கொற்றதும் சீராமெய்த்ததும் சீரெருக்கை
சிகரமாகின்றதும் இவைபோவ்வனவாயிதவும்
புகர்கொண்டோதிப்பிரான் தன் செயல்களைத்து புலப்பிடு என்பதும்
வகரவகல்வகவகப்பெற்றதன் எனக்கொன்றிவிடுவதுவே.

3

கொதித் தவய	(சீரெருக்கை) குயிர்க்காத மய்கா	புகர் கொள்	சீரெருக்கை	சீரெருக்கை	சீரெருக்கை
கொதித்ததும்	சீரெருக்கை	கொதித்ததும்	சீரெருக்கை	சீரெருக்கை	சீரெருக்கை
கொதித்ததும்	சீரெருக்கை	கொதித்ததும்	சீரெருக்கை	சீரெருக்கை	சீரெருக்கை
கொதித்ததும்	சீரெருக்கை	கொதித்ததும்	சீரெருக்கை	சீரெருக்கை	சீரெருக்கை
கொதித்ததும்	சீரெருக்கை	கொதித்ததும்	சீரெருக்கை	சீரெருக்கை	சீரெருக்கை
கொதித்ததும்	சீரெருக்கை	கொதித்ததும்	சீரெருக்கை	சீரெருக்கை	சீரெருக்கை
கொதித்ததும்	சீரெருக்கை	கொதித்ததும்	சீரெருக்கை	சீரெருக்கை	சீரெருக்கை
கொதித்ததும்	சீரெருக்கை	கொதித்ததும்	சீரெருக்கை	சீரெருக்கை	சீரெருக்கை
கொதித்ததும்	சீரெருக்கை	கொதித்ததும்	சீரெருக்கை	சீரெருக்கை	சீரெருக்கை
கொதித்ததும்	சீரெருக்கை	கொதித்ததும்	சீரெருக்கை	சீரெருக்கை	சீரெருக்கை

... .. என்பாரிதான் மய்க்ககிசர் செற்றது இரண்டு பிரகாரங்களில்.
கொதித்ததும் கொதித்ததும் தோவி புத்திரன் திருவாய்மொழியில் ஒளிந்து
வகாந்திய பதிரது கோவல்கொண்டு எவ்வகையினாலாவது கண்ணாடிக் கொல்ல சீரெ
பித்தது அகரவாகக்கண் பலவற்றையும் புத்திர முத்திய வேல்களையுடன் திருவாய்மொழி
ருச் செல்ல ஒளிவும அந்த முத்திரசெல்லவாகப் பழதுபட்டவாக, பிறகு விலயிழா
[தனுர்யாகம்] என்கிற விபாஜம் கவத்துக் கண்ணாடிக் பலராமனையும் அகழ்ந்து
வருமபடி சீவயிக்கப்பட்ட அகநாதுகடைய பிரகாததிகளினாகப் பூக்கருவுண்பவராமர்
கவிருவரும் புறப்பட்டு மதுகாவிற் புருந்து விடுகின்ற பல கீதிகளாக செயது கமன
னானமகையை கொக்கிச் செவதுகையில் அவ்வரணமனை வாயில் வழியில் மதவானையை
முடித்து உனனே கமன ஸ்தாயிற் செவதுகையில் அவர்களை எதிர்த்துப் பொருது
கொவதுமபடி கமனனான ஏவப்பட்ட அகநாநன் முடிவுகள் என்னும் மலலகன் வகது
எதிர்த்து உகரமாகப் பெருமபோர் செயல், அவர்களை மற்றொன்றினாலேயே கொன்று
கொன்றிட வரலாறு ஒன்று. (2) கண்ணாடிக் பாண்டவாகடகுத் தாதனாதத் தன்னி
டம் வரப்போகினுனென்பதை வறிந்த துரியோதனன் எவ்வகையினாலேயும் கருவு
னான முடித்துவிடுவதே கருமமென்று துணிகது ததன்மயகத் தன்னு ஸ்பா மண்ட
பத்திய மிகப் பெரிய நிலவகற் பொனதைத் தோண்டுவித்து அதில் அகேக மலலகனை
ஆடிதபாணிகளாய உனனே விருக்க கவத்து அபாடுகழிதையபிற் அறிவொண்ணாத
படி முடிந்த பின்புக்களால் மேலே முடி அதன்மேலே சிறந்த ததன்மைய மொனதை
அகழ்ந்து அவ்வரணத்தின் மீது கண்ணாடிக் கிறிறிருக்கச் செல்ல, கண்ணன்
அகவலமே அதன்மேல ஏறின மாதிரித்திரை முககிற் பின்புக்கள் முறிபட்டு ஆன
னம் உன்றிதவகிப் பிலவகற்றிற் செவதுமளவில் மலலகன் எதிர்த்துவர், பெருமான்

மிகப் பெரிதாக விசுவரூபமெடுத்து எதிர்த்து அந்த மல்லாக்கை மடிவித்தானென்ற வரலாறு மறஞ்ஞென்று. பூதகாஞ்சிபுரத்தில் 'திருப்பாடகம்' என்று பரவித்தமான் பாண்டவ தாதர் ஸங்கீதியில் இவ்விதினாஸத்துக்குத் தகுதியாக மிகப்பெரிய திருக்கோலங்கொண்டு எழுந்தருளியிருக்கின்றமை அறிவதற்க்கது. [பாடகம் = பாடு அகம்; பாடு = பெருமை. அதுதோன்ற எழுந்தருளியிருக்கும் தலம் என்க.]

கீர்கோலங்கைச் சிகாமகளிதடது = கமஸனது அரண்மனைவாயிற புகுமபோது மல்லவதத்திற்கு முன்னே செவதது குவாலாயிட வதம். * வாரகடாவருவியாளை மாமலை மீன் மருப்பினைக் குவாடித்துருட்டி ஊர்கொள் திவ்வாய்க்குயிர்செகுத்து * என்ற பாசரம் கொக்குக.

புகர்கொள் சேதிப்பிரான் = மல்லாக்கை மடித்து மதவாளைவை முடித்தபின்பு ஷடலிப்புக் எழுந்தபடி. அப்போதைய அழகிய நிலைமையை மதுரைவிற பெண்கள் அனுபவித்துப் பேசினார்கள். *லகல்! பசவத க்ருஷணஸய முகமதயருணைகணம், க்ருஷததக்ருதாஸல ஸவேதாமபுகணிகாபிதம். * என்று அவனுர்பெண்கள் ஒருவர்க் கொருவா சொல்கிக்கொண்ட வார்த்தை காணீர்.

என்னும் வகா ஸவகல்வைகப்பெற்றேன் = இப்படிப்பட்ட சேஷடிதங்களை நாட்டோரார் புஜித்துக்கொண்டு காலம் கழிப்பபெற்றேன்; (அவ்வுது) அதுபலிகளைக்குப் போருமபடி காலமானது செடுகப்பெற்றேன் என்னவுமாம். ... 3

கோவலாய்ச்சிபுறவோடார்க்க ஞார்கிற்றும் வஞ்சப்பெண்ணை *

ஸவப்பாலுண்டதும் ஊர்க்கடமிறக்காடியதும் *

தேவக்கோஸபிரான் தன் சொககினைத்துமனங்குழங்கு *

மேவக்காலங்கள் கூடினென் எனக்கென்னிவிவேண்டுவேதி. 4

ஞார்கி	வசோதைப்பிராட்டியானவன்	தேவக் கோஸப் பிரான் தன் சொககி	அப்பார்க்குத திவ்வகை வித் ஞானா ஸ்வாபிராணு உடய செய்களை
கோவ	திருமேனியில் கோவுண்டா குப்படி (அவ்வத, பட்டர் களிற் மனம் தக்கமுடியு)	கிளைத்த மாய குறைத்த மேவ	அதலத்தித்த ரெஞ் செழித்த ரெஞ் தம்பக
வசோத ஞார்கி இவ்வித்தம்	வசோத சேத்தரப் பினைக்க (அதற்கு) எக்கிவிருத்தாவு பெண்ண,	காலக்கள் கூடி	காலக்கள் பவிக்கப் பெற்
வஞ்சப் பெண்ணை ஸவ	வஞ்சனை சொவவந்த பூதனை முடியுமபடி	தென்	தென்!
பாள் உண்டதம்	அவ்வத முகப்பாளை உண்ட தென்ன,	காத்தரு	இவ்வனை மச்சியம் பெற்ற காத்தரு
கார்க்கடம்முத ஸடியதம்	(அவ்வாரவோத்தாரே) கார்க்க தயத்த சைம் பொகப்படுமபடி தாத்த தென்ன (ஆ இப்படிப் பட்ட)	இனிவேன்வெத என்	இனிப்பெறவேன்வெ தென் தகட்டே?

***[கோவலாய்ச்சி.] இவ்வே கமயின்னை வீடு;—“நீயச் இப்பாட்டை இயலருளிச் செயலபுக்கால் கோவ என்றருளிச் செயலுமழகுக்காணும். கோவவென்கிருக்காணும். ஆழ்வார் திருமேனியிலே கவிது உறுத்தினுறப்போவே”

வசோதைப்பிராட்டியானவன் கண்ணனை வசவோடே வட்டினைக்க அப்போது எக்கிவிருந்தபடியைச் சொல்லுகிறது * அஞ்சவுரப்பாசனசோதை ஆணுடையிட்டபடிருக் கும * என்னுமபடியான வசோதைப்பிராட்டியானவன் கண்ணபிரானுடைய திருமேனி யிலே போவ உண்டாகுமபடி ஒருகாசியரு செயல ப்ரணததிலிலிஸ்பாயிருக்க, இவ்வு கோவ என்றது - இச்செயலை அதுண்டிப்பவர்களின் உன்னம் கோவ என்றபடி. ஆழ்வாள்

அநீகாதுவனதவததென உபிராணத தாபகீதாபவதாப பகத தாதநா உ தே சகீகை
 ஆவதான வதாபித உ வதநாசீசைவதது துருகு அதுவாபிதபம்.

உரமொடாக்க துட்கீரணம் = வணங்கி உரமொடு உ வெதனில அவதுவது
 உரமொடா வவவடா உரமொடு ஒரு ஆராமசி வகிதாபித தாப வவவடாபித
 உபகது ஆரகீபாசனின் தீவனதம். படப திருவொடகபூசிக வதநாசீசைவதது வ
 பகது ஒரு வவவவதது 'அபித துருகு ஒரு திருவொடகபூசிக பொருவாசனின் வவவ
 உபகது' என்றபாரததது 'வவவவவவவபிதபித துபகததது வவவவவவதம்
 'வவவவவவவபிததது, வவவவ வவவவ வவவவ வவவவவவவ' என்ற வவவவ வ
 சீபகது தீவகிக, தீவகிக பொருவாசனின்வதது வவவவவ (61) உவவவவ
 துருகு வவவதது வவவபாரததது 'வவவவவவவ வவவ வவவவ வவவவ
 வவவ வவவவவவவ' என்றது. ததில வவவவவவவ' வவவவ வவவவ
 வவவ (தாபிததாப வவவவவவவவவவவவவவவவவ) வவவவ பொருவாசனின்,
 படப அதுவட து 'தீவா வவவவ வவவவவவவவவவவவ' வவவவ வவவவ
 வவவ வவவ வவவவ திருவாசனததது தீவவவவவவவ பொருவ இவது துருகு
 தீவதது' வவவவவவவவவவவ. (உருவ வவவவவ —)

வணங்கிதாப வெவ்வெவவவவ வெவிற தன்கி பிவவவபிராடக அபக
 வத தாபிதாப வவ வவவதது வவவத வவவவ வவவவ வவவவ துருகு
 உ.10 அதுதது வவவவடு பிவவ வவவவவவவவவவவ, அவ வவவ ஒரு
 வவவ பிவததததததத வவவதது, அவ வவவவவவவவவவ துருவதவவ
 வவவதது ஒரு துருவதது வவவவவடு ஒரு வவ வவவவவவவவவவவ
 வவவவவவவ வவவவவ துருவததததத வவவ பொருவவவவவ வ
 வவவவவவவவவவவ வவ வவவவவ வவவவ வவவவ வவவவ வவவவ
 துருவவ வவவவவவவ தவத வெவவவவ வெவவவவ வவவவ வவவவ
 துருவவ வவவவ வவவவ வெவவவவவவவவவவவ வவவவவவவவவ வவவ
 மதவவவவவவவவவ வவவவவவவவவ வவ வவவவ வவவவ வவவவ
 வவவவ வவவவவவவவவவ வவவவவ வவவவ வவவவ வெவவவவவ
 வெவவ வெவவ, ஒரு வவவவ பொருவ தாப இவவவவவவவவவவ
 பொருவ வவவவ வவவவவவவவவவவ "வவவவவவவவவவவவவ
 வவவவவவவவவவ வெவவவ" வவவவவவவவவ. இவவவ வவவவவ வெவ
 வவவவவவ வவவவவவவவவவவ வவவ வவவவவவவவ வவ வவவவவ
 வெவவவவ வவவ வவவவவவவவவவவ வவவ வவவவ வவவவவவ
 வவவ வவவவ இவவவவவவ" வவவவவவ துருவ" வவவவ வ
 வவவ, உவவவடு வவவவவவ வவவவவவவவவவ வவவவவவவ
 தீவதது வவவ வவவவவவ வவவவவவவவவவ தீவவவவவ பொருவ
 வவவவவவ வவ வெவவவவ வவவவவவவவ வவவவவவவவ வவவ
 வெவவவ வவவவவவவவவவ வவவவவ வவவவவவவவவவவவ
 வவவ வவவவவவவவவவ வெவவவவவவவவவவவவவவவவவ

வதவவவவவ வவவவவவவ = வவவவ வெவவவவ வவவவ
 வவவவ வவவவவவவவவவ ஒருவவவ வவவ வவ வெவவவவவவவ
 வவவ திருவவவவவவவ வவ வவவ வவவவவவவவவவ வவவ
 வெவவவ வவவ வவவவவவவவவவவவவவவவவவ வெவவவவ
 வெவவ வவவவவவவ வவவவவவவவவவவவவவவவவவ வெவவ
 வவவ வவவவவவவவவவ வவவவவவவவவவவவவவவவவவ

வவவவவவவவவ = வவவவ திருவவவவவவவ ஒரு வவவவ
 வவவவ வவவவவ வெவவவவ வெவவவவ வவவவவவவவவ

போயிருந்தகாலத்து, கமஸனுலேகப்பட்டு அஸூரனொருவன் அந்த வண்டியில்வந்து ஆவேசித்து மேலவீழ்ந்து கொல்லமுயன்றதை உறிந்த கண்ணன் பாலுக்கு அழறற பாவனையில் தன் சிறிய திருவடிகளை மேலே தூக்கி யுதைத்து அச்சகடத்தைச் சின்ன பின்னமாக்கினமை உறிக. ஊக்கமும் — வினைத்தொகை. ஊர்விற சகடமென்க. “மலைபாலேசடுஞ் சகடத்தை” எனஞ் திருமவதாகபாழ்வார்.

இத்தகைய சேஷடிதங்களை அநுஸந்தித்து அகவாய் உடைஞ்ஞைப்பட்டு அகங் பாயோஜனாயக்கொண்டு காலம போக்கப்பெற்றேன்; இதனால் நான் அவரபத ஸமஸ தகாமனுனன் எனஞ்ராயிறறு. 6

வேண்டித்தேவசிக்கலத்துபிறத்தனும் வீயிதினவைய
 ஸுண்டே * அன்றுஅன்றாடமுமப்போய அங்கேராயக்குலம்புக்கனும் *
 காண்டலின்ழிவளர்க்கு கஞ்சனைத்துஞ்சவஞ்சமசெய்தனும் *
 அண்டுளானலறப்பெற்றேன் எனகென்னதிகலனநீத.

5

தேவ இரக்க	தேவததம் பிரார்த்தனை	நீ ஆய் குலம் புக்கனும்	இடைச்சேலியே பிரவேசித்தென்ன,
வேண்டி வந்து பிறத்தனும்	திருவுக்காமுவந்த நிலவுவதென வந்து அவ தரித்ததென்ன	எனடா இன்றி வந்த	கிரோதிகளுக்கு அது தலிவவாதபடி மாதகாச வந்த
அன்ற அன்ற	அபிபாதே பெந்ததாவா தேவசி	ஞ்சனை தஞ்ச	மெனக் குடியுமபடியாக
புன்ற	(=ஞ்சன்பக்கல் ஸந்திஞம்) கஞ்சனைத்தல் கொண்டு	கஞ்சம் செய தன	அவன் திறத்தியே வஞ்சனைசெய்ததென்ன அந்நில இச்செய்க்களை
புனய	இச்சேலியுத்தரவ வந்த அபாயம் விளையுமா வென்ற தெரி யமுத வளவியே	எனக்கு	இப்போத (அன்றத) இவ்விடத்தே
வீக்கு இருக்க வாய் அக்கு போய்	செறித்த திருவியே அக்கிடத்தினின்றும் புறம் மட்டுமே சென்ற	என் அனந்த பெத்தென்	என் காய்கிட்டு உத்தோஷிக்கப்பெத்தென்
		எனக்கு வந்த இக்கடாத	நிலி எனக்கு வந்த குறை புன்ற.

*** [வேண்டித்தேவ.] தேவ இரக்கவந்து பிறத்தது, வேண்டிவந்து பிறத்தது என்று இரண்டாக போதித்துக்கொள்வது. தங்களுக்குப் பகைவரான அரக்க சகரர்களைவந்து முடிக்க வேணுமென்று தேவர்கள் பிரார்த்திப்பவர்களாதலால் துஷ்டர்களை சிகழிப்பதற்காக வந்து பிறத்தனம் 'தேவ இரக்க' என்பதனால் பெறப்படும். பரமபதத்தில இருந்துகொண்டே வங்கல்பமாத்திரத்தினாலாவது திருவாய்மொழியை யிடாவது துஷ்டர்களைத் தொலைத்திட முடியு மாதலால் அதற்காக பகவான் வந்து பிறக்கவேண்டிய அவசியமில்லை; தன் வடிவமுது, பேச்சினியை முதலியவற்றைக்காட்டி ஸாதக்களை வாழலிக்கவேண்டியே வந்து பிறத்தனனாதலால் அவவர்த்தம் 'வேண்டி' என்பதனால் காட்டப்பட்டது. வேண்டி - தான் திருவாய் என்றபடி.

இதையில் * பரிந்தரணுய ஸாதுகாம விவாசாய ச துஷ்க்ருதாம், தர்மஸம்ஸ்தாப னார்த்தாய ஸமபவாமி யுகேயுகே. * என்பது எம்பெருமானுடைய திருமுடிபாசரம். செட்டர்களை சகழிப்பதற்கும் துஷ்டர்களை சிகழிப்பதற்கும் அறகெறிவை தலை 'நாட்டு வதற்கும் அடிக்கடி அவதாரங்கள் செய்து போருவேன் என்றருளிச்செய்து வைத்தான். இதில் பகவதவதாரத்திற்கு மூன்று பிரயோஜனங்கள் சொல்லப்பட்டுள்ளன: [செட்ட பரிபாலனம், துஷ்ட சிகரணம், தர்மஸ்தாபனம் என்பன.] இவை மூன்றும் உண்மையில் ஒரே பிரயோஜனமாகத் தலைக்கூடக் கூடியதாம். என்கனென்பென்னில்; பரிந்தரணுய

எருதுகளை வலிபடக்கினவர்களுக்கே கப்பினகிப் பிரட்டியை மனஞ்செயலித்துக் கொடுப்பதென்று நிபந்தனை வைத்திருந்ததனால் எண்ணிரான அவனும் செய்து பின்னதோன்புணர்ந்தானென்பது வரலாறு.

குருத்தொசித்தது உபமுனைக்காரியை எண்ண மனம் கொடுத்தபொழுது விநாயக வேறுவதொரு புத்த குருத்தமரமுண்டு: கமலனாக ஏவப்பட்ட அகரர்களில் ஒருவன் அந்த மரத்தில் வந்து பிரவேசித்தது எண்ண தன்மீது வந்து ஏறுமியது தான் முறித்து விழுந்து அவனை விழுத்திக் கொல்லக் கருதி விருந்தபொது மாலவனான எண்ணிரான அம்மரத்தைக் கைகொள் பிடித்துத் தன் வலிமை கொண்டு முறித்து அழித்தனென்பது வரலாறு.

எண்ணிரானுடைய சரித்திரங்களை மாத்திரமே அதுபலிப்பதாகக் கொண்ட இத் திருவாய்மொழியில் இப்பகரத்தில் * அவன்கொன் வைபவமனந்த மாயன் * என்றும், மேலே எட்டாம் பாட்டில் * மானியாயலில்க்கொண்டமாயன் * என்றும் வேறு அவ தார சரித்திரத்தையும் கூறினது குறையன்று; “இவன்கொளபுனைப்பினந்தது” “இமி வேறுகன்செறாது” “குருத்தொசித்தது” என்றவைபோலே “அவன்கொன் வைபவமனந்தமும்” என்று இதனையும் ஒரு சரித்திரமாகக்கூறி அதுபலித்தமை காட்டப்படவில்லையே; எம்பெருமானுக்கு விசேஷமொன்று இடத்தத்தினாலே.

மனப்பிரபலகு அழக்துமனிட சாதிவிலான்பிந்தும்
தனக்கு வேண்டுகென்றோ தான் தன சிறந்தினைமுடிக்கும் *
புனத்துழாய்முடியையையாப்பன் என்னபன் தன்மாயங்கனே *
நினைக்கும்பெருமைமேன் எனைகேளியாக்கினிலத்தே.

தான்	பாதினெறிபுருவனான் தான்	புனம் தழாய்	செய்தித் தழாய் மானவத்
அருக்கு மானிட	நெய்யான மதையுல ஞாநி	மாலை முடியை	திருமுடியைத் திருமாயித
சாதிவில	மேன்	பன் என் அப	ருண்டனான் கம்பெருமா
மனப் பிரபலகு	வயங்கியன் விவையனந்த	பன் தன்	அத துச்சரிய செய்ததம்
பிந்த	திருவனந்திதம் தனத்தி	மாயக்கனே	கையே
	மேயே வந்த பிந்த	கிளைத்து மெரும	அதனத்திதும் செரும
தனக்கு வேண்டி	தனக்கு இஷ்டமான வித	உடைமேன்	பக. த் துண்டிரு
உரு சொகரு	தன்கிளப் பிரகாசித்த	சாங்கு	இனி நுப் பெரு கைத்தில
தான் தன் சிறந்த	தனனுடைய சிறந்ததத்த	இனி கை கைத்த	தப்பானக் து? அரு
நினை முடிக்கும்	தனித்தந்தமொருமன	கைத் து	கையே.)
	ஞான		

-44- [மனப்பிரபலகு] அந்தக்கரை போலவாரான விநோதிகன் பத்தவர்க்கவகளை கலிபுமது பொறுக்கமாட்டாமே அழகரு மானிடசாதிரிய வந்து பிறந்து அவர்களை அழிப்பசெய்யும் செஷ்டத்தக்களை நினைக்கும் பெருமைடய எனக்கு இரவிலத்தில நிகரா வார் பாருமில்லை வெள்கிஞர். கீழ்ப்பாகரங்கனிலும் மேற் பாகரங்கனிலும் சிலசில சேஷ துதங்களை விசேஷித்து எடுத்துவைத்தது அதுபலிப்பதாக அருளிச்செய்யுமில் தீபபாட ளவ அவனான ஒரு சரித்திரத்தை பெருந்துரைக்கையட திகை ஸமுதாய ரூபென அரு ளிச்செய்கிறார். இப்பாட்டில் “தான் தன் சிறந்ததினை முடிக்கும்” என்பது உயிரான வாககம். தன்னானியே வடிவெடுத்த எம்பெருமானுக்கும் சேறமுண்டோ வென்னில், சௌரய வீரப் பாகரங்கனெனயிற குணங்களையும் உடைபலனாக பரவித்தி பெற் திருக்கின்ற பகவானுக்கு எங்கனே சேறநிலவாமலிருக்கமுடியும்? சேறமுண்டானு லவலது அக்குணங்கள் விதுபெற வழிபெயிடும. கருணாவமும் சேறமும் விஷய பேதத்தாலே வயவனதைபெறும். பத்த விநோதிகன் திறத்திலே சேறமுண்டாகாம ளிருக்க முடியுமோ? எம்பெருமான தன் திறத்தில எதத்தின் அபராதங்கள் செய்வாருள்

பாதிதும் அவர்கள் சீத சிந்தும் சிற்றவனென்றான் : பக்தர்க்கிடத்திலே அபாரதப் படுவாரீது சிற்றவ லடிவெடுத்தவனாகியிருப்பான்.

ஸ்ரீவசுபுரணாத்ரில் "சாவரன் அவதரித்துப் பண்ணின் ஆசீத தொழிவந் தைவலாந் பாவதாபாரம் பொருகம்பென்று ஜீவரஞ்சிசெய்வான்", என்றுள்ள ஸ்ரீவசுபுர பரவித்தம், அவருட மணவாளமாருள்க்கின் விவாகவினா ஸ்ரீவசுபுர— "பாவதாபாரம் பண்ணினான் சாவரன் அனந்தமாரணிய உத்தரஸ்டம்பனாது மென்னுமதனை ஆபத வசாததானே அருளிச்செய்தார் [சங்கரன்] என்று தொடங்கி, அதாவது, ஸங்கரபுரத்தாடையே சங்கததாபம் சிவநிர்வகலா வரவ சத்தியான ஸாபிவசவான், தானின் அழியாநீ இந்ர ஸுதாநிபந்ய அவதரித்துக் கடைதாடைய கின்ற செயற் றிரணய ராவனாதி சீரணரூப அநிமாதது சேஷபுதவகடுவலவரம் பரணவாதன் மறாஷிகன் தொடக்கமான அவரோ பாவத விஷயக்கின் அவவவர் பண்ணின் அபாரம் ஸதிரியாமலாபிவ பென்று ஆபதமாராந் ரஞ்சிவ் அருளிச்செய வதென்றான்."

இத்தாவ, எம்பெருமான் வந்த பிறந்தது முகவியாக ஆசீத விநோதிகைத் தன் கவராவே தானே சிவவதம் பண்ணித் தனது சிற்றத்தை நுகவது ஆதரிக்க வொன்றவனுமென்று கருதியே என்று தெளிவாகிறது. ரஞ்சிவ் இவ்வகின் அருளிச் செயலதற்கு முகம் இப்பாராபிவ பென்னாமம், மணபரிபிவ என்று, பாதகன் படுவ வுட வகிப்ப சொறுதமிகுக்க மாடாமலாபித் தவரூதவத்திருவ என்றபடி அழக்து மானிட வதில்க் தான் பிறத்த என்ற விடத்த ௧௦.—"எட்டாவர் அழகருடம்பு கழிகமும் தான் கிவ் அழக்து மானிடவாதிபிலே வந்து பிறந்தான்.....பிறக்கக்கருக் காமம் பண்ணிவைத்தவருகூட அருகருகும் ஐயமத்தில்க்கிவ் அகாமவாய்வுள்ள தான் பிறந்தது : இதுகூடி வரூண்பரிபெ."

தனக்கு வேண்டுகூட்டுகின்றான் எந்த எந்த வாரிபத்திற்கு எந்த எந்த உருவம் கொள்ளவேண்டுமோ அதற்குநியை வேகவி மதனய உரம் வராத மதுஷபாதி போகி கனில வடிவவெடுக்கிறபடிவாய் கொவதுகிறது. "இச்சாகுநதிராபிமதோருநேறாஃ எனபர் மறாஷிகனும், உககதநில வடிகாவலவர் பிறப்பதற்கு நேறது கருமமாயிருக் கும், எம்பெருமானுடைய பிறப்பக்கு நேறது அதவனது. 'இப்படி அவதரிப்போம்' என்கிற ஸபிவககசபியாழிய வேறு நேறதுவிவகி- "வடிவவாதி ஆதமலாயவம் என்று தானே அருளிச்செய்தான். இவரு ஆவலாயவா என்றது ஆந்மெக்கவ என்றபடி "மாய வடிவம் இவ்வக" என்று அவநிக கிண்குலாகவாயிலே மாயா சபதம் இவ்ர வாயிவாய இச்சாகுபாதன ஐயாததை கொவதுகிறதென்று ஆசரிவர்கள் விவக் கிவரணம் பண்ணி வருகிறார்கள்.

தான் தன் சிற்றத்தில்குடக்கும் இவ்ரு ௧௦.—"ஆசீதவிநோதி முக்கிவினா விருக்கவயன் திகடு தன் கிணம் சிவதாணாயிருக்கை. மாதாவானவன் பரணந்யவன் தவாகிவத் தான் கவித்த தன் கிணம் திருவாயோலே."

புரத்தவாய்முடிமாயிவாபிவ இவ்ருவனே ஆசீத விநோதிகை முடித்துத் தன் கிணம் சிவதரிலைய சம்பெருதானுக்குத் திருத்தழாய மாயிவதம் ஸதரிக்கருமாயிற்று. உன் வெதுபியோடே விருதவககாதநில புஷபசாதாதி போகவயவதுககனிலே கெருக செவலமாட்டாதனரு.

கிண்கிடுதவகவன் விவப்ப சிண்கெயும்பென்கெயெது ௦
வானாணியக்கி தான் தனித்ததும் உடபடமத்தவயவ ௦
மணியாயிவக்கென்கென்கவயன் என்னபன் தன்மவய்கடுவ ௦
காணுமகெடுகெடுவென் ஐயக்கிவிடுவன்னகவக்கெழுவெ.

சுமனாழ்வார்க்குப் பாடினான் என்று நிரூபணம். பாசமயத்தவர்களாகிற மதவாதி
கடவுள் அவர்கடம் போன்றிருந்ததென்பதற்குப் பரங்குமரென்னது திருநாமமாபிரகரணத்து
சொல்லுவதுண்டாகலும், பாசனம் எமதுபாசனாநுபேக அவர்கடம் பிரகடனம் எனவிற
பொருளை கவையிரகதாசுட முப் பாகரத்தன் பன்னடிகள்வ இது வடிபடிமாதம்.
“வங்ககலையாழி விடக்கலா சங்கமிக்கவடிமாவ வண்ணாண் மடக்குளவுடைபென்”
என்று செருக்குருகுததற்கு உறுவிற ஆழ்வார் தமது பரங்குமர திருநாமத்தை விவ
ரித்தபடியிவ்வாறு.

மனஸிகைபெய்துந் தாங்கிநீங்க ஓர் பார் தன்மெதுமேனோ
பண்ணி = மாயவகையெய்து தேனைமயமாசு பதம் தரிடேயெய
விண்ணைத் தன் தன்மெய்க் கெழியென நினை தன் =
கண்ணிவகையவகையெய்தென ஓர் ககையினைமயகெடு.

10

[illegible]

* விண்ணகாந் தனநாமமே புக மேலியனோதி எனறவிடத்து ஈட்டிய ஓ ஐதினையம் காட்டப்பட்டுள்ளது. அதாவது—ஈம்பெருமான ஸந்தியிலிருந்து பரமமோதஸவம் கடந்து முடிந்தவன்று ஆண்டாறும் எம்மாரும் சந்தித்து அஹங்கார மமகார தூஷிதராயிருப்பார் பத்துகட்காடி தபாருதல் அதிசயகுமாரமான திருமணியைக் கொண்டு பத்து காள எழுந்தருளி அபாயமொன்றுமின்றி தல உதயவன்மொப்பதிபாகக் காணப்பெறுகிருமென்று சொல்லி இருவரை மோருவா தெண்டனிடமுத தழுவிக் கொண்டார்கள். அந்த கருவியர் கண்டிருந்து வெளியிடருகினார். ... 10

காயகன்முழுலேழுவதக்துமகய முழுலேழுவதும் * தன்
வாயகம்புகவைததுழைநவைபாய அனவயவலனனும *
கேசவனடிப்போ சிவாக் குருகாச்சுடோபன் லோனன் *
காயவாயிந்திபு ததால் பத்தாவாயுவளியிந்தியே.

12

முழு சூழ உவருத் தும் காயகன் ஆய	காயகன் காயகன்முழுலேழுவதும் ததால்	கேசவன் அக துணை மிகை குருகாச்சுடோபன் கேசவன்	ஈம்பெருமானுடைய உய்யாதவன் விஷயாக ஆதவன் அருளிச்செய்த
முழு சூழ உவருத் தன் காயகன் புகைவந்த உயிர்த்த அகல ஆய அகல அகலனும் ஆய	அந்த காயகன்முழுலேழுவதும் (பரமமோதஸவம்) தன் காயகன்முழுலேழுவதும் கூப பிரசு வெளியுதறி அகல தரமோவய அகத்தின் புகைபுகைபுகை வாதவனான	அக துணை மிகை குருகாச்சுடோபன் கேசவன் அக துணை மிகை குருகாச்சுடோபன் கேசவன்	ஆதவன் அருளிச்செய்த பரிசுத்தான ஆதவன்முழுலேழுவதும் புறப்புகைபுகை அகல தரமோவய பரிசுத்தான அகல தரமோவய

* * * [காயகன்.] கண்ணபிரானுடைப திவ்யசெஷடிதங்களைப் பேசின இத்திருவாய்மொழியைக் கதவாச, தமையம்போயை கருவண பத்தரவர்களென்று பயனுரைத்துத் தலைகடைடுகிறார். இப்பாசரத்திறகு அவதாரினை இட்டருளாநின்ற பிள்ளைன் (ஆளு பிரபபடியில்) “மேரிகாடு திருவாய்மொழியாலும் சொன்ன அத்தகைத நிகழ்க்கிறது” என்றருளிச்செய்தார். அதன்பேரே பெரியவாசரானபிள்ளை இருபத்திருவாய்மொழியில் விசேஷித்தருளினமை காண்க.

காயகன்முழுலேழுவதும் = இவர்க “சாமாயணம் காராயண கதை யென்று தொடங்கி கங்கா காவிகேய ஸம்பவாதி அஸத்தீததமம் பண்ணின எச்சிலவாய கததிபண்ணுமல ...” இவ்வாதி ஆசாந்தவருதல் திவ்யவருகதி அதுவகதேயம் (அதன் கருத்து, —) வாய்ப்பி பகவான் சாமகதைகளைச் சொல்லுவதாக சாமாயணமென்று தொடங்கி, அவகையின் உற்பத்தி ஸம்பாசனமணியனுடை உற்பத்தி, புறப்பகவான்கம் முதலான கதைகளைப் பரகம்ப பேசினதால் அஸத்தீததமம் பண்ணி வாககை அகத்தி படைத்தான்; வேதவாய்மணியும் * காயகன்முழுலேழுவதும் * என்று காராயணம் கதைகளைச் சொல்லுவதாக விழிகது, ஸம்பவாய்மணியை பிஷமர் முதலான பற்பலருடை உற்பத்தி பரகாரவகை விசுவாய பகவையாலும், ‘புறப்புகைபுகை. [புறத்த புறத்தம்] என்னுமாய். பாரதபிரபார் வாககையே பரக நின்ற வருணித்த படியாலும் அஸத்தீததமத்தலை மிகவும் பரந்து வாககை அகத்தமங்கிக்கொண்டு, பிறகு = அஸத்தீததம காரதார பரிவாதவாய்மணியும், வாககை சொசிகதா வாககையைய புரிமணியும் என்று, அப்படி அகத்தமான் வாககை பகவத்தைய கீர்த்தவாய்மணியை கதமவாககத்தீதம என்று தானே சொல்லி கத்தி பண்ணினான். ஆகையிபடி தொடங்கிவாய்மணியைச் சொசிக அஸத்தீததமத்ததைப் பண்ணி வாககை அகத்தமங்கிப பின்பு அதற்கு கததிபண்ண வேண்டாதபடி, ஆதவா முதற் பிரபாதமான திருவிருத்தததில் * துமாவன்கயி * என்று திருமால் விஷயமான கவி யென்று வாயோல் விட்டபடியே இதர விஷய ஸம்பகதமுள்ள ஒரு சொல்லும் கூடு

கலசாதபடி. சொற்களைத் தெரிவிதடுத்து விஷயத்திற்குத் தகுதியான சொற்களாலே சொல்லப்பட்டதாய் ஸாவேசுவரனுக்கு வாயத்தான இததிருவாய்மொழியாயிரமானது. வேதங்களில் புருஷன் ஒருவரேயாவவும், தாம் சாஸ்தரங்களில் மருமமயிற் றேயவவும் பஹுபாஸதத்தில் னைதேயாவவும், புராணங்களில் பூர்விகுணபுராணம் போலவும் நிவயபரபகதங்களுள் ஸாஸமாயிருக்குமென்றபடி. ஆகவே, அங் எனவது பகவதவாய் மொன்று தவிர வேறு ஒரு விஷயமும் னாது கலசாமபறதிய பரிசுத்தமைய புஷ்கல மாகவழைய என்றபடி.

துவளின்நியேபந்தாவம் = இயகேசு — "துவளாவது குறம. அதாவது அவ தாரத்தரங்கலிற் போகாத கருணை வருத்தத்தததாவே காவதாழ்வா" என்பதாம். தொண்டரடிப் பொடியாழ்வார் திருவரங்கம் பெரிய கோயிலவவது வேடுருந் திருப்பந் டியாய்மே யிருந்ததுபோல கருணாவதா மலவது மறஞென்றறியாத பரமாமகாதிக ளாவர் என்றதாயிற்று. 11

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம். கம்பினித் திருவடிகளே சரணம்.
ஜீய் திருவடிகளே சரணம்.

—, 0 —

ஸ்ரீ

ஆழ்வார் எம்பெருமானா ஜீய் திருவடிகளே சரணம்.
திருவாய்மொழி - ஆரும்பத்து - ஐந்தாந் திருவாய்மொழி.
துவளில்மாமணிமாடம்.

உணர்வதாரிகை — ஆழ்வார்க்கு எம்பெருமானுடைய தன்மைகளை வருணிப்ப பதில எவ்வளவு குதூறலமோ அவ்வளவுகுதூறலம் தமமுடைய தன்மைகளை வருணிப்ப பதிலுமுண்டு. எம்பெருமானுக்கே மயக்களாசரணம் பண்ணப்படுத்த பெரியாழ்வார் "அடியோமோடும் நீளனோடும் பிரிவினறி ஆயிரமபயவண்ண" என்று தமக்கும தாம் மயக்களாசரணம் செய்துகொண்டார். எம்பெருமானுடைய பெருமையைப் பாங்காக அநுபவிக்கவல்ல அடியார்கள் இல்லையாவின எம்பெருமானிருந்து பாது பயன்? நிவா தென்றவ முதலானவை பரம போக்யமெய்யானாலும் அவை அநுபாகத்தாககளுக்கு உபாயபாபபாதவளவில் 'காட்டிவெறித்த நிவாபிபாபெ' எனனுமபடி அவதயம் பெறுகின்றவனவனோ. அப்படியே, எம்பெருமானுடைய பெருமையும் அவனைக் கருக அநுபவிக்கவல்லவர்களுடைய பெருமையிலே சொருகிநிற்கும். பாகவதர்களின் பெரு மையைப் பேசுவதும் பகவானுடைய பெருமையைப் பேசுவதெயாகும். ஆனது பற்றியே "திருமாலவன்கலி" என்று பகவதேர்த்தனமாகக் கொண்ட நிவப்பா பகததியே "பயிலுருடரொலி" "கெடுமாற்கடிமை" முதலான பதிகங்கள் பாகவத பரபாவ கீர்த்தக பரவளாகவும் அமைந்தன.

பாகவதர்களுள் ஆழ்வார் சிறந்தவரானோ. ஆத்ம ப்ரசமஸை [அதாவது தற் புகழ்ச்சி] அவத்யமானாலும் பகவத் விஷயத்திலுண்டான தமது கடுபாட்டைத் தாம் பேசிக்கொள்வது தகுதியெயாகும். இது அவத்யமானது. ஆனால், எம்பெருமான் விஷ யத்தில என் இப்படியிப்படி விடுபட்டிருக்கிறான்? என்று வயத்தமாகச் சொல்லிக் கொள்வதில் ஆழ்வார்க்குச் சிறிது ஸங்கேசமுண்டாயிற்றுப் போலும். எம்பெருமான் னும் தன்னுடைய பெருமையைத் தானே ஒரு பெரிய பிரபத்தமாக வெளியிட்டுக் கொள்ள வேணும் என்று ஆசாபபட்டு, அப்படி காமே கம் பெருமையைப் பேசிக் கொண்டால் அது கலைரிக்கதானது என்று பார்த்து "காமாழ்வார்மீது ஆவேசித்து அயர் வாக்காலே தானே தன் பெருமையைப் பேசியிட்டுக் "குருகர்ச்சுடனோபன்

சொன்னது என்று ஆழ்வாய்மேலே ஆரோபணம் செய்வது என்று சொல்லுவதொன்றாக இருக்கிறது. இவ்விஷயத்தை ஆழ்வாய் தாமே சொல்லியுள்ளபடியில் "என்கைநகருமென்கை" என்கிற திருவாய்மொழியிலே "என்கு வென்கிடக" என்று உத்தரம். அதுபோலவே இப்போது ஆழ்வாய் தாமே தம் பெருமைப்பத தாமே வென்கிடகுகொண்டவென்று மென்று ஆரோபிட்டு அது கையாடல் தராததற்காக அதை வேண்டுமென்று தயவுசெய்து தொழிலார் பார்த்தால் வைத்து இந்த திருவாய்மொழியை அமைத்திருக்கின்றார். ஆழ்வாய் படைத்த விஷயத்திலிருந்து பெருமைப்பத வேறு விஷயமாக நான் எடுத்துக் கூறுவதாக உனக்குறையென்று சொன்னான்.

திருவார்த்தைச் சொந்த வே திருப்பதிகஞன் துணியிலகிமவகலம் என்பது ஒரு ஆச்சரியமான திவ்யபீதகம். இரட்டைத் திருப்பதி பெருமும் அது வழங்கப்பெறும். அதைப்பற்றி ஆழ்வாய் தமக்கு உண்டான பரவணப்பீதபதத்தைத் தொழிலாரை நாயாரக்கு உரைப்பதாக இந்த திருவாய்மொழி அமைத்திருக்கிறது.

ஆழ்வாய் படைக்க அதுபுகிக்குறித்தில தாய்பாரம், தொழிலாரம், மகன் பாரம் என்று மூன்று வகுப்புகளாகும். இது திருவாய்மொழி பவிரத்தன்களும் மொத்தம் தூறு பதிகங்கள் உள்ளன. இவற்றுள் எழுபத்து மூன்று பதிகங்கள் தாய்பாரம் தாய்மயிற் பிபிணங்க. இப்பதிகத்திற் பதிகங்கள் பெண்பாவியிற் பிபிணங்க. அவற்றுள், மகன்பாவியிற் பிபிண பதிகங்கள் பதினேழு; தாய்பாவியிற் பிபிண பதிகங்கள் ஏழு. தொழிலார்பிபிண பிபிண பதிகங்கள் மூன்று என்று விவரித்துக் கொள்க. தொழிலார்பதிகங்கள் மூன்றுகள் — (1) "நாயார்பாரம்" (2) "தாய்பாரம்" (இத்திருவாய்மொழி). (3) "கருமாவியிபிமயிமேல்".

மகன்பாரம் தொழிலாரம் தாய்பாரம் என்ற மூன்றுவகையிலும் பதிகங்கள் அமைப்பபெற்றது மேல் கவனப்படுத்துவதோடு இந்த ஆரம்பத்திற் மாகும். இவ்வுவகையிலுள்ள "மின்கிடை மடவார்" "பொன்னுமாரையோ" என்ற மூன்று பதிகங்கள் மகன்பாரங்கள். "மாதுக்கு வைபவம்" உன்னுமாரையோ" என்ற இரண்டு பதிகங்கள் தாய்பாரங்கள். இத்திருவாய்மொழிதான் தொழிலாரமயிற்றது.

தொழி சொல்லதுபொருளை தாய் சொல்லதுபொருளும் மகன் சொல்லதுபொருளும் பாரங்கள் வென்கிடதாலும் பாரங்கள் பெருமறன் ஆழ்வாரையார். ஒரு ஒருவது பல வாய்க்கால்களாகப் பெருகினதும் அவற்றுக்குப் பிரதானமான பெயர் ஓர் தேவாலிருக்காமையோடு மேற்கொண்ட மூன்று கிணமகன்களால் சொல்லாவிட வழிபாடு புறப்பாட்டாலும் "குருகர்சாடகோபனசொல்" என்று ஆழ்வாய்பாரமாவே தலைக் கட்டும்.

அவதாரிகையின் கட்டு முன்னகத்தி காண்கிற:— இத்திருவாய்மொழிக்குக் கீழேமேலுமெல்லாம் எம்பெருமானாக விரிபாடினார். இத்திருவாய்மொழியிலே தம்படி சொல்லுகிறார் தம்படி பகவதவிஷயத்தினுடைய பரவணப்பீதபதத்தை அவர்பேர்தந்தையே பேசுகிறார். 'இத்திருவாய்மொழி ஆழ்வாய் பாரகுறி சொல்லுகிறது' என்று மேல்முதலிகளெல்லாம் போர விருமயிபிபிபாடார்..... தாமே வெணுமாரையே தம்படி பேசும்போதும்.

துவளியுமாமனியை மொக்கு தொணியிலகிமவகலம் தொழி
மியின் "கீனியினியை" உமக்காவைவிடியிருக்கிறார்
தவளியென்குக்கொமேன் உம் தாமரைத்தட்டினென்கும்
துவளியென்குமென்குக்கொமேன் உம் தாமரைத்தட்டினென்கும்
குவளியென்குமென்குக்கொமேன் உம் தாமரைத்தட்டினென்கும்

நின்ற நின்ற குமிறும் = கொஞ்சில் நின்றவை வாய்விட்டுச் சொல்லமாட்டாத இன் னுப்பாடுவ உள்ளே குமிறுநின்றான். குமிறும் என்று பதம்பிரிகைகையன நிக்கே, [நின்ற ன்று உஞ்று இறும்] என்று பிரித்து, உஞ்று — தீர்ப்பண்டமாகா நின்றான்; இறும் — தளரந்து விழுவினானுள், என்று சிலர் பொருளகறிஞர்களாம்; அது கவையற்றதென்று மறுக்கப்பட்டது. இங்கே கூடு. — “தாதுகொவுடியிலே ‘உஞ்று இறும்’ என்று சிலர் பொருள் சொல்ல, விகரமளிக்கனென்பாடுனருவன ‘அஞ்ஞல்ல; கணதைக் கடக்கக் கட்டிவைத்தால் முகைகண கடுத்துப் பக அலமத்துபடுமாபோலே உள்ளோடுகிற க்வே சமீ வாய்விட்டாடாதே கொவுபடுகிறவிவளுக்கு இது வார்த்தையோ? என்றான். பெருவள்ளத்தில சுழிகஞ்றுபோலே அகவாயிலுள்ளது வெளியிடமாட்டாதே உள்ளோ நின்ற சுழிக்கிறபடி” 1.

குமிறுமொசைவீழுவெலித் தோவிலில்லியங்கலங்கொண்டுபுத்து *
அமுதமென்மொழியானே தீதும்க்கொண்கின்றிலகற்றினர் *
திமிர்கொண்டாவெந்த துரித்தும் ஸற்றிவந்தேவதேவபிரானென்றே *
நிபியும்வாயொடுகண்கள்கீழ்மல்க கேக்கொசித்துகண்புமே.

(அகநாலை)	தாய்மார்போ	(அது எவ்வளவு தெரிந்தே தென்றால்)
குமிறும் ஒகை	தூவாரிதென்ற தூவைய	இவன்
வீழவு ஒலி	புடைபு உதலைய கோண	நிமிர்கொண்டால்
	தூவாரிதென்ற புடைத்தான	தந்த கித்தும்
தலைக்கீழ்மல்க	இரட்டைத் திருப்பதியின்	மந்த
கலம்		தேவதேவியால்
அமுதம் மெல்	அமுதமேயன்ற மதரயான	என்றே
மொழியானே	செவிய வாயொழியானே	
	புடைபுக்கொண தீர்ப்பின்	
	பின்னைய	
கீழ் கொண்டு	கீழ்க் கணத்தந்தகொண்ட	திமிழ் வாயொடு
புத்து	பேய்	எவ்வளவு மல்க
உயிற்று தூவ	மதரயும் கீழ்க் இவனோடு	கொண்டு
தூவ அசைநி	உதவு மன்னுதலு	உருகுமிருந்த
லி	தூவாய்க்கொண்பு உத	கண்பும்
	உதத்தி கொண்டகீழ்க்	

*** [குமிறுமொசை] ஸாதாரணமாகத் துவிலில்லித் திருப்பதியின் ஸக்ரீவேசத்தானே ஆதரவுகமாயிருக்கும்; அது தன்னிலும் உதலையகாலங்களில் சென்றாலே “வேத வொலியும் விழாவொலியும்” என்குறப்போலே பலவகையான தவனிகள் செவிய முதமாகக் கேட்கப்பெற்று அங்கு நின்றும் காலபேரவொண்ணாதபடி யிருக்கும். அப்படிப்பட்ட உதலைய காலங்களிலும் தாய்மார் இப் பெண்பிள்ளையை அங்கு அழைத்துக்கொண்டு செல்லுகையாலே கூடுபாடு அதிகமாயிற்றென்கிருன் தொழி.

குமிறுமொசைவீழுவெலி என்ற விடத்துப் பதம்போகலமான சுட்டு ஸீஸலித்தி:— “தேவராம புண்பாறுகொடுக்கை கம்பீரமதுவானகே, அயோத்யராம பூரவாமாஸ தாய் நா தாதுகாதித்: * என்று, ஒத்துச சொல்லுவார் ஸக்ரீசத்தாம் பண்ணுவார் பாடுவார் இயல்வண்ணப்பஞ் செவவாராய எழுத்தும் சொல்லும் பொருளும் தெரியாதபடி விர லிககொண்டு எழுதிற தவநிலைபுடைப திருவானிலாரவாரம். பாணியேன்! இத் தவநி செவிப்படடால் கொண்டு மீகவன்முறையுபபது; ‘இவ்விடம் பிள்ளைகொலி’ என்று கூப்பிடுமாபோலே காணும் தவசியிருப்பது. அவ்வுரும திருவானும் அங்குள்ளார் படு கிறதும் கண்டுவைத்து இவனைக் கொண்டு புருவாருண்டோ?”

மங்கீர்த்தம்] தானா தானாயங்க கண்ணீர்பெருக விறகினாறு. இங்ஙனம் அவயிவுபத் திவ அவசரத்தித இவ்வ இனி உவகை மீடகப்பாக்க வழியுண்டா வெனகை. 8

கீர்த்தும்புன்மகாபலாணர்வாழ் தொலைவில்லியங்கலம்வண்டின் ॥
அறகமென் னறவருள் மலிந்தாங்கண்மயிலுண்டாயி ॥
கற்குங்கல்லியெல்லாம் கருங்கடலவண்ணன் கண்ணாபிரமேனே ॥
ஒரகமென் னறவன் உகக்குகக்குகப்பிழைக்குகாழாடும.

4

அவ்வாய்	தாய்வாய்மே 1	(அதாவதாவதெரிதெரிதாவருள்)	
இவன்	இடமென்கின்றவனவன்	அந்தவன்	இவன் பழந்தெய்வமே
கீர்த்தம் காலமது	கீர்த்தியை வளருவதாவது	அவ்வாய்	மெனவாய்
வாணர்வாழ்	புற அறிவித்தவர்களுள்	கருகடல் வன்	கீங்கடல் வளவருள் வன்
	மீடகை	வன் கண்ணீர்	கண்ணீர்ப பதப்பிற
தலைவியியல்	தலைவியிற்சிறப்பியல்	தான் கந்தே	வாய்
வன் கண்ட	மேலிடப்பெற்ற பின்பு	ஒன்ம ஒன்ம	ஒன்ம ஒன்மியவாத
யின்		இவன்	வாய்
அன்ம ஒன்ம	அடிகள் சித்தமுடவன்	வந்த வந்த	தஞ்ஞகடல் குகத்திரு
அதவருள்	வாய்	வன் கந்தே	திவ பவருள் வந்த
மலிந்தான் கண்ட	காணத்திட்டுவன் வன்		மெனகை
	யின்	குறையுள்	உக்குவாய்க்குறும்.

॥ ॥ [கீர்த்தம் காலமது.] தலைவியிற் திருப்பதிக்கு இவ்வ அழைத்துசென்றவர்கள் அவர்க வேதபாசர்பன கவசவகையையும் கேட்கிக்வேறுமா? என்கு வேதம் கவிதும் பாசரத்தானவர்கள் அவர்க வேதபாசரவகை மெனவாய்க்கண்டனர்: இவ் வேதவகையெல்லாம் ஆறியில் வளருகதுக்கு உபதேசித்தவனாகுரு வம் பெருமான என்று அவயழியாயிவ அவனிடத்துக் காண மிகப்பெற்றான்: அவனது உடம்பவன் காமகதைகளையும் ஒதுகின்ற பாசரவகைகளானிரு இவர்களைநது ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களிடத்திலும் பக்திப் பெருங்காதல் கொள்ளப்பெற்றான்; இப்படி பவத் பாசர பக்தியில் வடிவெடுத்தவனான இவ்வ வம்மாரிகளான கீங்க இவ் உதவுகொண்டாடி விருப்பத தகுதியுண்டா வெனகினும் தொழி.

அறகமென் னறவருள் = ஸதீகருக்கு முக்திய வஷணமான அடக்கம் அடி யோடுபோயிற்று. மலிந்தாங்கண்மயி = இருக்கவண்ணம் மலிபாதையை மீறினாறு. திருமகைவாழ்வார் என்கிறவர்கீழடவாய் பெண்காப்பிப்பவனா என்று தாய் மெனவாய் பெண் அந்தம் இருந்த தொழி மெனவாய் வெனிகுந்தாயிற்று.

“கற்குங்கல்லியெல்லாம்” என்பது தொழியின் பேச்சேவாகையாம், தலைப் பேசு போடு சேர்ந்து அங்குமாயுமாம். தொழியின் பேச்சாகக்கொண்டால், இப்பாசரங்குள் வாயி் பேசுகிற பேச்செல்லாம் எம்பெருமானது திருவாமமேயாய்க்குதும் என்று சொருக்பதும். தலைப் பேச்சோடு சேர்ந்து அங்குமாயுமிடத்திள், “உலகியலா எந்தக் கண் கிறகுதும் அககவி பெண்காம் எம்பெருமான பாடுமப்பாழிப், அவனவனிலே சென்று கிலவாத கவிவொன்றுமிலை” என்று பாசரங்குள்வாயி் பக்தவதகப்பெருக பதும்.

ஒன்ம ஒன்மியல் = எவ்வளவு வாய்கை பவத்திருவாமங்கண்மப் பெருகுதும் இவ்ர்பென்பது சிறிதுமுடவனவன். வந்துவருகடவனவன் என்னவாமம். உகக்குக உகமீழ்த்த குறையும் = திருவாம வழியாக அவனது மெனத்தாய்ம கிலம் முறையவறகாத் சித்தித்த மெனமேதும் விளகிற பாசர வாய்க்கதா ஹர்ஷத்தாயே சித்தியுக்காகினாறு.

குறையும்கொண்டிருக்கத்தெழுவதைத் தோலிலிலிட்டுக்கொண்டுபோக்து
இறைமொழிசொந்திச்செய்தாமரைக்கண்ணினன் திருத்தமைக்கட்டினான்
மறைபெய்தாணொக்கும்கண்ணாட்சிசென்ற அன்றுதொடருமையாக்துத் துலன்
ஐந்துபுலிசைப்பான் அவன்சைன் / தொழுகத்திசையொழுகக்கெய்.

5

அவனில்	தவறாமை	இருந்தமை	வீதிநின்றுபயமு
குறையும	புறந்தருமையினால் உருக்க	கட்டினான்	கொண்டுக்கொண்டிருந்தான்
வான் குறத்த	தவறாமை	இவன்	அதனைப்பெற்றவன்
கையும	தவறாமை	அந்த தொட்டி	அவன் தொட்டி
துலையில்	இப்பெய்தியவன்	கைப் பெரு	கைப்பெய்தியவன்
கண் கொண்டு	தவறாமை	தவறாமை	தவறாமை
புரு	பெய்	கைப்பெய்த	கைப்பெய்த
இவன் கொள்	திருப்பாணங்களை	தவறாமை	தவறாமை
கொள்	கொள்	கைப்பெய்த	கைப்பெய்த
கொள்	கொள்	கைப்பெய்த	கைப்பெய்த
கொள்	கொள்	கைப்பெய்த	கைப்பெய்த

... [குறையும்கொண்டிருக்கத்தெழுவதைத் தோலிலிலிட்டுக்கொண்டுபோக்து
இறைமொழிசொந்திச்செய்தாமரைக்கண்ணினன் திருத்தமைக்கட்டினான்
மறைபெய்தாணொக்கும்கண்ணாட்சிசென்ற அன்றுதொடருமையாக்துத் துலன்
ஐந்துபுலிசைப்பான் அவன்சைன் / தொழுகத்திசையொழுகக்கெய்.

[குறையும்கொண்டிருக்கத்தெழுவதைத் தோலிலிலிட்டுக்கொண்டுபோக்து
இறைமொழிசொந்திச்செய்தாமரைக்கண்ணினன் திருத்தமைக்கட்டினான்
மறைபெய்தாணொக்கும்கண்ணாட்சிசென்ற அன்றுதொடருமையாக்துத் துலன்
ஐந்துபுலிசைப்பான் அவன்சைன் / தொழுகத்திசையொழுகக்கெய்.

கொக்கும்பக்கமெல்லாம் உருப்பெருகொண்டுக்கொண்டிருந்தான்
கொக்கும்பக்கமெல்லாம் உருப்பெருகொண்டுக்கொண்டிருந்தான்
கொக்கும்பக்கமெல்லாம் உருப்பெருகொண்டுக்கொண்டிருந்தான்
கொக்கும்பக்கமெல்லாம் உருப்பெருகொண்டுக்கொண்டிருந்தான்

திருந்து வேதம் = ஸ்வரவர்க்கர்மங்கள் ஒன்றும் பிறழாமே எப்போதும் எவ்விடத் தும் ஒழுங்குபட விளங்குபெற்ற வேதம் எனற்படி. வேர்வி அத வேதங்களில் ஒதுப பட்ட பகவதாராதக் கரிபா கலாபங்கள். திருநாடு வேதமும் வேளையும மலிந்து வாழ, திருமாமலிநம் தாமும் இருநதுவாழ என்று போர்த்துக்கொள்ளலாம்

கருந்த ஸ்கண்டி — வெளிகண்டி — அழகுசொன்னவித ஸ்வரபதேசத்தில் உட் கண்ணின் அழகு சொன்னபடி. கரியகொம்பிராண விஷயிகரிக்கின்ற விசாலமான ஞானகண்டபடை ததகர் ஆழவார் எனற்படி. இத்திருந்து அலிந்தலோசனவேண்டுமென்றே — இங்கே ஈடு:—“ஒருகால அலிந்தலோசன! என்றும்போது கடுவே” பதிகாவ படைபொதிசொறு அலிழக்கவேணும்” என்று. அதாவது — திருநாமத்தைச் சொல்லவேண்டுமென்று தொடங்குமப்போதே காரது உன்கொந்து உருகுமிறப்படியாலே கடுகச் சொல்லமரட்டாதே இடைவிடையே தளர்வினறமை சொன்னவாறு. ... 8

இரங்கினடொறும்வாயவெரிது இவன்கண்ணிர்கவையா
மரங்களுநிரங்குமவகை மணிவண்ணகோவென்றுகவையால்
தூங்குமவாயபிளந்தாணுறை தோலிலிலிழங்கவமென்று = தன் கரங்களுக்கப்பித்தொழும் அவருந்திருநாமம்சற்றதற்பின்னையே.

9

அகங்காரம்	தாயமரட்டானே		(அதற்குமங்கலம்)
இவன்	இப்பென் பிங்கலாவன்		
மரம் தொழும்பு	மரமேழம் தொழும்பு	தாயமர் காய்	குதிராவகவு கொலுவந்த
உதி காய் புவி	உருவி.	பிங்கலம்	அசாதுகடல் வாயப்பின்
இ		உதரதலின்	த்தெருமன் எழுந்தருளி
கண்ணி கீழம்	கண்ணி பெருக விபாகுயல்	விவகலம்	விருமொற தலிலிலித்
அவர	உருகினைத	கந்த	திருப்பதிபெய்த
மரங்களும இரம்	மரங்களுக்கட இரக்குப்படி	அகங்காரம் திருநா	அகங்காரத்திருநாமத்தைச் சற்ற
குமகரை	யா	யம் சற்றதன்	பிங்கு
தமனிவண்ண	தமனிவண்ணமே! கந்த	பிங்கு	
சந்தகவு	உயிபட சிங்கு;	தன் கங்கன் உய்	தன் கங்கன் உயி (அக
		யி தொழும்	தூகர கோடிகித் தொழ
			பிங்கு.

*** [இரங்கினடொறும்.] இவனாத துலிலிலித் திருப்பதியிலே கொண்டுபுக்கு அவ் டுர்த் திருநாமத்தை நீங்கள் கற்பிக்க இவன் கறததரபின் அவரதமும் அவன் திரு நாமத்தையே வெருவி அகிரிண்ப பொருள்களுக்கடக கரைபுமபடி மஹத்தரன் ஆர்த்தியோடே ஓ மணிவண்ணமென்று உபபிடபைததது துலிலிலிமங்கலமென்று சொல்லித் தன் கைகளைக் கூப்பித தொழுவினருள். அகங்கார! இத்தெவ்வாம உங்க ளாலே வந்ததத்தரி எனகருள் தொழி.

மரங்களுநிரங்குமவகை என்றது—பகவத்கவியத்தில ஈடுபாடிவலாண்மையாலே அசே த பராயாகளான அறிவில்களுக்கட ஈடுபடுமபடிபாபிறறு என்கை. மரங்களும இரங்குக்கடுமோவென்று எம்பகார சிலர் கேட்டார்கள்ம. அதற்கு அவர் அருளிச் செயத உத்தரம் —“இத்திருவாய்மொழி அவதரித்தவனது தொடங்கி பாவகததியில வாத எத்தனைபேர்களுகடய வாயிலே இது புருகதெனது தெரிவாது. இங்குணையிருக் கச்செயதே, யமநிபமாநிகரமத்தராலே பதஞ்செயயா பாததாலும் கக்கான பருககை போலே செவிறாதேயிருத்திற கௌசகனும் இன்று அழிவிறப்புகண்டால் ஸமகாலத்தில் மரங்கள் இரங்கச் சொல்லவேணுமோ? என்கும்.

கண்ணிரான் புல்லாங்குழைதுடபோது = மரங்கள் நீன்று மஹத்தரகனபாயும் மலர்கள் வீழும் வளர் கொம்புகள் தாமும் என்னுட்படியானதெவ்வாம ஆழவாருகடய ஆர்த்த காதத்திலும் ஆசச்சொல்லவேணுமோ?

தூங்கிவராய பிள்ளைதானுறை = கமலனுடைய எவதவாச குதிரையருவங்கொண்டு தூக துபஸமநாரம பண்ணவந்த கேசி பென்னுமகரீன அவலிவாயகக்கொண்டு முடித் ததுபோல என்னுடைய விரோதிவர்க்ககங்கையெல்லாம் ஒழிக்கவேண்டித் துவிவிலயித் திருப்பதியிலே நித்யஸநிதி பண்ணியருளா வினாருன்னு சொல்லி அததலததை நோக்கி அஞ்ஞலிசெயவினாளுளவன, இனி இவனை மீட்கை அரிது என்றாளாபிறறு. 9

பிள்ளைகொல்லுமாமகங்கொல் தீபுமகங்கொல்பித்திடடான் *
என்னையங்கொலே இவன்கொலேன்றென்னவகவதான் *
மூன்றிலுத்தவன்கின் தீபுத்துறையும் தொலைவில்லிமங்கலம்
சேன்னியால்வணங்கும் * அவன்தீ தீதுமாம் கேட்பதுக்கிதயே.

10

அண்ணியர்)	தா.மா.த.சேரி	அகம்முத்தி	அபிபெருமான் முத்தி
(இவன்	இப்பெண்ணியைப்பாடவா	வந்த சிறை	வந்த சிறை திருப்பதாய
பண்ணுகொல்	பயிப்பிப்பிராடகியே!	இருந்த உறை	சித்பகாவம் பண்ணுமிட
மா சிலம் மதம்	பெருமைதக்கிய பூமிபிராட	யும்	யான
கொல்	கடையே!	தலைகிடைக்க	தலைகிடைத்த திருப்பதியை
திருமகன் கொல்	அவ்வது) ஸாஷாத் பூதி	கண்ணியர்	தலைமேல் வணங்குகின்றான்.
பந்திரிட்டான்	மறையகியிடெந்த	பண்ணியர்	அத்திருப்பதியின் திருமகன்
	பித்தப்படியே!	யானகும்	கத (தக்கவாய் தான்
என்ன மாடம்	இதான் என்ன அறிவியே!	அவன் திரு	கொல்வந்த ஸாஷாத்)
கொலே	காடெவ்வா! கந்த சில	மாயம் மோ	பித் கொல்வந்த சேட்ச
கிந்த உடும்	கிந்த அறந்திருள்!	பித கிந்த	வேறுமென்பதே து
	(அக்கனடியம்வாய்)		கத கிந்தனை.

*** [பிள்ளைகொல்.] பராவதுசகையியின் பராவணபரிசுதியைக் கண்டு 'இவன் பிராடகி. மாரிசில ஒருத்தியோ' என்று சங்கிலினறமை உறுகிறது இப்பாடகிய. ஆழ்வார் கருஷ்ணாவதாரத்தியை வீடுபாடிகுக்குத் தன்னமைய நோக்குவதால், ஸாஷாத் ஸாபிண்கிப்பிராடகிதானோ! என்னவேதும். வரஹபெருமான் திறத்தில் ஈடுபாடிகுக்குத் தன்னமைய நோக்குமளவில் ஸாஷாத் பூமிபிராடகிதானோ! என்னலாகும். பூராமாவதாரத்தி வீடுபாடடை நோக்கினால் ஸாஷாத் வீதபிராடகிதானோ! என்ன பராவதம்.

பிள்ளைகொல் = * ஒருதேழதழீதிக் கோனியர் கோவலனார் குடக்கத்தனார் தாலினை மேலணி தன்னாத்துழாபென்றே ஸாஷாத் கைகின்றது * என்று, ஏறுதழ வுரை முதலான செயல்கையுடைய அண்ணபிரான் திருவடிகளில் திருத்துழாயை ஆசைப்பட்டு ஈனதோறும் ஸாதிவயத்தை வடையது, * கறையினர் துவருடுகை கையாவினகழிகோலகைச கறையினர் கவராத தனிர்நிறத்தால் குறையிலமே * என்று கண்ணபிரான் விருமபாத சிறம் எனக்கு வேண்டாவென்பதாய் பேசின பாக ரங்களில் நப்பிண்கிப்ப பிராடகியின் வாய்மையதோன்றும்.

நிலமாமகன் கொல் = * ஆதிவகாலத்து அலிடங்கிண்டவர் பாநங்கள் மேலணி பைமபொனதுழாபென்றே ஒதுமலெய்தின்ன் * என்று, வரஹ கல்பாதியிலே மஹா பருதிவியை அண்டபித்தியில் சினதும் ஒட்டுவிடுவித்து எடுத்தவனுடைய திரு வடிகளில் திருத்துழாபென்றே பலகாலும் சொலதும்படி பிச்சேறுவது, * மண்புரை வையமிடத்த வராகற்கு என்கண்புன் கோலையிழந்தது கறையே * என்று, அவனை வாய்செப்பட்டு அறிவிழப்பது, * ஸாஷாபொனமாதின்மனான் துழாயகவகள் சூழ் சூழற்கே வலபுண்கிந்தென்கிமாள் எமமை நோக்குவது என்கொலே * என்று,

வாரதாபபெருமானார் ஐயுடைய திருத்துழாயைய பந்துகளைகளவாகக் ஏற்றிவை கொண்டு வந்து வம் குழந்தைய ஐயுடைய கையால் சாடிப்பாடு என்கறகிற பொன்பது * ஏனென்றான் குழாய்மனதுகொடி ஸ்வாசுதமனனான ஐயவரைய விவரப்பாய வினாடு எனவருமமல ருளவோ துமலிலகிடத்த * எனது, வாரதாபபெருமானாயுடைய சரிமதையை அநுபவித் திருவிறலியை நமஸ்கரண உபவதிப்புகின்றான் டெர கொன்று விடுவதற்குச் சுவரிக் குப்படினை பரகாசிப்பதற்கு கொண்டு சென்ற பகரவகனில் சிவமாமகனின் ஸாமயம் தோன்றும்.

திருவாய்மொழி = * தெனாமலியங்கை யெவகனாசெய்த கா வினாடுஞாபிராஜர் துழாபதுளியாய் நங்குளமாலைவொனவாய் வந்து தோன்றி கன்குளத்திற் * வாயு செஞ் துழாபத்தெனத்திரகொடாபாடுஞ் இவ்வகைகொழைநெடுநாட மிகுந்ததிராஜர் கொடுமைமனை * வாய்க்கொடுக்கிப் பவன் கா கதகனவாராஜன * இவ்வகைகொ அமபெரி உபத்தவன் தான்கொடெவகனி வாய்வித்தனனாதுழாய் மலாக்கெய்வனவாயு * தீமுத் தம் தெனலியங்கைப்பு. யானை தாங்குவத வாழ்வறதுறது * மரலியொராதகன பதன்கிறதற் செறறுகத வறு பாவகனாகு என்கொழுகனெனாரினகன் * இனர்த் கனகெரெரிதக் கனிலவாததுழாய்ககன வந்தழாடின .. கவராத அரலியுலகதத லிலம் * காணபெருந்தாறதக் கதன் காத்தகயமிககு எவழுக புன்கொழாபித்தாற ததுபொறிய * என்குருபாககததன் சிவசெவ்வகாபவாக்குமவாயன் கணகன ககையினன் சிவபகராபகிறததன் உடனெடு கெயினன்—ஒறுகெயினபதிலா இனகரவகிறதிலன் * எனது மியகரவகனில் திருவகனான விதாபிராடபின் ஸாமயம் தோன்றும். இத்தால், வாய்க்கொடாபிராடபிககு அனாதாஜனான கருவாறு வதா விவ்வககவும், பரிபிராடபிககு அனாதாஜனான வாரதாவதா விவ்வ மாகவும், துவருவ வாக்கெயின பிராடபிககு அனாதாஜனான சாமவதா விவ்வ மாகவும் அகதாபிராடபினர் துமலியொடு மிகவும் பரவனாய் அருகிச்செய்த அகதாத திவவனககெயினிய மெருத்தித திவவமநிலிகன் குவதோரும் இவர்க் குண்டான ஸாமயம் விவ்வககித் தத்தாறதவிறது.

'பிறத்திட்டான்' என்பதை, பிண்பிறத்திட்டானவென்? சிவமாமகன் பிறத் திட்டானவென்? திருமகன் பிறத்திட்டானவென்? என்று யோசித்தது. யொருன் கொள்வதனத்திற், தனிப்படவும் யோசிக்கலாம். அதாவது, இவன் பிண்பிறவென்? இவன் சிவமாமகனவென்? இவன் திருமகனவென்? (அதாவது) பிறத்திட்டான் வென்? என்பதாக. இவர்கொடு பூனைகத்தி கணாரின், * அகவாசுக்கு இவன் படியிலவாஸமலான அகவகொப்பவது. யொகெமலவம் வாழுககெடு இவ்வா ருத்தி பிறத்தானோ! எனதுமாம்."

என்கமாய்க்கெயென் = பகவதவிபூதியை உடாதத்தானதிலகியே, இத்தனன் ஆசாரிபத்தான்! என்கென. இவன் கெயெனவென்றே தீனறு உவுமலன் * என பகவதியை எவிராதுககு எனன் விவயொறம! எனன் விவயொறம! என்று அவனுடைய விவயொறமததின் கெடுமைமலச சொனிக உபபிடுகினான். * தோண்டபவகத துனாகலம் தோழி. யனகனினாசவழ பிறகெடதும் கெயிலமபு கழிப்பபெரிதாவ * என்று தானே பேசவாமபடி அபரிமிதமான தன் விவயொறத்ததை மறந்து அவன் விவயொறத்ததையே கன்கெய பகவதானுன்.

துமலியகித் திருவாய்விதுண்டான ஸொடகூடச் சொலதுறது பினகடினிக் குன்னியக்த் எனதது — தனனுடைய விவயொறத்ததத்கும கருவிபனறுகககக கருப்படு வந்து எனதபடி.

ஆழ்வார் எம்பெருமானார் தீயர் திருவடிகளே சரணம்.

திருவாய்மொழி - ஆரூம்பத்து - ஆரூர் திருவாய்மொழி.
மாறுக்குவைவயமனந்த.

உரைப்பவதாரிணை:—மேழத் திருவாய்மொழி தேவநிபாகரமாகச் சொன்றது; இத் திருவாய்மொழி தாய்பாகரமாகச் சொல்லாவினதது. இதில பாகரத்தோறும் 'இழந்தவ' என்று வாராவினதது. சவகவழித்தான், மாணமிரிதம்மத்தான், சாணயிழந்தான், மாண பிழந்தான், கறபிழந்தான், கட்டிழந்தான் என்றிப்படிப் பலவும் இழந்ததாகச் சொல்லப் படுகிறது. இதனால், பகவதவிஷயத்தில பரவணாயம் அதிகரிததனையும், அபேகிதமான படி ஸமஸேஷம் விடைபாணமயபில மேணி மிமனிதனமையும், கட்டுக்கு அடவகரணமய மாற்ற வினை சொல்லப்படுகின்றன வென்றுணர்க.

மேலுந் தராமபத்தில் * ஏழுநூற்றியேறும் * என்கிற திருவாய்மொழியில் "மாரு ளள் வவராத மணிமாணமகுறையிலமே" "மணிமாணமகவராத மடகெஞ்சால் குறையிலமே" என்றிப்படித் தரமே வேண்டாவென்று அபேகிதத் ஆதமாத்மியங்களுல வரம் இப்போது தன்னடைபே கழிந்து சொல்லுகிறபடி சொல்லுகிறது. எம்பெருமா னுடைய ஓரோ அவதார சேஷபதவகையும ஓரோ திவயகுணவகையும நீர்க்கக நீர்க்கக, தரம் பரவசராய மேணிமெனிகது ஆவி கோயுருகுமினறணமவை ஆழ்வார் அந் வரபதேசத்தாலே அருளிச்செய்குராயிற்று.

மாறுக்கு வைவயமனந்தமனாந்த *
நீலக்கடுகிற மேகரிவயறது *
கோவச்செந்தாமரைக் கண்ணாந்து * எங்கோங்கு
வேலக்குழலி தீழ்த்துங்கடெ.

மாறுக்கு	அடிவார் பசரில் விவரே	கோவச் செந்தாமரை	அதில செந்தாமரை போன்ற
வைவய் அகத்த	நாழ்வாயவரும்	வா கண்ணாந்து	திருக்கண்ணியுடையவரு
கண்ணாந்து	புழிமுருகையையும் (நீலக்கடுகை) கவாநிணப்படுத்திக் கோண்ட மனவயறதும்	எக் கோக்கு	யான எம்பெருமான் விஷய
நீலம் கரு சிறம்	கெய்த்தல் கதத்த சிறத்தை	அன் வயம்	த்தில் சம்பட்டதனாக
கோவச் சியர	யுடையகேசத்தை பொத்த	குறவி திறல்	தெருகுருகும் மன்களவித்த
வந்து	தரும்	தத	தமைய மிக்க கத்தியை
		சங்கு	யுடையவான எக் மன
			தீழ்த்தத
			வகையாயம்.

* * * [மாறுக்கு.] இத் திருவாய்மொழியிலுள்ள விசேஷப் பதங்கள் பலவும் விசேஷண மாதரமாய் நின்று அகவயிக்கும். அதாவது — 'மயம்' என்கிற சொல்லுக்கு இவகு 'விவா' மோஷ முடையவன் என்று பொருளானாலும் விவாமோஷம் என்றவனாலே பொருளாகக் கொள்ளத்தக்க தென்க. இப்படியே ஒவ்வொன்றும் காண்க. "கோவச்செந்தாமரைக் கண்ணாந்து" என்றதற்கு கண்களையுடையவன் என்று பொருளானாலும் கண்கள் என்ற வன்விடிலபெ பொருளை நிறுத்திக் கொள்க. எதற்காக இப்படியென்னில; ஒவ்வொரு விசேஷணமவகையும நீர்க்கது எனமகள் தன்கினருள என்று சொல்லுவதித இவ் குச் சுவையுடைதது.

என் மகள் மாறுகருச் சங்கிழந்தான், வைவயமனந்த மனாந்தருச் சங்கிழந்தான், நீலக் கரு சிறமேகரிவயறதுச் சங்கிழந்தான், கோவச் செந்தாமரைக்கண்ணாந்துச் சங்கிழந் தான்—என்றிங்ஙனே தனித்தனி போலித்து, அவன் ஆசரிதர்பக்களில் கோண்ட விவா

மொத்தத்தை கீழ்க்கண்டவாறே சமீபிழந்தான், அவன் கையாண்டதே சீவ குணத்தை கீழ்க்கண்டவாறே சமீபிழந்தான், அவன் து நிகழித்ததை கீழ்க்கண்டவாறே சமீபிழந்தான், அவன் து செந்தாமரைக ளாககீழ் கீழ்க்கண்டவாறே சமீபிழந்தான் என்பது.

[illegible][illegible]

தாயகமாகத் தகுமாக்கு அஃகத்தான் பிழைக்கிறான் தவற நல்ல வயதில் பாடுகிற பரிசுமக்குமாக்கு. கம்பென தாரை நம்புகிற தவறவருமா? அவை நாம வாய்ப்பு, சம்பென அபிவிருத்தி தவற? தரிசுதவிரித பூரித்தவரு பெறத் தவறவருமா? பாவகப்படி பரிசுதி தவற வாய்ப்பு வாய்ப்பாயித, அமைப்புகளான மாண்புமிகு வாய்ப்புமிகு வாய்ப்புமிகு வாய்ப்புமிகு வாய்ப்புமிகு

மாமா! கேட்கிறேன் — என் தந்தை எந்தவகை — அழகு! & மாமா.

பகவான்—[ஆழ்ந்து] என் இந்தநுழைப்பு ஒருவரும் பாடுவதற்கு அவனோ
என்று மேலெழுந்த பொருள் : என்னில் முற்பட்டவர் அவனும் இல்லை! உனது
உயர்வுக்கும் முற்பட்டவர் என்பது தவிர்த்தவன் பொருள்.

மாவலி — [கவ & தவ வகை?] உன் இருப்பிடம் யாது?

பகவான் — [யா அலிங் ப்ரஹ்மன்குஷ்டா] யாதனுக்கு இருப்பிடம் என்ற ஒன்றுண்டோ? பிரமன் படைத்தவிடமெங்கும் நடத்திறிபயினை காள் என்பது மேலெழுந்த பொருள் & பரத்தன்மையையுள் கீர்தொறும் பரத்துள்ள & ஆக்கையுள் ஞானவியுள்ள மலவபுறத்தினுள்ளும் கீகவரின்றியெங்கும் நின்றாய & எனவிறப்படியே கானிலவாத இடமில்லை என்பது ஹாததமன பொருள்.

மாவலி — [கவ & தவ தாது?] கீ யாகுதாய ஸமரக்ஷணவிரிக்குகிருய?

பகவான் — [அவத] இந்தப் பிரகசகாரணங்கு ஸமரக்ஷணவிரி? காப் யர் கேட்பாரற்றுத் திரிந்துகொண்டிருக்கிறான் என்பது மேலெழுந்த பொருள். உலகுக்கெல்லாம் வானே காதனுதவன எனக்கொரு காதனுண்டோ? என்பது, உன் ஞானை பொருள்.

மாவலி — [கவ & தவ ஜகை] உன் தகப்பனார் எங்கே?

பகவான் — [கவ தாதம் க்மணாமி] சிவபிரஸத்தியேயே தாய் தகப்பன்மார்களை இழந்த அகாதனுக்கெல்ல தகப்பனாருடைய ஞாபகமே எனக்கில்லை என்பது மேலெழுந்தபொருள். உணமையில் & மனனஞ்ஞன்கெல்லாத மாமேகரிமாவன் & எனவிறப்படியே தான் ஒருவர்க்கும் புத்திரனன்றிக் கைவலேக பிரகவாதவாய தகப்பனை கைடயாதெனவை உன்னுதர.

மாவலி — [கிம் தே அபிஷ்டம் ததாமி?] உனக்கு என்ன தேவை? உனக்கு நான் தரவேண்டியது என்ன?

பகவான் — [நிபித பரிதி ப்ரமி] மூலடி நிலம் வேண்டுமத்தகை, மூலகமும் என்பது உன்னுதர.

மாவலி — [அத்யஸ்யம் ஏதத்] கல்ப வ்ருஷத்தினிடத்துச் சென்று கௌபிரதானம் கேட்குமாபோல என்கிடத்திலவாத இந்த அகபதானம் விருமபுமினருயே! எனரு னும், இங்ஙனே சாதாரியமாய் பேசி மூலடி கீரோறறுப்பெற்று மூலகத்தையும் அளக்கப் புகக்கவாதே “மிக்க பெருமபுகழ் மாவலி வேளவியில் தக்கதிறனறென்று தானம் விலக்கிய கைதென் கணனைத் தருமபவ் கிளறிய” என்றும், “எனவிதுமாயம் என்னப் பன்றிநிலன்” முன்னியவண்ணமே கொண்டனவபெனத் மன்னுமமுமினைய வானில் கழறறிய” என்றும் சொல்லுமிறப்பியே செய்த விரோதிரீரணம் முதலியவற்றை நிகழ்த்து அந்த அபதானத்தினே பீடுபடு என் மகன் உருகுமின்குனென்றவாறு.

ஸீக்கருதிரமேகரிபயற்கு & மேகத்தின் வடிவியொன்ற வடிவவ சினைத்து, அவ்வது மேகத்தின் தன்மைபோன்ற தன்மையை சினைத்து உருகுமின்குனென்கை, பெய்ய வேண்டிய இடமனவுக்கு சென்று பெய்யும் மேகம்; எம்பெருமான & வந்தருளி பென் னெருகிடங்கொண்ட வானவா கொழுந்து & எனவிறப்பிய ஆவனவருச் சென்றருளி அறுத்தவியுடன், மின்னனுள்ளவாயம் கீரீராமயிருக்கும் மேகம்; எம்பெருமானுக்கும் பிராட்டியோடு உடியிருக்கும் காலத்தினே கருபரணம் விஞ்சியிருக்கும். “இவன் ஸர் சித்யஸே காகம் தலைபெறறது. அதிலவனமையலே சாவனன் முடித்தான்” என்ற முழுக்காய்ப்படி திவ்யனாகத்தி காண்க. இன்ன காலத்தினே மேகம் பெய்யமென் அறுதி யிடவல்லவர் ஆருமில்லை. பெய்யவேண்டிய காலத்திலே பெய்யதொழியவும், பெய்ய தற்கு ஸம்பவனவ விலவாத காலத்திலே அகிந்திதமாவகத்து பெய்யவுங்கடவது மேகம். எம்பெருமானபடியு மபடியிலே & வந்தாயபோலே வாராதாய் வாராதாயபோல் வரு வானே & எனவர். த்ரோனபதிக்கு மறந்ததான் ஆபத்திலெவத்து முகமனடா தொழிந்

தான். அபேஷா நிரபேக்ஷமாகத் * தாவிவந்துலகமெல்லாம் தலைவிளர்க்கொண்டான் * என்றிப்படியுப பண்டிகளாலே மேகத்திறகும எம்பெருமானுக்கும் நிபாயங்கள் ஒத்திருக்க முடிக, அவற்றைப்பேசி புரதுகின்றனென்கை.

“மேகநியாயன்” என்றது மேகநீரை, அல்லது மேகங்ளய என்ற வடசொல் விகாரமாகக் கொள்ளத்தகும. கருத்தில வேற்றுமைவிவகம்.

கோலச் சேந்தாமரைக் கண்ணந்தி = * பெருங் மேழலார் தம் பெருங்கண்மலர்ப் புண்டரீகம் நமமேல் ஒருங்கே பிறழவைத்தார் * என்று தாமே பேசுமபடி எம்பெருமான் தனது சேந்தாமரைக் கண்ணாகத்ததைத் தமயென ஒருமைப்படுத்தி * எவரும பக்கநாக்கறியான் என பைந்தாமரைக்கண்ணின் * என்று காச்சிமார் நிருமலைத் தடதாலே ஒருகறியானத்தாலும் புரிந்து பாககவறியாதிருந்த தன்மைமைய நினைத்து உருதுகின்றனென்கை.

என் கோங்கலரேலக்துறவி = கூந்தலானது தலைக்கு அலங்காரமாயிருக்கும்; கூந்தலில்லாத தலை வெறுக்கத்தக்கதாயிருக்கும். அதுபோல வணக்கத்தோடுகூடிய தலை கொண்டாடத் தகுந்ததாகவும் வணக்கமற்ற தலை வெறுக்கத்தக்கதாக்கவு மிருக்குமாதலால், கூந்தலென்பதற்கு வணக்கத்தை ஸ்வாபநேசார்த்தமாகக் கொள்ளலாம். வணக்கத்திறகுப் பரிமளமாகவுது = அந்த வணக்கம் பகவதவிஷயத்தனவிலே நிறைகயனறிகிறபாகவதபாயாதமாகை. *திருமால் திருநிபர் வலலாடிக்கண்ணி குடியமாரன்* என்று தாமே பணிததபடி பாகவத பகதி நீரமபிபவர என்றவாறு. ... 1

சுத்தவிலவாள் தண்டு சக்கரக்கையந்தி *
செங்கனிவாயச் செயுதாமரைக்கண்ணந்தி *
கோங்கலர் தண்ணத்துறாய முடியாணுக்கு * என்
மங்கையிழத்தது மாணவிறமே. ... 2

சுத்த வில் வாய் } பஞ்சாயதங்கனையும் திருக்கை தண்டு சக்கரம் } யிலே உடையவரும் கையந்தி	சொங்கு அன் } தண்டம் தழர் } பஞ்சாயதங்கு }	தெருமுடிப் பெற்றது குயிர் செழுவிய திருத்தழால் மங்கையத் திருமுடியிற் கடையவருமான் எம்பெரு மான் விஷயத்திலேபட்ட தரும்
செங்கனி வாய் } செந்த செந்மேன் அநாத செயுதாமரை } வதான் செந்தாமரை என் கண்ணந்தி } கையுமுடையவரும்	சென் மங்கை திதர் } தத } கைகை திதம் }	சென் பெண்பிச்சி பிறத்த அழமை திதமாம்.

***[சுத்தவிலவாள்.] இப்பாகரத்திலு, தன் மகன் மாணம் நிற மிறந்ததாகச் சொல்லுகின்றான். மாணம் நிறமாவது பெண்ணைக்கு அணாதாரணமான நிறம் என்பர். எம்பெருமானது சில திருக குணங்களை நினைத்து ‘இந்தகைப குணசாலியோடு நமக்கு நியஸமம்வேஷம் வாயக்கவிலையே!’ என்று கைகது நிறம் வேறுபட்டனென்கிறது.

சுத்தவிலவாள் தண்டு சக்கரக்கையந்தி = என்பதனால் பஞ்சாயதங்கனோடு கூடியிருக்கும் நிலைமையை நினைத்து உருதுகின்றமை சொல்லுகிறது. * பாது பரணதரஷாயாம விலம்ப மஸஹக்கில, ஸதா பஞ்சாயதம் பிபாத ஸக ஸ்ரீரங்கனயக * என்று, அடியார் களின் விரோதிகளைத் தொலைப்பதற்காகவேயன்றே பஞ்சாயதக்கனாயும் ஓம் பெருமான அநவரதமும் எந்தியிருப்பது: அப்படியிருக்க ஓம் விரோதிகளைத் துணித்து நமஸம்ச் சடக்களைத் திருவடி சேர்த்துக் கொள்ளுதல் இவற்றை அருமையாயிற்றே! என்று உருதுகின்றனென்கிறான்.

வத்தில ஸ்ரீரங்கமன்றப்பதினும் முதலியைத் துணித்தனிலும் மாலியை மடித்தலி
லும் மறதும் பவபல விரிசைகளிலும் தனது விக்ரமத்தை வலிதாக்க காட்டின திரு
வாய்மொழிவான என்னுடைப விரோதிக்ரமத்தினால் விராபரீபாதிருத்தல எனினு
வென்று கூடுகின்றன என்னவொரும.

பீரோடகான்முகனைப் படைத்தாணுக்கு *
மாடுடைவையம் அளந்தமணுள்து *
காடுடை மன்னாக்குத் துஞ்செல்லம்பிக்கு * என்
பாடுடையங்குத் துழத்ததுண்டே.

பீரோடகான்	பெருமையொருந்திய	பீரோ	காடு உடை கன்	காடுகிக்குத் துண்டான பான்
முகனை	முகனை	முகனை	காடுகிக்கு	காடுகிக்கு
படைத்தாணுக்கு	(தாது திருவாய்மொழிதில்)	தாது	தாது	தாது
	படைத்தாணுக்கு	பீரோ	பீரோ	பீரோ
காடு உடை கன்	காடுகிக்குத் துண்டான பான்	காடு உடை கன்	காடு உடை கன்	காடு உடை கன்
முகனை	முகனை	முகனை	முகனை	முகனை
அளந்த மணுள்து	(திரிவிதமொருது) அளந்த	அளந்த	அளந்த	அளந்த
காடுகிக்கு	காடுகிக்கு	காடுகிக்கு	காடுகிக்கு	காடுகிக்கு

*** [பீரோடகான்முகனை.] இப்பாட்டில் தன்முகன் பண்பிறந்தானாகக் கூறுகின்றான்.
பண்பாவது இயற்கையான தன்மை. எம்பெருமானது ஒரோருவாகக்கூட நிகழ்த்து விரா
பாடுகிக்குகின்றான்.

பீரோடகான்முகனைப் படைத்தாணுக்கு = உலகில் குந்தாணுக்கு மேற்பட தெய்வ
முகனை பென்று பலர் மயங்கிக்கொண்டார்கள் : அந்த குந்தாணுபோல காடுகிக்கு படைத்த
வன் : அந்த காடுகிக்குமே திருவாய்மொழிதில் படைத்தவன் என்கை பெரு
மான் : ஆகவே உலகம் உலகெனத்திருக்கு மெனவுவதற் உலகெனக்கும் ஆகவுடவுள்
நீயென்குல் அகிலனைக்கு வியப்பாமோ? * (திருவாய்மொழிதில்) என்னுடையபா
பாத்தம் பெற்றிருக்க, அந்தப்பாத்தம் காட்டி என்கை பிடுபடுதற்க்கொண்டவன்
என்று சொல்லி காடுகிக்குகின்றான்.

மாடுடைவையம் அளந்த மணுள்து = தன் திருவாய்மொழிதில் ஒதுங்கவேண்டுமென்னும்
நினைவு இவ்வாறானதும் மடிகத்தால் [உலகெனக்கை வியாபுத்தாலை] தன்னாடுகிக்கு
ஆகிக்கொண்டவன் அபிநிவசமயிக்க என்கை மாத்திரமேயோ திருவாய்மொழிதில் அக
படுதற்க்கொன்னாதொழிவது! என்று சொல்லி காடுகிக்குகின்றான்.

காடுடை மன்னாக்குத் துஞ்செல்லம்பிக்கு = சிவன், கழுத்திலே ஓங்கிப்படித் 'தூதுபோ'
என்றால் அப்படியே செயது பாண்டவ தூதனென்று பேசுபடைத்த மறாலெனவைய
குணத்தை நிகழ்த்து கருதுகின்றனென்கை. எம்பெருமான் தீராமனாக ஓர் அவதார
மெடுத்தான், அப்போது மாருதி தூதர்க்குதலும் செய்த அபருமையைப் பார்த்து
* இவ்வகை தூதுசெல்லப்பெறும் பாகவிலம் உலகமும் கிடைக்கவேண்டாமோ? என்று
காலமும் குதூகலித்திருந்தான்; அப்போது தான் கூத்தரீய தூதியிலே அவதரித்திருந்த
மையாலே தன்னைத் தூது போகவிடுவார் ஒருவருமில்லையாயிற்று. அக்குறைதீர
இடைப்பின்னாலாயப்பிறந்து = தூதுசென்றால் குதூகலிப்பவர்க்கால் * இன்னவர் தூத
னென கின்றான் * என்கிறபடியே தூதனாகி, அவர்பதவியைக்கொண்டு ஆனென்று
அடியறிந்தவர்கள் அடுபடுவார்கள். இங்கு கம்பி என்ற சொல்லால் இவ்வாற்த்தம் தெரிவிக்க
ப்படுகின்றது. கம்பி—குணபூர்வம் என்கை. 'தூதுசெல்லம்பி' என்கையாலே
தூதுசெல்லப்பெறுவாகவிடுவதே குணபூர்வமானென்கின்றது. "காடுடைப தாதுக
கனா பர்ண்டவர்களுக்குத் தூதுபோய் அந்தாலே பூர்வானவனுக்கு" என்பது அடு

கண்ணபிரான் துரியோகனாதிவாசிடம் தூதுசெய்திரு காலத்திலே பாண்டவர்கள் காட்டை யிழந்து கிடக்கையாலே அப்போது அவர்களை காணுட மன்னராகச் சொல்ல வாமா? என்று சிவன் சுவகிக்கக்கூடும்; இதற்கு கம்பினான் அருளிச்செய்திரு—
“இருக்கைக்கு ஒரு குறிசெய்யும் கொடோம என்று ஈரஜாமபண நனுநெயர்கள் துய்யோத னுநிகளாயிருக்கி பாண்டவர்களை காணுடை மன்னரெனநிறுது பகவதபிரபாயத்தாலே” என்று.

...

..

...

4

பண்புடைவேதம் புக்தபாணுக்கு *
மண்புடைவையம் தீடத்தவராகு *
நெண்புடைபுள்ளி எமதேவபிராணுக்கு * என்
கண்புடைகொண்ட திறுத்தகற்பெ.

5

பண்பு உடை வேதம் புக்த பாணுக்கு	மெய்யாகவேதக்கொண் (பிர மணுக்கு) உபசரித்தருளின பாமபுருஷனும்.	நெண்புடை புள்ளி எம் தேவ பிரா ணு	நெண்புடை வையுடைபு கொண் காத்திலே புக்திரை டை நெண்பிராணமான் எம்பெருமான் கிஷபத்தில் (சம்பாதி)
மண்புடை வையம் தீடத்தவர ாகு	மண்புடை முகிலம் கிடத்தெ ந்த காணாமுந்ததும்,	என் மண்புடை கொண்ட திறு த்த கற்பு	எண்ணக்கூடியவந்த உத்தி யுடைவான் என்மகன் திறுத்த அறிவுடைமை.

*** [பண்புடை வேதம்.] இப்பாட்டில் தன்மகள் கற்பிழந்தாளாகக் கூறுகின்றான்.
“கற்பு—கவலி; அதாவது துருளானம்” என்பது ௧௦. தன்னறிகையிழந்தாளென்றபடி.
அறிவு புக்கவையிருக்கையாவது - எதினும் ஸந்தேஹமில்லாமதும் விபரீதவுணர்ச்சி
யில்லாமதும் மறப்பில்லாமதும்மிருத்தல். அறிகையிழக்கையாவது - ஸந்தேஹவுணர்ச்சி
யும் விபரீதவுணர்ச்சியும் மறப்புமுடைமை. எம்பெருமான் அடியார்களுக்குப் பல காரி
யங்கள் செயற்குள்ளதாக சாலதரங்களில் சொல்லப்படுகின்றதே! அதெல்லாம் உண்
மைவாயிருக்குமோ இராதோ என்று தன்மகள் சிலஸம்பங்களில் ஸந்தேஹப்படுவதா
கவும், சிலஸம்பங்களில் ‘அதெல்லாம் செயற்கான, வயாஸ பராகர வாலயிதி பரபாரு
நிகளான மஹர்ஷிகளுக்குக் கைக்கவினோடுந்து எழுதுவிறதுக்கொண்டதத்தனியே’
என்று விபரீத கிச்சயம் கொள்வதாகவும் தாய் கூறுகின்றாள்.

பண்புடைவேதம் புக்தபாணுக்கு * *யோ ப்ரஹ்மணம் விதநாதி பூர்வம் யோ வை
வேதமச்ச ப்ரஹிணேதி தன்மை * என்று உபசரித்து ஒதினபடியே வேதங்களைப் பிரம்
தூக்கு ஒதுவிறதானெனநிற்படியுணர்த்து, இவர்களை கண்ணிழந்தார்க்குக் கண்
கொடுத்து அறிவிழந்தார்க்கு அறிவு கொடுத்தபு பேருதவிசெய்யுமவன் எனக்கு உள்ள
தையும் கொண்டு கொள்ளா கின்றானே! என்று கூறுகின்றான் என்க. வேதத்திறுதுப
பண்புடைமையாவது—அச்சுர்களை உண்படியே காட்டித்தரும் கீரமையாம்.

ஆசார்யன்குதபம் முதல் பிரகாசத்தில் “பண்ணுப்பாடல் பண்புளையிசென்கொண்
வேதம்போலே” என்றவிடத்து விவாக்கியானத்திலு மணவான் மாமுனிகள் — “பண்
புடைவேதம் என்றொழிய பண்புரை வேதம் என்ற பாடம் விவாக்கியானங்களில் குண்ட
நிலையேவாகிலும் ஆபததமரானவின் இப்பிரபத்ததிலே இப்படி அருளிச்செய்கை
வாலே இப்படியும் கொள்ளவேணும்” என்று அருளிச்செய்திருக்கையாலே இங்கு
மூலத்தில் ‘பண்புடை வேதம்’ என்பதாகவும் ஒரு பாடம் கொள்ளத்தகும். “பண்புரை
வேதம் என்றது பண்ணுப புரைத்திருக்கிற வேதமென்றதாய் அப்பண்ணுக்கு ஆசார்ய
மான வேதமென்றபடி” என்று மாமுனிகளை விவாக்கியானமும் செயற்குள்ளார்

மண்புற வையமிட்த வனகத்து = * பாசி தூர்த்துகிடந்த பர்மகடகு) பன் டொருவர் மாகடம்பிவ கோவரா மானமிலாப பனறியாதேகண்டப தேவர் * எனநிற படிபடி, என்னைப்போலே ஓரத்தினை உததர்க்கைக்காகத் தன்னைவழியமாறியும் இழி வான வடிவெடுத்த அரிப பெரிய காரியஞ்செய்தவன் எனக்கு அந்தத்திருக்கோலத் தைக காட்டவும் மாட்டே னென்கொடுந் தவன்று னாகினருனென்க. * எறித்திரை வை யமமுற்றும் ஏனத் திருவாரிடந்தபிரான ஞானப பிராணபங்கவாலியம் காண கண்ட காலதுவே * என்று முதல பிரபந்தத்திலும், * கோவவராகமொனாருப நிலங் கோட்டி டைக கொண்ட வெகதாயி * உன்னைப் பெற்றினிப் போக்குவனோ * என்று சரமப பிரபந் தத்திலும் ஆழ்வார் மிக ஈடுபட்ட திருக்கோலம் இதுவேயன்றோ.

தேவபுராணம் = அழிந்த நுகத்தை மீண்டும் படைத்தற்காக ஏகாட்சவததிவே பன்னிகொண்டு ஸங்கலித்த வுருபடி செய்வதாக நூற் கொண்கை இவருடைய மேன மேலும் படைக்கவிருக்கிறவர் ஏறகையே படைத்த யெனனைப் பாழ்படுத்தலாகோ யென்று கண்கினரு னென்க. இவர்க ஈடு. — “ஸதகையே பிரித்து உண்டாக்வி அறிவு கொடுக்கக்கடவ அவன்மீட உண்டாக அறிவை வாய்க்கி யெனனுமிருள் !”

எம் தேவபுராணத்து = பிரயோஜனாதரபரங்கனான தேவர்களுக்காக அரிபன செயது உபகாரங்கள் பண்ணுபவன் ஒரு பிரயோஜனத்தைமும் விருமபாத எவநிறத் திலே இப்படி உபேகித்திருக்கவேறுபிரயோஜன துணைகினருள். * பேணவழிகவாவரக் கர் முக்கிரபெருமபிவாய கணகர் கண்கிவைத்தருளாபென்று, கிண்கிவனினோர் தான் கிவம் தேவயந்து தொழுவர் கினமூர்த்தி பல் கூறறிவொன்று காணது மாங்கொகலனநெ னவகல் மாநிபுய் காரியமும் * (திருவிருத்தம்.) என்று, இத்திரை முதலிய தேவர்கள் எம்பெருமானை முச்சகதியும் தொழுவது ‘எவகன் விசேஷினைத் தொடுக்க எழுந்து வர வேணும்’ எனநெ தவிர, அவனது திவ்யமாகன் விசேஷத்தின் அழகை செலிக்க வேணுமென்கிற அவகவினா ஒருவராவது தொழுவதுண்டோ? இலலை. நான் அப்படி ஒரு பிரயோஜனத்திற்காக வனறிகிற வையம் பிரயோஜனமாகத் தொழச் செய்தியும் என்னவிலே கருகின் பிறக்கவிலகியே! என்று னாகினருனென்பது உளருகாத.

கணபுரிக கோகந—கண்டார் அன்னைக் கவருமபடியான மயிர் முடிவையுடைய இப் பெண்பிள்ளை எனநிபடி. 6

கற்பகக்காவன கற்பலிதகைந்து *
கொற்கடர்க்குன்றன்ன பூத்தன்முடியத்து *
கற்பலதாமரை கண்ணமலர்க்கையத்து * என்
விபுருவக்கோடி தோற்றமெய்யெ.

கற்பகக் காவன	கற்பலிதகைந்து	கற்பலதாமரை	கண்ணமலர்க்கையத்து
கற்பலதாமரை	கண்ணமலர்க்கையத்து	கற்பகக் காவன	கற்பலிதகைந்து
கற்பலதாமரை	கண்ணமலர்க்கையத்து	கற்பகக் காவன	கற்பலிதகைந்து
கற்பலதாமரை	கண்ணமலர்க்கையத்து	கற்பகக் காவன	கற்பலிதகைந்து
கற்பலதாமரை	கண்ணமலர்க்கையத்து	கற்பகக் காவன	கற்பலிதகைந்து
கற்பலதாமரை	கண்ணமலர்க்கையத்து	கற்பகக் காவன	கற்பலிதகைந்து
கற்பலதாமரை	கண்ணமலர்க்கையத்து	கற்பகக் காவன	கற்பலிதகைந்து
கற்பலதாமரை	கண்ணமலர்க்கையத்து	கற்பகக் காவன	கற்பலிதகைந்து
கற்பலதாமரை	கண்ணமலர்க்கையத்து	கற்பகக் காவன	கற்பலிதகைந்து
கற்பலதாமரை	கண்ணமலர்க்கையத்து	கற்பகக் காவன	கற்பலிதகைந்து

* * * [கற்பகக்காவன] இப்பாட்டில் ‘தோற்றது மெய்யெ’ என்று, தன்மகன் சீர்த்ததை இழந்தவர்க்கச் சொல்லுகினான். சீர்தம் தன்வசமாரிருக்கையன்றியே பரவசமாகப் பெற்றுகொன்றபடி. அதாவது = * காவலும் கெஞ்சழியும் கண்கழலும் என்னும்படி வான கிண்கிவைய எய்தினுனென்க.

கற்பகக் காவன கற்பல நோனத்த = கற்பகக்கா—கற்பகச்சோலை; அன என்றது 'அனன' என்றபடி (தொகுத்தல விவரம்.) கற்பகச் சோலைவாய்ந்த நலவ பல நோன்களையுடையவன என வந்தது. ஸ்வஸவதானம் பண்ணிப் புதழ்படைத்த திருக் கைகளாகையாலே கற்பகச் சோலைபோடு ஒப்பிடப்பட்டன வென்க. * நோன்களை யிரதராய * எனனுடையதாகி அடியாகக் காணப்படுகிறது அந்நோன்களாகைய பலவாயிரம் திருத்திராசங்கள் * ஊட சயிருக்க, பாவி யென்ற தாழ்வரதே உடிகழிக் கிறபடி என்னோ! என்று கைவினாது.

பெற்கடர்க்குற்றான் பூத்தவழியுறந்த = ஒளிவையுடைய பொன்மலிபோலே வாய் வபருவறன்புமான் திருவாய்நகரத்தையுடையவன் * ஆதிராஜமதிம புலகா நாம சா தே பிகையாக் கில மெனவி * எனவென்பது பல வகையானுக்கலையாம் ஒரு தனி எய்கனாயிருக்கின்ற தனதுமகது ஸ்வகமகத் திருவாய்நகரமணிந்திருந்து என் றெருத்தியை உபேஷித்திருத்தல தகுதியை! என்கிறு மென மகன்;

நெய்தலாடரை என்மலர்க்கையுறந்த = நல, பல என்பவை கைக்கு விசேஷணம். விசேஷணமாகவும் பலவாகவும் தாமரை மலர்போன்றனவாயிருக்கிற திருக்கைகளையுடைய வன். * பறவைபோல பரம்பருடா! * பென்கை கை * எனவென்பது * எனவென்பபடியே என கையைய பிடிப்பதற்காகவந்திரு அனன இப்படி விசேஷணமான திருக்கைகள் படைத்தது! என்கிறு மென மகன்.

என்விழ்புருவக்கோடி * கோடிபென்றது பெண்ணுக்கு வாசகம், கோடிபோன்ற வன் என்கை; விவபோன்ற புருவத்தையுடைய என மகன் என்றதாயிற்று. ஆழ்வார் புருவம் வெறித்தவிடத்தே எம் பெருமான ஸ்ரீமதேவையென்றும்படி யிருக்கை. அதாவது—ஆழ்வாரைமயமாதிரிபடைபார் பக்கலிலே எம் பெருமானையுடைய விவாய்க்காரம் செவ தும்படிவாகை. * யற்புருவக்கா பாமணம் * என்னுமாபோல. 7

மெய்யமர் பங்கலன் என்னிதாணுத்த *

ஸபயாவின்னைப் பன்னியினுக்கு *

கையெருவாய்செய்ய கண்ணியினுக்கு * என்

கையெறித்தது தன்னுடையபே.

7

மெய் அமர் பங் லன் என்ற அறிந்தாணுத்த	திருமேலிடகுப்பொருத்த மன பங் திருவாய்க்க கை என்றது அறிந்த கொண்கருப்பவனும்	கையெரு என் செய்ய என்ன யினுக்கு	திருக்கையையும் திருவாய்க்கையும் கொண்கருப்ப பெற்றவனும் மன என்னவோன் விஷ யத்தி விவையுடையனும்
கைய அமர் பங் லன் என்ற அறிந்தாணுத்த	மெய்யமர் பங்கலன் இவையின்னைப் பன்னியினுக்கு தன்னுடையபே	என் கையென் திரு க்கை	என் கைத் திருத்தது தன்னுடையபே

* * * [மெய்யமர் பங்கலன்.] இப்பாட்டில் 'என்கையெறித்தது தன்னுடையபே' என் றிருள். சரவா என்னும் வட சேவ ஸய எனத்திரிந்தது. சரவயாவது ஒளி. கையென் பிறத்தா என்னகை. உரு வேறுபடுவது என்னவாவது.

மெய்யமர் பங்கலன் என்னிதாணுத்த = * செய்கமலக்கழலில் வெறித்தழ் போல் விரலியசே திகழாழிகளாக கின்னெனியும் அதாவது தன்மிய பொன்வடமும் தான் நன் மாதிரியின் பூவொடு பொன்மணியும் மோதிரமும் கிரியும் மங்கலவையுடையதும் நோன்களையும் குழையும் மகரமும் ஸ்வகமும் கட்டியுமொத்திலகை * எனவென்பபடியே ஸகல விவயபரணங்களுமணிந்துகொண்டு விவையுடைய என்கிறு மெய்யமர் பங்கலன் விவையுடைய என்கிறு மென மகன்.

பையரலினைப் பள்ளியினனுக்கு = திருவனந்தாமலானொருவனையேதான் படுக
கைபரக்க கொள்ளவேண்டுமோ? = சென்றால் குடையாம் இருந்தால் சிங்காசனமாம்
நின்றால் மரவடியராம் என கடலுள் என்றும் புனைபா மணிலினக்கரம் பூம்பட்டாம் புலகு
மனைபாம் திருமாற்கரவு = எனிறபடியே கைவலித் தைக்கரியங்களைபும் அவனொருவ
னிடத்திலேயோ கொண்டு சேவுன்னனும் பெயர் அவனுக்கேதான் தரவேண்டுமோ?
என்கையம் சிறிது சேஷப்படுத்திக் கொண்டாலாகாதோ வென்கிறு னெனமகள்,
ஆன்றியே = பாலியேன் தோன்றப் பாம்பினயர்க்கும தம்பாற்புறால் காலுமிரண்டு
வாயிற்று நானிநியையுட்கே = என்கிறு டியே இடமுட நாலுடையனான பாம்பரச
னோடு கலந்துபழி இப்படி பொய்யனுபவட்டானே! என்று தளர்கின்ற னெனமகள்
என்னவுமாம்

கைபொருளாய்செய் கண்ணிரானுக்கு = கைத்தடவாரியிலே செந்தாமரை பூத்
தாற்போலே பாசை மாமலிபொன்ற திருமேனிக் குப பரபாலாகக் கைபுறாலும்
கிவந்து விளங்குமபடியான ஆசகரியமான அழகுபடைத்திரு டது எனனோடு கலக்கை
க்காக வென்றிருந்தேன். அக்கா! அபபடியிலையே! என்று தளர்கின்ற னெனமகள்
என்கிறுள் திருத்தாய.

காயக்குருத்தம் ஒசித்தநியற்கு =
மாயச்சகடம் உதைத்தமனாழந்து =
பெண்பயினைமடப னுண்ணினனுக்கு = என்
வாசக்குழலி துருத்தமனம்பெ.

8

குருத்தம் சாய ஒசித்த நயி மனது மாயம் சகடம் உதைத்த மனா சது	குருத்தமாய் வேரோடு பரி யண்டு சாயுமபு அதி முறித்த அத்தியேனம் குருதியம் என (அனாசா யேசங்கொண்ட) சகடத் தைப் பொருத்தினை மன வாசனம்	பெண்பிணம் படபம் உன் போதுக்கு கன் வரம் குழலி துருத்த மாய்பு	பூதனைவென்ற பெயச்சி பிணமாருமபு அகாது முன்பாயில் புண்டலறு மான மயபெருமான் விஷ பதிலிபெட்டதனும் காசனைபொருத்திய கத்தி புடைபளான கம்மம் துருத்த நன் மாட்டுமை யம்.
---	---	--	---

*** [காயக்குருத்தம்.] இப்பாட்டில், என்னுடைய பெண்பிணை தன்னுடைய
மாடசிறைய விழந்தா சென்கிறுள் எவ்வளவோ பெருமைபாக வாழ்ந்தவன் அப்
பெருமையெல்லாம் போய் இவ்வனை தரைபட்டுக்கிடக்கின்ற பரிதாபம் என்னே!
என்கிறுள்.

காயக்குருத்த மொசித்த நியற்கு = கண்ணிரான, ப்முனையில் நீராடும் ஆயர்
மங்கைகளின் துணில் வாரிகொண்டு “குருத்திடைக்கறை பணிபாய” என்று அவர்
கள் இரக்குமபடி குருத்தமாத் தினமேல் ஏறியிருப்பது வழக்கம். இதனையறிந்தவனும
கமலனான ஏவப்பட்டவனுமான ஓர் அனாசா கண்ணனை கவிவதறாக அக்குருத்த
மாத்தை ஆவேசித்துக்கிடந்தான். அநாதயறிந்த கண்ணிரான அநதமாத்தை முறித்து
அவ்வகாண்ப பிணமாகினை எதைது வரவந்து. இப்படி குருத்தொசித்தும் மாயச்
சகடியுதைத்ததும் பூதனையெனவற பெயச்சிணைய பிணமாகியும் அவன் செயத சிறுச்
செவகங்களை என்மகள் பாடிப்பாடி, கைகின்றனென்றதாயிற்று. ... 8

மாண்படைகோலத்து எம்மாயக்குறாந்து =
சேன்கடங்குன்றன்ன செஞ்சுடர்பூதத்திக்கு =
காண்பெருத்தோற்றத்த எம்மகுத்தகடபிக்கு = என்
பூண்பிணமென்குழை தோற்றதுமொழ்பெ.

9

மொழி — அழகு: அது அமைந்த திருமொழிகள்தான்மேலே திருத்துழாய்
மாறு சாததியிருக்கும்மேலே என்மகன் கைகொருள்.

மற்போது தோளுடை மாயப்பிரானுக்கு = கண்ணபிரான் பலராமனுடன் விலகி
கூட்கென்று கமலன் மகளிக்கரு எழுந்தருளும்போது இடைவழியில் கூனிவிடம்
சாந்து இரந்து பெற்றுத் திருமொழியில் பூசிக்கொண்டான்; உடனே கமலனது அரண்
மனை வாயிலில் மலலாகனோடே போப்புரிய கோத்தது. மலலுத்தமாவது ஆயுதசக
வம் சிறிதுமின்றிக்கே உடம்போடு உடம்பு பொருது செயலும்கண்ணை அப்படிப்பட்ட
கண்ணை நிகழாதவனவிலும் திருமொழியிற் பூசின சாந்து சிறிதும் குறியழியாமேயிருந்த
மாயத்திலே யிடுபட்டு கைகொருளெனமகன் என்கிருள். * ஏவிற்துச்செயலான் என்
றெதிர்த்து வந்த மலலரைச் சாவத தகர்த்த சாத்தன்தோன் சிறன் * என்றபெரியாழ்வார்
திருமொழிப் பாசரம் இங்கு நிகர்க்கத்தகும்.

நிறபன் பல்லுதுவாய சீர்தும் மாயற்கு * ஸதாவரங்கனும் ஸுகமங்கனும்மான் ஸாவ
பதார்த்தங்களுக்கும் அநதர்யாபியாபசிறகச்செயதே அவ்வவற்றிலுள்ள தோஷம் சிறி
தும் தவனனவில் தட்டாதபடியிருக்கிற ஆசாரியத்திலே யிடுபட்டமை கூறிற்றவிறறு. (1)

கட்டெழில்சோலை கல்வேங்கடவாணனை *
கட்டெழில்சென்தருகர்த் கட்டெயங்கோல் *
கட்டெழில்வாய்த்த இயத்தம்வல்லவன் *
கட்டெழில்வாணவர் மெகமுண்டசே. 11

கட்டெழில்	} அதுமாய மிகம் சோலைவய சோலை	} யுடைத்தான சாந்து	கட்டெழில் ஆதி	} தொகடபழகம் யுடைத்தான சாந்து	} ஆயிரத்தினுள்ளே
சுங் வேங்கடம்			இடுபெங்கட மகையினே காது		
வாணனை	} பவருள் கம்பெருமான் விஷயமாய்	}	கட்டெழில் கான்	}	} பரமவிஷயமான கீதப் வாய்மையே
கட்டெழில்சென்			அரண்மரு பொருத்திய சென்		
குருகர்த்	குருகர்த் அநதரித்த ஆழ		கட்டெழில் கான்		
கோய்க்கோல்	கான் அருளிச்செய்த		கட்டெழில் கான்		

கூ * [கட்டெழில்சோலை] இப்பதிகம் கற்றுச்சுது பவனுரைத்துத் தகைக்கடுகிற பாசர
யித. முழுதும் மிக அழகாக விளங்குகின்ற சோலைகளையுடைத்தான திருவேங்கட
மகையிலே சித்யவரணம் செயதருள்கின்ற எம்பெருமான விஷயமாக ஆழ்வார் அருளிச்
செய்த ஆயிரத்தினுள்ளும் இப்பதிகம் வல்லவர் ஸவருபாதுருபமான திவ்யபாகத்தை
அநுபவிக்கப் பெறுவர்களைன்று பவனுரைத்ததாயிற்று.

நீழ்ப பத்துப் பாரகங்களிலும் திருவேங்கட முண்டயானுடைய ப்ரஸ்தாவமே
இவ்வா மலிகுக்க, இப்போது நிகமத்தில * கல் வேங்கடவாணனை * என்று திருவேங்கட
முண்டயானைக் குறித்து இததிருவாய்மொழி அருளிச்செய்ததாகக் கூறினவிது எனவே?
எனின்: கீழே முன்னும் பத்தில * சோனனில் விரோதத்தில் * தென்னு தெனுவென்று
வண்டு முரல் திருவேங்கடத்தி என்னுண்டெயன்னப்ப என்மபெருமானானாக—என்னு
வின்கவி யானொருவர்க்கும் கொடுக்கிலேன * என்றருளிச் செய்தவராகையாலே
இங்குள்ள கூறக்குறையிலை பெண்பர். 11

ஆழ்வார் திருவடிகளேசரணம் கம்பின்னை திருவடிகளேசரணம்
ஜீபர் திருவடிகளே சரணம்.

உள்ளுறுத்தலுக்கு உரியது.

திரைக்காட்சி செய்த அகிலிதன் எய்யெழுந்தான். சிதம்பரம்வாழ்
பன்னவையாழைமணி முதல் ஆழங்குடை வரையிலுள்ள தந்தி நகரம்வாழியவரை பணி
மீதது விட்டது போலும்.

நீரும்பனையும்முதலாயுடைய பெரிய திருமொழியில் மூன்றாயத்திய 6 வவ்வன்
 சொல்லுமறிவேன் 6 வவ்வன் புகழை ஒருமுதல இதன்கூறாயமொழியை டொத்திறத்
 தும். வயவரலினவானவ பரவான வயவியை வவ்வைய பிகுததவவெனாடு யோகித
 பதவயத் தன னாநில வவ்வு தவய சொன்னத வவ்வு. இவகு வயவயவவவறிதே மத
 வவ்வய தவியியவவவத தவய சொவவவவதவய.

ஆனவந்தர் வேஷத்தினால் உலர்ந்து செந்திர பிரகாசத்தால் ஆனவனாக
வருகிறபோது, உலர்ந்த வேஷத்தால் பிரகாசத்தால் ஆனவனாகவருவது அநியாயம்?
எனது விவரம் கீழ்க்கண்டது. “உலர்ந்த வேஷத்தால் இருவரால் போனவை செவ்வது
கிறது. உலர்ந்து செந்திர மனத்தில் போனவை செவ்வதுவருது. இருவரால்
போனவர்களுக்கும் வயிறெரிப்பினால் வருது அதனை அவசியமடைகிறது. தனியே வயி
ரெரிப்பினால் செவ்வதுவருது. அப்போது ஆனவந்தர் அநியாயப்படுத்தினான்—“அவ்வளவு
வாய்ப்பு, தனியே போனவர்களுக்கும் ஒரு பக்கத்தில், இருவரால் போனவர்களுக்கும்
ஒரு தரம் வயிறெரிப்பினால்” எனது. இதன் கருத்தாவது—தனியே போன
வர்களுக்கும் வாய்ப்பான பிறருக்கும் சீர்ப்பாடாகச் செவ்வ செந்திரமாவது. இரு

எல்லாம் தண்ணீர் = லாதுதேவன் தன்விரிதல மறந்தான் லாதுதேவன் என்று தோன்றலான இழைவோடு பேசினான் (அதாவது) 'எவ்வளவு தண்ணீர் என்றிருக்கிற மறந்தான் கிடையபது மிகவும் அரிது என்கை. அவயிழைநீர் வஞ்சனாபரண மறந்தான் வந்து தோன்றினாராயிற்று.

தண்ணீரென்பதுமே வேண்டுமென்றே தண்ணீர் தீக்கம்மக்கி உ' எனக்கு வகையிதமான தாரகபிரபாக போகாமலுமே தண்ணீரென்புமாயின' என்று பலகால சொல்லிக் கொண்டு கீழவரு தண்ணீரையித்யுபபித ஆரணமுடைய இயல்பாக. இப்படிப்பட்ட பாரங்குதலாகி 'அப்பெருமானுடைய திருத்தவகையுமே திருவாய்மொழி மிக மிக விளங்குமிடமான திருக்கோளுர் எய்யுருக்கெடுத்து எத்தனை தூரம் போகும்?' என்று கேட்டுக்கொண்டே திருக்கோளார்' என்ற புதுநிருப்பான். வேறு எவருமே போயிருக்க பரவாததில்கி, இது திண்ணம் என்கிருள் திருத்தவாய்.

புதுநீர் என்றவிடத்து சது — 'அ' எட்டுத்தேவியை அகப்பட்டவன் பொய்க்கையும் பொழிதும் தேடிப்புகுமா போலே ஸயஸ்தாயிற் பாகிவிடத்தில வட்டத்தேவியே அகப் பட்டவனுக்கு உகந்தருளின நிலங்களைமைய பொய்க்கையும் பொழிதும் போலேயிடுத. 'புதுநீர்' என்கையாலேயுக்கார் பொதுமா அப்பெருமனை.

எம்பெருமானார் திவ்ய தோயத்திரவாக எழந்தருளுகையில் திருக்கோளுக்கு எழுந்தருளாகினார். அப்போது அவரு கீழறம் வெளிப்பெறுகின்றனொரு அம்மையான பார்ப்பதது 'எவரு கீழறம் புறப்பட்ட படி?' என்று கேட்கு. அவன் 'திருக்கோளு கீழ கீழறம்' என்று சொல்லு. அதிலேடு எம்பெருமானார் 'அவனுக்கே புகை பெண் களும் வெளிப்பே போகக் கெடவராயிடுபவர்களே?' என்குதாம். புதுநீர் என்ற கெடாத வின வுடறித்து அருளிச்செய்தபடி.

திருக்கோளுர் = பார்ப்பதாட்டுத் திருப்பதிகள் பதினெட்டில் ஒன்று; திருக்கோளுர் மூதலாய வயிற்றுப்பதிகளுள் ஒன்று. சீமதூர விகிதின் திருவாய்மொழி இதுவே.

எத்தனைமேலுமே தண்ணீரென்பது = அவனுடைய
பெரும் தண்ணீரென்பதற்கு அப்பொருள் தி =
கேளுக்கொருபே பறந்திருக்கோளுக்கே =
போகக்கொண்டுவீர் கோடியென்பகேடி பூவையென?

2

பூவையென	பூவையப்பறவையென?	எனச் சப்பிடுபி	செத்த வந்தித்யாய்ப்பறவ
எனும் வரும் உள்	தாரிக்குத் தனும் வரும் உள்	என் வரும் கோ	வாய் வட்ட
எனும்	எழுமென்றான்	பறவன்	விவாய்வாய் வாய் போகக்
தண்ணீர் போக	தண்ணீர்போவையென		திவ கீர் கீழ்வாய்வட்ட
அவனுடைய	எம்பெருமானுடைய		தான்
பெரும் தாரை	திருவாய்வாய்மொழி மின்னம்	திருக்கோளுர்	திருக்கோளுரினெய் செந்த
குறியே செத்த	விவாய்ம பித்ததாயு	எனே மேளம்	மேல்திருப்பன்
	(மெய்யுமையான)	போகும் மேல்	(உவ்வை கீழ்த்தாய்மெய)
கோடியென	பாரிப்பெறுவையென	உவாய்	திருப்பெருமனோ?
கோடி			சொல்லுக.

என [எனும் வரும்] பாரங்குத லாயியின் விவையபரணங்களுள் ஒன்றான பூவையென் னும் பறவையென கோடித்த திருத்தவாய் கேட்கிருள்; எப்படியில் வகையறறு ஒழிந்த லாயிதும் உவ்வை கீழ்த்தவாய் என்றான இவ்வு மின்னம் வரக்கூடுமோ? சொல்லுங் கை என்கிருள். பூவையப்பறவைய விவையெனக் கேட்டாத அந்நினைவென்றதற்கும் மதிகலங்கிக்கேட்டிடுபடி.

சேவக கலா	சேவக பதமபொந்த அநுப	செய்ய	செய்ய	செய்ய	செய்ய
தருப	தருப	தருப	தருப	தருப	தருப
செய்ய	செய்ய	செய்ய	செய்ய	செய்ய	செய்ய
செய்ய	செய்ய	செய்ய	செய்ய	செய்ய	செய்ய

*** [நிலைமைக்கிசிகர்.] துபை' எனமகன் திருக்கோலுக்கினை எய்யாடு படுகிருவோ வென்றிருள் தாய்.

முன்னாடிகளார்ந்த பொருள் கொள்ளுதலில் செறிவு அவதானம் வேண்டும். புறவையுள்ளிருள் முதலானவற்றை எய்யுமென்று உயர்ந்திருக்கையே கூறி யெழுமபுறவையே மறைத எனமகன்—என்று விளக்குப பொருள் பதனாகலும்; இது ஆபத்தபரந்த அமைதலின், பற்று துறை நதவான அசைதலு பொருள்களையும் கூடச் சேர்த்திருக்கையால் அவற்றுக்கு வாகையவற்றைப்பதனாகி யிலவானையானே அப் பொருள் பொருத்தது. புறவையுள்ளிருள் பற்று முதலான விவர காரணங்களைக் கண்டால் வாய் விவரலாற்றை தனக்கு எய்யாடுவாரினை வற்றுமதுவியலிருக்கும் என மகன் என்பதில் அமைதலான பொருள் இங்கே கூறு :—வேண்டுமென்றே கொண்டு போது போகக் வேண்டி வருவதெனினும் திருக்கோலுக்கினை கொண்டு தீவிததிருக்கோலுக்கினை கொண்டு இங்கேவருவான் மருதென்று தாக்கைய அங்கே போய் அவருவிய தீவிததிருக்கோலுக்கினை புறவையோடகையான விவர காரணங்களைவியற்கும் தீவித திருக்கோலுக்கினை விவரபதனாகவிற திருக்கோலுக்கினை கொண்டு அதனையேவிற உண்டாக விறதது.

[என்பவருமொன்றி இவையி.] இவரு கின்றம இவன் பொருளேறுவோ? இங்கே இவருடைய தாக்கையதற்கு எதென்று குறையுண்டா? எனக் கின்றதன் பொருளினர் அறிக்கைய கொண்டுள்ளவையால் இவர்களுடையவிறதானதலின், பொரு விடத்திலாவது இவன் குறையுற எனது அதுபயினை வேண்டி. ஒரு பேச்சுப் பேச வாரொருத்தன் பிறவாயிட்டுப் பிறவாயிட்டு உதடுகொள்கதும், உண்டாகி வெள்ள மிட்டுப் படுக்குகிற; இவையி எனக் படுபடுகிருவோ வென்று தடுமாடுகிருள்தாய். 3

கொண்டுவெள்கொண்டோ? குறையித்தனவென்பகொண்டோ? 4
சிலவையுடையவென்பகொண்டோ? அப்பொருளானதுகொண்டோ? 5
செய்யுமென்றி யவன்செய்த திருக்கோலுக்கினை 6
கொண்டுவெள்கொண்டோ? இவையித்தனவென்பகொண்டோ. 7

சேவக கலா	சேவக பதமபொந்த அநுப	செய்ய	செய்ய	செய்ய	செய்ய
தருப	தருப	தருப	தருப	தருப	தருப
செய்ய	செய்ய	செய்ய	செய்ய	செய்ய	செய்ய
செய்ய	செய்ய	செய்ய	செய்ய	செய்ய	செய்ய

*** [கொண்டுவெள்கொண்டோ.] என் மருதென்று உடவடிக்கையாக் கொண்டு உடவத் தன் உடவையுண்டோ? அன்றி, வெறுப்புகொண்டு வென்று எதென்கிருள் தாய். 'பெறு தயாரென்று துணிகதிருப்பித உடவ' என்று திருவாய்மொழி அடையாளம் முதலாய் இவன் இவையினை படிக்கத்து சென்றுகொண்டோ? என்ந் சென்றுக்கொண்டு 'பெறு

றுக்கு தவிரக்கவும் வேணும்' எனநிருக்கு மவாகன உகக்கக்கடும். இரண்டிம ஸவருப மென்று காட்டுகிறபடி.

கோல்லை யென்புக் கோலோ = கொல்லை யென்று வரம்பில்லாததுக்குப் பெயர். 'இவன் வாசற்கடத்து புறப்படக் கடவதவ்வாத மரியாதை குறுந்தாள, நிஷித்தாறுஷ டாகம் பண்ணினான், வரம்பழித்த செயல செயதான்' என்று நிஷிப்பர்களை வெள்கை. குணமறிக்கன னென்புக் கோலோ? = 'குணநிக ள்ஷயத்திலே ஈடுபட்டவளாகையாலே இதற்குத் தக்கபடி, என்று செயதான்' என்று இவளது குணத்தைச் சொல்கிக் கொண் டாடுவர்களை?

இப்படி சங்கிக்கப் பரஸக்தி யென்? என்ன, சிலையையப் பெண்டுகள் அயற் சேரியுள் ளாதமெல்லே! என்கிறான், வதர்கலிங்கராய வெறுமனிராது; ஓட்டை வாயைக் கொண்டு ஓயாமல் வம்பப்படுத்த அவர்களுடைய பணியாயிருக்கும்; அவ்வளவு மன் றிகடிக பகைபாளருமுண்டு, பகைமிக்கவாச் சொலலுஞ் சொலலுக்கொரு வரம்புண்டோ? என்கை.

அயற் சேரியுள்ளாகும் என்றதற்கு வ்வாபதேசாததம் ஆசார்யந்ருதவத்தில் "நால வலர் அயற்சேரியர் உபாயசதுஷ்டயாந்தர்யாமிதவபர" என்கிற குர்ணியில அருளிச் செய்ததாம். [அரசகாலநாராதிகளில் ஊறறமற்று தேவதாந்தரயாமிதவத்திலே ஊன்றி யிருக்குமவர்களை] அதாவது, அவன் கடைத்தலையிருத்து வரம்பாதே குளக்கரையிலே போதுபாககித திரியுமவர்களை அயற்சேரிய ரென்கிறதென்க.

"கொல்லை யென்புக் கோலோ குணம்மிக்கன னென்புக் கோலோ" என்கிற சங்கை இப்போது எதற்காக வென்ன, பிள்ளைகளைய அதற்குப் பரஸக்தி சொலது கிறதே.

'இளமான் சென்றான்' என்ன வென்புயிருக்க 'இளமான் சொலவமெனினளே' என்னவாமோ? சொலவ விருப்பினுளென்று பொருள் படுகிறதெயன்றிச் சென்றாளென்று பொருள் படவில்லையே யென்கில, சொலலுக்கொரு முன்னம இச்சை யிருந்து தீர வேண்டு மாதலால் அந்த இச்சையைச் சொன்னது தற்காலமான பேரக்கைச் சொன்ன படியேயாம்.

மெயிலைத் துணைக்குவின்பாட னுருள் என்சிறத்
தேவிபொய = இனித்தன நிருமால் திருக்கோளூரில் =
பூவியங்குபெரிநம் நடமுமவன்கோயிலுமகன்ற =
கூவிழங்குள் எங்கனெயுக்குக்கோலினறே.

6

என் தெ தெவி	வதமுநிராதவருத் திவ்ய வயாகருகடையவருமா என் மகன்.	ய இவன் பொழி	பூக்கோ இவல்பாசுடைய தம்
மேவி	பகைத் குணக்களிலே சீடு படு	தடநம்	சோலாவையும்
காத்த வந்த வின்பாடல்	மிகவும் இனித்த (தன், உபதக்குரிய) வின்பாட்	அவன் கோலினா	தடக்கலையும
உருள்	தனம் பொருத்தாதவைய	செங்கு	அவரது திவ்ய ஸக்கிதிலை யும்
போய்	இங்கு கிள்கம் போய	கூவி உன் குயிர	பாத்த
தன் திருமொழி	தனக்கு, அவரதாரணை சம்பருமாறுடைய திருத் கோளூரில்	இந்த என்னை	செஞ் குளிரும்படியாக
		தாக்குக்கொடு	இவ் வவ்வளவும் கனித் திருப்பினோ) (அக் கி லை வைப்ப என் காண்பெந் தினெனே 1.)

*** [மெய்க்குறி வைத்து] திருவிதாங்கூர்த்து கடந்த என்மகன் அவருச் சொல்களை யும் பொய்க்கைகளையும் அவன் பொய்யாய்ப்பண்ணு ஆசாரியமான உகாசன அடைவான், அநிதா! அவருபயன்ப என் கண்ணக் கொடுத்தது வைக்கவில்லையே! என்று தனக்கின்று தாய்.

இவன் விளையாட்டுப் படிவதிலிருந்துச் செப்தேபும தோழிகளோட விளையாட வொன்று பொருள் விளையாட்டிலே அவையக மாட்டான். அப்போதும் எம்பெருமானைப் பண்பாடுகே வேணுமென்ற ஆசையெனினு அது தன்மதினாத்தபபடி விதநியாசம வாயிலாகத்து விடப்பன். "அறிவாக காவததுன்பை அடிமைகண்ணையு செயலிதது" என்கிறபடியே அப்படி இவனையே தொடங்கி பகவத் விஷயத்தி லிருந் திருந்தவியன் இப்போது திருக்கோணாகுர சௌகரியிற்று அதுதான் ஸாமாந்யமான மதயோகி பூதநிசாங்கனும் தடாகங்கனும் மதினும் மாடமாணிகனும் மண்டபங்கனும்பிற ஸகனிவேசகன் ஆசாரியமான ஸாடஸ்பைத் தருமம். அவற்றையெல்லாம் இவன் காணாமபோது ஆயிபுனருளீர் உகைகுமழகு அந்நிதியோயிருகருமம்; அவவழகு காணக் கொடுத்தது வைப்பார் ஆதார! அந்த பாகையம் எனக்கு இவையாவிரதில் என்று தன் கின்றான் தாய்.

"அவன் கோவிலுங்கண்டு" என்றவிடத்து எட்டிய ஒரு ஐந்திறபம்.—"பிள்ளை திரு கறையூரையரும் பட்டருமாக உனனை பாதவினாய்ப்பண்ணு கிறடி, இடவடிமாரி விடமாட்டாத கண்ணோடு பருகுநாய்ப்போலே பார்த்து ஆழித்து கொடு போய்த் படிப்பை பின்பு கின்ற கண்டு அதுபலித்தின. என்று கருவியர் அருளிச்செயல்"

"ஆச்சாரும் ஆண்டாணுமாகக் கிழங்கே கடந்திரிபாது திருப்பெருக்குக் கிறக் குப்பினகவும் மாட்டாதே ஏறித்திருவடித் தொழவும் மாட்டாதே திருப்போகாரான சொல்குப்பார்த்ததுக் கொண்டிருக்காரகைம."

"ஆயிபுனருளீர்" என்கிற சந்தையை மெய்க்குறி வாரியகச் சொல்கிலிடாமல் "உனருளீர்" என்று ஆழித்து கறையூர்தாடு உறையாக அதுகாத்திக வேணுமென்று ஆசாரியகன் செலிப்பாகன். ...

இன்றோன்குதவகதகந்த இளமையிப்பெயர்
தென் திவாத்திலதமியை திருக்கோணத்தே
சென்ற * தன் திவாத்திலத்தகண்ணும் செல்லவழங்கண்டு *
தின்றின்றுவகதகந்த வேலகண்ணப்பரிமங்கலே.

எனக்கு	தங்குப்பிரித்த சொல்லுத்த கொடுத்த கைக்கு	தன் திருவாய்	தன்னை கவிசித்த அத்திரு மாலிகைய
இந்த	இப்போது	திரு கண்ணம்	திருக்கோணியுள் செல் கிய அதாத்தையும் கை
உறைய அகந்த	உறையதையாக இரத்தே கை கிழித்தபோது	சொல் கையும் கை	தனது கிரையமான கைகளில் கூண்ட பாகப்பக் கிரைய பெற்ற முறையுபாசுந்த தானே)
இவ மகன்	இவயன் போன்ற கை கை பெய	செரு கண்ணம் பரிமங்க	தனது சொல்லாட்டாதே தினியாரி கிதபர்.
தென்றினை திய	தெற்குத் திவாத்த அகந்த கை	கித்த கித்த கையும்	
திருக்கோணாத	திருக்கோணத்தே பிரவே கே சென்ற		
இனி	அகந்தைப் புருத்த பின்பு		

*** [இன்றோன்கு] கிழப்பாட்டியன் "எவ்வளவு யுகத்துக்கொல்!" என்றான்; அவன் உகைகுமபடிமைய பாகத்தாட்டுச் சொல்லுகிறது இப்பாட்டு, இப்படியிப்படி உகப்பன் என்றான் திருத்தாய்.

என்னோடு கூட விரிந்து எனக்கு உரைத்துணையாயிருந்து எனனைத் தரிப்பிக்க வேண்டிய விவன் இரங்குமையிலே என்னைத் தரிப்பாக விட உரைக்கிறதானே வேண்டு கோண்டான் முதலடியில் 80-ஆ-வெண் பெற்று வரக்கூறது அபததுக்கு உதவு கைக்கள் 1-ஆ, தனனைப் பிரிந்த இததனிமைக்கும் இததனக்கேதும் மேற்பட எனக்கு மூர பத்து உண்டோ? இன்று எனக்கு உதவப் பதாழிவந்த!

எனனைபும் உடன் கூடாக்கொண்டு போனால் நான் வரமாட்டேனென்பேறு? அவன் பகவதவிஷயத்திலே அவனாற்றிக் குமபடி செய்வான் காண்பவரோடு, தனக்குக் கூடான வெனனை அவனாக விரிந்தது எனனைவிட்டுத் தனியே அகன்று போக வேண்டியா? என்கிற கருத்து முதலடியில் 2-வாக்கேதும்

தென் திசைத் தீவநம்பியை நிஞ்சுகோளாக்கே சென்று = முதலாவதில் தென்திசை யானது, மிஸ்செயுரி பென்று ஆயாமன் இவ்வுத்தையின்குமாம, அதனைத்தானே திருக்கோளார் முதலான திவயிதையான தோளைய பெறுகையிலே பரம்பலித்தொமா யிறந்தும், இவ்விட 80-ஆ-வெண் பெற்றுத்திரிந்து எனது சொண்டு துரியாகை இவ்வுத்த மடுக்கெழுமித்தே; இவ்வியை விரிக்கும் சொந்த ஓர் அபானகதான எவையாவதானது கருத்தும் சிறவுகொடுக்க வந்தமாயிரியை திருக்கோளாருமாயிரியை திருக்கோ லாருமாயிரியை, உதவித்து திக் குறையே காண்பு அபகிமனது = எனதுமாயிரியை.

"தன் திருமாவ திருக்கண்ணும் செவ்வாயும் கண்டு செஞ்சுண்ணன் பரிமலகவே நீன்று நீன்று னாயும்" = தன் மகன் அபிசை விரிக்குமபடி இதுவாயிற்று. = பெருங் கோழியா தம் பெருங்கண்ணுமாயிரியை உடையவாயிரியை 1-வாறாவததார்க (நீரு விரித்தும்) என்று தானே பேசுமபடி தனனை விசேஷித்தது விஷயிக்ரித்த திருக்கணக்கின் முகத்தி முன்னம் கோக்குவன் : அபிமத துதார்ககாரத்த வேததாயில் அச்சலாதார னமாதிகைக் கடந்து விடமி வெளியிழவினது அவயகத மதூர மத்த னூலையியலையம் பொவதுரிடமான செவ்வாயைப் பிறகு காண்பன், ஆக இரண்டு திவயாவயவகையும் காண்டு, மஹாபரவாஹத்திலே இவ்வை காண்போன உடை குணப்பட்டு வகத்து கோண்டிருப்பன் : இதுவனக்கு அவனிருக்குமபடி, அது காண்பபெற்றியிலேயே! என னுனாயிற்று.

மக்குநீக்கண்ணோடு னவையுற்றவன் தனனைப் =
அவ்வைப்பகணம் கோண்டென்றதத்தினீடு பேசய =
கோண்டமக்கியவன் திக் திருக்கோளாக்கே =
ஒருகிபெய்க்கிவக்து அவ்வையுருக்கோளேதிக் தே ?

மக்கு நீக்கண்	மக்குகோளான்) திக் திக்	இனி	இப்போது
குரு	பேசு வன்கையுமபகண	தக்தி தக்தி	தக்திதக்தி அகத்த
	யு	உத்த	உத்த
வையுத்தகண	விவகோதன் கோண்ட	தக்தி யோம்	தக்தி கோண்ட
தக்தி தக்தி	கோண்டயுமபகண	கோண்ட உத்த அகத்த திக்	
தக்தி தக்தி	தக்தி இவ்வைப்பகண	கோண்டகோ—1	
	(தக்தி)	தக்தி யுத்த	தக்தி யோண்ட கோண்ட
கோண்டகத்த	தக்தி கோண்டகோண்ட	கோண்ட	பகண
அகத்த	பகணகோண்டகத்த		

கோ[மக்கு நீக்கண்ணோடு] தன்மகன் திருக்கோளார் மேம்பெருமையுடைய திருக்கண்ணும் செவ்வாயுமகண்டு காண்பீர் பெருக்கிற்பன் என்று திருவாய்மொழி னாற்றித்ததுப்பிரிவு திருத்தாயர், அவன் திருக்கோளானவன் என்று கோந்தானவனக்கு அவனின்

விருப்பது: இவன் தான் அத்தனை தூரம் வழிகடந்து முடிந்து சென்று சேர்ந்த பிறகு கடக்கக்கூடியதை இப்போது கிடைக்க இடமேது? என்கிறான்.

மல்கு நீர்க்கண்ணோடு மையலுற்ற மனத்தனளாய் - வழி கடந்து போகைக்கு இவனுடைய தனங்களின் வேண்டி: கண் கண்கள்த் தெரிபவெனும், மனம் தெளிவுற்றிருக்கவேண்டும்; இவனிரண்டும் ஒழுங்காக இலகிய என்மகளுக்கு; கண்களோ நீர் மலகிக் கிடக்கின்றன, மனமோ மையலுற்றுக் கிடக்கிறது ஆகவே இவன் வழிகடந்து உத்தேசமாய் இடத்திலே சென்று சேருகைக்கு பரஸுத்திரான யிலகியேயென்று கூட்டினபடி.

அல்லம கன்பகலம் கேட்கலென்றழைத்தி - 'என்றையிப்படி பிச்சேறப்பண்ணின னாவேசுவரனே! என்று இரவும் பகலும் கூப்பிடுகைக்கு ஸவஸ்தானத்தில ஏதேனும் விசேஷமுண்டோ? இவ்விருவதே கூப்பிடலாமே: எதற்காகப் புறப்படடுப் போனானோ? என்கிறான்.

[செல்வம்மலர் வித்யாதி] தானிருந்த விடத்திலே * போலிந்து நின்ற பிராணுகை வாலேநின்ற வழித காணலாமதனை போகவி, கிடத்ததோர் கிடக்கை காண விரலிலை; அக்கிடையழகைத் திருக்கோளுநிலே சென்று காணலாமென்று ஆசைப்படடுப் போனார்போலும்; கன்றே, ஒலி சொல்கி ஒசைது கடந்து எவ்வளவு புதுவகையா? - ஒலிவி யொடியுயரத் துவண்டு கடந்து போயின அங்குர் சென்று சேர ஸம்பாவனையிலையே! எனனாய முடிந்திருக்குமோ வென்கிறான்.

... .. ?

ஒசீத்தநண்ணிடைமெல் அகையையத்தனோக்குவெத்த *
கசீத்தகேட்டுசினளையக் கண்ணித்தனாபத்தெல்லுக்கோல்? *
ஒசீத்தகோண்டலான்கொழுகல் திருக்கோளுக்கே *
கசீத்தகேட்டுசினளைய எம்மைகீத்தவெம்மாரிகையே.

8

ஒசீத்த நன் மல ரன் கொழுகல்	தவண்ட திருமேனியையுட யபெரிய பிராட்டியாருக்கு வக்கவருள் மயபெருமான் வந்தித்தி	ஒசீத்த நன் கூட மெல்	சத்தானமே தவண்ட மெல் செய் துபெயில் மீத
திருமேனாளு கே	திருக்கோளுகையே சொக்கி	காணல் கவத்த	[கூப்பினால்] காணல் கவத் துக் கொண்டு
ஒசீத்த கொட்டு சன் ஆம்	காடுஞ் - சயுடையகாயத் கொண்டு	கொத்த கொத்த	மெய்மேலும் கொடி பெத்த
கண்ணித்த	கண்ணி கிடங்கு பிரித்த கொத்த	ஒசீத்தகேட்டுசின்	காம-க மனத்தையுடைய
கம் காரிகை	அழகி வான என் பெண் பிள்ளை	ஆம்	காரை
		கண்ணித் தரு கூப	கண்ணிப் பெருகும்படி
		கொத்துக் கொல்	[அக்பூர்] கொத்த கொத்தரு ககெடுமோ?

*** [ஒசீத்தநண்ணிடை] என் மகன் தான் எந்த எம்பெருமானை விருமயிச் சென்குளோ அவன் பெரியபிராட்டியாருக்கு வலலயன் எனனுமிடம் இவன் அறியான்போலும், "அவன் பக்கவிலே விளாமோதைய கொண்டிருக்குமியன் கமலம் கதிரியம் பண்ணு கிறானா?" என்று இப்பெண்பிள்ளை நினைக்கவெண்ணியிருக்க அவளும் நினைவாமல் அப பெரிய பிராட்டியாருடைய புருஷகாதபனத்தாலே கமககொரு குறையிராது என்று கினைத்தோ, அவ்விருவருமான சோததியழகைச் சேவிப்போ மென்று நினைத்தோ திருக் கோளுக்கீசெல்லப் புறப்பட டாய், இவன் அத்தனை தூரம் வழிகடந்துசெல்ல வல கொண்டு எவ்வளவு சென்று சேர்க்கிறுப்பான் என்கிறான் திருத்தாய்.

வழி கடகசுமபோது சிறிதும் சிரமமின்றியே வந்து செல்பவர்கள் எகனைய விசிக்கொண்டு போவார்கள். அப்படி ஸ்வாமல சிரமத்தினாலு இளைத்துப் போமவர்கள் இடுபின்மீது எகனைய ஊன்ற வைத்துக்கொண்டு சிரமம் வடிகட்டமாகத் தெரியுமபடி செல்வார்கள்; இஃது உலகிற காணும் இயற்கையாதலால், தன்மகனுடைய மேனி மெலிவை அதுவதில்த திருத்தரவார் அவன் மிகவும் சிரமத்தோடுதான் செல்ல நெரு மெனப்பதை ஊறித்து முதலடி கூறுகின்றான்.

சிரமத்தை ஊறித்துக்கொண்டு ஒருபடி வந்துசென்றாலும், நெருக ஸ்வாநீன மாய், கண் சிராபாதராயிருந்ததாயின குளையிலிம்; நெருகம் கசிக்து கண்ணும் நீர் துளும்ப சிறகுமிலன் எவ்வளவு வழிதெரியுது போகவல்லன் என்கிறான் இரண்டா யடிவரல்.

இப்பெண்பிள்ளை, தானும் காணாமல் இருந்த சேர்த்தியைத் தவிர்த்தது, பெரு மானும் பிராட்டியுமான சேர்த்தியைக் காண்பவனுடையே போதுமென்கிறான் பின்னடி களால். கசிகை—அழகுடைய பெண்.

காசியம்மல்லவன்களையதானில் என் கண்ணுக்கென்று *
கசியலிதுபான் துதெல்லமகிடக்க, இனிப்பெய *
சேரிப்பழிதலினைபத் திருக்கோள்கடுக *
கேரிமுடிகிடதன் எம்மைமென்றவர்களைத்திலவே.

சேர் இயை	சேர்தியைப் புரையக்கொ யவிர்த்துக்கண் மகள்,	இத எல்லாம் இடே	இக்கே அகவத்த ஐசுவரியம் கே மிடக்கேயு
காசியம் கல்லவன்	பதார்த்தத்தில் கவதான	இனி	இப்போது
என் அகவ	வத்தாரக் கண்டால்	போய்	கொளியெறிச் சென்ற
எனில்		சேரி பம் பழி	சேரியினுள்ளார் பம் பழி
என் கண்ணு	'இயை எம்பெருமானாகு	தாய் இயைபு	மொழிகளைத் துத்தி கோ கசிக்ருக படியை
கரு கண்டா	ஆம்' என்ற அதுவதில்த	திருக்கோள்கடுக	திருக்கோள்கா கோத்தியே
காசியம் திருப	காசியுமாயுடையதான	கே வட்டதன்	வட்டி செங்கும;
பாடி 71	இருப்பவன்	என்ம துத்தம்	என்னை ஒரு பெருமைய மறி கினைத்தியம்

***[காசியம் கல்லவன்.] திருக்கோள்காசிரமபெருமான் பக்கனிலே ப்ராவணயமே ஊடுவெடுத்த இப்பெண்பிள்ளை ஊராகுடைய பழிமொழிகளுக்கும் அஞ்சாதே எங்களை ஆம் ஒரு பெருமையாக மதிப்பதே வந்துசென்றானே பென்கிறான் திருத்தரவ. உலகத்த வர்கள் ஏதேனும் கல்ல பெருமையைக் கண்டால் 'இது கமமுடைய குட்டிக்கு ஏற்றி ருக்கும், இது கமமுடைய குழத்தைக்கு நித்திருக்கும்' என்று சொல்லிக்கொண்டார்கள்; ப்ராங்குச கவகியோவெனவில், அவ்வன்னராகிகே எகத கல்லபெருமையகண்டாலும் 'இது எம்பெருமானுக்குத் தருகதிருக்கும், இது என கண்ணுக்கு ஏற்றிருக்கும்' எனிற சொல்லுவது வழக்கமாம். அவ்வளவு சொல்லுமிடத்து நெருக நெடுமுகதிருக்கு மிருப்பு வெகு ஆச்சரியமாயிருக்கும். அசோகவனத்திலே பிராட்டியைக்கண்ட திருவடி சொல்லுகிறான்— * தருஷ்டவ பல்லம் வு புஷ்பம் வு வதவாகவத் வுமமேனறம. பற்றுசோ ணு பரியேதயேவம் ச்வஸக் தவாமபிராஸுதே * என்கிறான். பழமொ பூலோ மற்றும் எதுகாண்பபெறாலும் கம பிராட்டிக்கு ஆகுமென்றே பெருமான் காண்பது போல், கம பெருமானுக்காகு மென்றே இப்பிராட்டி காண்கிறபடி.

"இதெல்லாம் கிடக்க"—என்றதற்குப் பல்படியாகக் கருத்துக்கொள்ளலாம். * உன்னுஞ் சோறு பருகுதீர் தினனும் வெற்றிலையுமெல்லாம் கண்ணன்னது பேசிக் கொண்டு கண்கள் கீர்மலக இக்கே பிருக்கவகாதே? ஊரும் காடுமுலகமும் தன னீசப

போவாக்கென்கொண்டு இங்கே விருந்தவனாகிறோ? இங்கிருக்குமிருப்பினே என்ன குறை? இவையெல்லாம் விட்டு அங்கேபோகவேண்டுகிறோ?

போகாமென்ன? இங்கிருந்து செவ்விற பகவததுபவத்தை அங்குச்சென்று சேவதானாகிய என்ன கொடுத்தி? என்று பரஸதாவமாக; சேர்ப்புபுதிதானிடையே எவ்விருள். இவையெல்லாம் பிரபு வைத்தது பழிக்கு அடிசெய்வனடாபோ? பவர் பவையாகிய வாயிரு பழிதாற்றுவானே. * தத் தநய வத்தம பவேத் * என்று சொல்லி இரத்த விடத்திலேயிருந்த பிரபுபகவதப்பிரபின் செறிதவருது இருக்கவேண்டியிருக்கப் படி உட்குது செனருபின்! என்று பழிதாற்றுகிறார்களே? அதற்கு அவராகக் கொடுத்ததுக் கொண்டு எதற்குப்பிரபுபகவதன்கொண்டிருள். * மனக்குறறமன்கொள் பழிகைய புதழ் * என்று அமுதமுள் அருளிச் செய்தபடியே பிரபின் பழிதாற்றவந்த வததுகொடுக்குப் பரமபூஷண மாதாவ நாயகன் உள்ளத்தின்றுள்ளே உடையிப்புகளது.

சேரிப்பு உட்குது—இழை என்று ஆரணந்திக்குப்பெயர்; நேரத்தியான ஆபரணங்களை வளர்த்துள்ள என்மகள் உடையிய அடிக்கண்களையுண்டு உட்குது (1). பட்டப் பூக்குளர்த்து கோரத்தில * கோரத்தியுளர்த்தி * என்கிற சொல்லுதல * ஸ்ரீபாத திக கருணம திகைது புலியா வலாதகதர்வமதவருசம் * என்று வளர்த்திருந்த பெரி ஆபரிபாபில் இவளும் பெய்தபடி. தன்மகளின் மன்னமுமாயத்தை அதுவந்தித் திருக்கும் திருத்தவான * துடைய * உட்குதுபோ? என்கிறாள் உட்குது செவதுவறியாது குள்ளும் பின்னும் ஆபரணமாய்க் கொண்டுதவாதிப்பத்தைத் தான் காணப்பெறுத இழையும் தொனிகுது. * உட்குது * என்கிற சொல் கூவிரதாயத்தில * எழுந்தருளினாள் * என்பதற்குப் பரமபகவத வழங்கும். ஆனதுபற்றியே உட்குதுருளிக் செய்வது பார்க்க. —“(உட்குது) தன் கொண்பின்மேலாகியும் திருக்கொண்ட பகவதனது வாயடி விட்டவிவரம் இவளையவது சொல்லப்போனாளுவித தன்மகளின் எவலின் கண்கள் நின்றத் திருக்கொண்ட தான்! வயிற்றில் பிறக்கவொன்று விஷயங்கள்வொன்றும்; பகவத விஷயத்தில பரதபாண்டன் உதித்தவொன்றமததின்.”

இவ்விடத்தில ஓர் குறிப்பும் எட்டிதுள்ளது:—“ஒரு வான் வாயின்மேலைய ஸ்ரீபர் கோவுடியிலே வைத்தது போரக் கொண்டாடியவருள் * தன்விஷயத்த தான் கொண்டாடா தினருள் * என்றிராவித விடிகொள்; * கணபுரம் கண்டொரும * இன்னைய பின்னியென்றென்னப் பெறுவிர்பெனது பண்டு கொணருமுண்டுகொண்ட கொற்றுகிச் செய்தார்.”

மற்றொரு குறிப்பும் வாயின்—“அமருணியழவான் தன் செயலித்தான் தெண்டவிடா திறகுமாம்; இதுவென்? என்று கேட்க அவ்வாத வைகுண்டவர்களை வுருத்தததாலே அறிப்பெனும். இவர்கள் வளர்ப்ப வைகுண்டவர்களென்று ஆதர்ப்ப பென் என்குள்.”

எம்மை ஒன்றும் தீர்த்திலென—எவகளை தருள்கித்ததுப் போலவிட்டாரே! என் பது மேலெழுந்த கொருள் இயல்புபட்ட மனாதுவகையின் அபிமானம் எமக்கு இவ்வாமற் போலிறிறே! எம்மைப்பற்றிச் சிறிதெனும் தன் கொள்கினே நின்றத்திருத்தா னாகிய ஒரு குறைபிலிய பெருக்கு என்பது உவனாகுறையும் கொருள். ... 9

தீர்த்திலென்தேவகையான் செருக்கனிவானிவிப்பெய *
அந்நத்தவகுறைய அநித்திலென்கை *
தீர்த்தினாயினிடம் அவன்கொதிருக்கொருத்தகே *
யினக்குவன்பிழை உன்னகன்கொல்லவந்தனே.

ஊ [கவந்திய சித்] இப்பதம கதபர் பாவிரே அவசிட வழுக்கலிருக்கும் திருவோள் து பவநுரைத்த தநிகங்குஞ்சு, திருவோளாநாமபெருமானுக்கு கவந்த மாநிதிப்பெருமையானது திருவாய்ம. புறத்தது கவகையபடுமபொருள் சித் பெயர்படும. ஃபொலெத சிவநாம குறையாமல் என்ற கதத்திரிய உபநிஷத்தினால் கமபெருமான் சிதியாக அறிவப்படுவான். சிவத்தினால் புறத்ததுகவந்த ஆவிலையடிவதா விரும்பும் கட்டிதுள்ள சித் கமபெருமானுதிர சித் அவகையாமல் கெஞ்சினே புறத்தது ஆவத்தகதென வவிலையாக.

சிதியானது தன்நிபுண்டலவர்களே இரவும் பகலும் கண்ணுறவக கொட்டாத; கந்த வேகிலிய பர் கொண்டு கொளவிராவென்று தருவாதிருபர் சிதியுண்டவர். கமபெருமான புண்டலவர்களையுடையே. ஃகண்ணாக்கண்டு கழிவதோர் கததுந லுக்கருமணபொ கணகல் தருகதரிய ஃகணநிபுண்டிய கணபதற்கு முன்பும் உறகவியல், கண்டதும் ஃகதாபவசிதியாகவாசக உறக்கவியல்.

சிதியானது கித்தாதிருமணகித்த சிய பாகவாலிகையாக கெட்கும்; கம் பெருமானுட பகதி கித்தாதிரும பெற்ற ஆழவானர் போன்ற சிய பாகவானர் கருக்கெ கெடப்பர்.

சிதியுண்டவன் மாப்பு கெதியன்; கமபெருமானிடக் கைக்கொண்டவர்களும் ஃகைக்காரும் கிவிலியபே ஃகாதுனதோ கிமணவான மிகைய ஃஇவகிப்பெனக் கெதிரியல் பெனக் கெதிரியல்பெனக் கெதிரே கனது கெருகிப்பெனவர்கள்.

சிதியுண்டத்தவன் உவகமெனாம அதுவக்திரவும்; கமபெருமானிடக் கைக் கொண்டவனாம அபபடியே. ஃகமதரேய; பகிப்பரே பரணிபதவசிவாத்யர் ஃஇதயாதிகள் கன்க.

சிதியுண்டத்தவன் கதரிக்கதரிபழவன்; கமபெருமானே கிழத்தவனுடையே. ஸ்ரீராம பிராணித கவந்தநாசிதகய கிழாத பரதாழவன் கவகித புரண்டு கதரி வழுதானரு. ஃகிலையப கலாமதபே ஃகனத்த கன்க. ஃபழித பகபதும் பொலிவென்று கதரிபழவர்கள் ஃஇப்பதகதரிழாத பாலியன் கனதாதி-கிணதே ஃகழிவகை சிவநிருக்கணவானிகை கைக்க தனியு கிழகிதகிழத்தேனே ஃகன்கை கண்பன் கணபபப ஆவபதகத கைகிபழவன் ஃகனநிபபடியென் காம கதரிபழவர்கள். ஃகணநிபபபதிராக்கே முறகாததே தயாவாதிதே தயாபிர் முறகிதயே புத்தமாக்கிதும் கருணம் ஃகமபெருமானுடய கித்திரைய கிழத்த ஒரு கணபெருமது; கழிவகிபதற்குதும், கண்க் காவகவதகதபம் கொண்டு கொண்டால் எபபடி கதரிபழக்கடுமே அபபடி கதரிபழகெனுமென்பர் கதிருண்டவர். இவகிண மதறம் பவ உவகயப் பொருத்தகன் கண்டுவகன்க.

சிதியுண்டதெனது கதரித்தவரே அவரு கிராநிகன்பகரும் கெருவர்கள்; அப் படியே இரத கவந்தமா சிதியும் கிராநிகன் உண்டாக, அவகைந தரின் தொகித் துத்தன்கைக் கததுத் தருவடி கெவதுகித மதுகதிக் கனநகிது. இப்படிய பட்ட கமபெருமான கிவிலையக ஆழவன் அவதரிச் கொண் ஆகிரத்தன் இதநிரு வாய்மொழியை, திருவோளாக்கிர பரவாமான் கெருகை புண்டலாயககொண்டு கெவதுவார் திருவாண்ட கவநிதகை ஆவபெறவன் கனநகிதறு. 11

ஆழவார் திருவடிக்கே சரணம். கவகிண திருவடிக்கே சரணம்.

ஸ்ரீபர் திருவடிக்கே சரணம்.

ஆழ்வார் எம்பெருமானோடு நீய்த் திருவடிவென ஏனைய
திருவாய்மொழி. ஆகுநீய்த் துன்பத்திற் திருவாய்மொழி.
பொய் துன்பவாய்மொழி.

சில பதவிகளை எம்ப்ரெஸ்சுமான் பதவிகளை தூதர்பாஷா விடுவதற்கு வித—சில பதவிகளைக் குறித்துப் புதுச்சேரிக்குரிய செஷ்டுமடி பிரதானிகளையாக, பவத் விஷயத்தின் அக்கம்பிடிக்குமவர்களைப் பங்கீசாரா பரத்புரத்திலுள்ள துதித்தாறு ஸபா பரிசாராத மதிவது. பதவிகளைத் தூதர்பாஷா விடுவதற்கு உபாத்தியாய அமைச்சர் போயின் ஐதாமி அனுபாசா மொத தூதர்பாஷா உயர்க்கியை அமைத்தவர் என்ற மதவாக்கின் பங்கீசாரா மதவத்துப் பெயருகின்றார்கள். ஆசாபாஷா, ஸபாத்தாபாஷா [உடன்காலி மதிவர்கள்], புத்தாராஷா, சிஷாஷா ஆகிய இவர்கள் துதிப்பாடுகின்றவர்களை ஆவாபாஷா ஸபாபாஷாவிடத்துத் தமவாறு கொள்க.

இத்திலையிப் பிறந்ததில் தூதுவிடும் படுகையன் காலமில் இது முன்கூறுத-
ளம்பெருமானுடைய விழுநிலையினை யோகி [அருளுதைய மடகாரியில்] முதல தூது
விடப்பட்டதென்றும், விபவாவதாரத்தாற் றோகி [அவனை பூங்கழிவாயில்] இரண்டாம்
தூது விடப்பட்டதென்றும், பரதவதவதாரம் அந்நாயகிதவதவதாரம் யோகி [இப்பதி
கதநிலை] முன்கூர் தூது விடப்படும் தென்றும் ஆராய்க்கண் திருபித்தல் காட்டி
பருகையன். ஆராய்ந்துதவததில் "தம பிழைவும் சிறந்த செயலும்" இப்பதி
வாகையன் குர்ணியும் அவவிடத்த விபவகலையாரும் இவரு உணரத்தக்கன்.

இவற்றால் "தன் மன்னுரின் கழலமேல் தனமுழைய வும்கண்றி கங்கன்"
என்று ஆரீந்திரோடு ஒரு கிரகக் கவர்த்துக்கையாமிற் றுகரஸயமென்றும் குணம்
வெளிப்படுவதெது. இப்பதிக்கதில் "முன்கூறுகையெனலாம் படைத்த முகில்
கண்ணன் கண்ணன் கண்ணலயிடொடை பிரான தனக்கு என்கிற பாகரம் உயிராயிருக்
கும். எம்பெருமான் அடியாளனோடு ஒரு கிரகக் கவர்த பரிமாறுகையாமிற் றுகரஸய
முடையனாயினும் தான் படைத்த ஐதநின் பரபகப் புகித்தெ பரக்காலே அநத
ஐதரஸயத்தை மறந்து கண்ணி கிணையிருக்கிறுதத்தின்; அத்தவநியிக்கலே,
[அதாவது "தன் மன்னுரின் கழலமேல் தனமுழைய வும்கண்றி கங்கன்" என்று உறுதி
கொண்டிருக்கைக்கு உறுப்பாவதாயிரோ கீ என்று உணரத்தலே]வென லாது சேர்வ
என்று தூது விடப்படுவதெது.

இதில் "கண்ணலயிடொடை கண்டு யாரிதுயோ தக்கவாறென்றவென்றும்"
என்ற பாகரத்தையும் கவருச சேன குகிலம் கண்டு இதுயோ தக்கவாறென்றமன் என்ற
இவ் பாகரத்தையும் உயிராகக் கொண்டு இத்திருவாய்மொழி—பரதவதத்திலும் அநத
வாரிதவத்திலும் தூதுவிடப்பட்டவாமென்பா.

பொன்னுலகனிரோ? புலவியுமுதானிரோ?

கண்ணலயின்னியல் கண்ணலயிடொடைகண்ணலுத்தேன்

முன்னுலகங்கொல்லையுடைய முகில்வண்ணன் கண்ணன்

கண்ணலயிடொடைபிரானதனக்கு கண்ணியையுணரத்தே.

1

கண்ணன் இவ்வாறு விவரப்பாடு பெண் வர இரத்தே	பிறந்த சத்திரமுடைய பர கவர்திரையே! பிரிவாற்றுகையாமிற் பரபத் தவபயன்கிண வரக் கண் கண் கொண்டிரோ கிரேதே; (சத்திரவென்கிய)	கண்ணன் கண் வரக் கொ ண்ட பிரான தனக்கு கண் கிணைய உணரத்த கொண்டிரு கூர் புலவிய குருத கூர்	அடிவர்த்து கையினும் கவர்த கண்ணன் பெண்ணன் கவர்த்த கொண்டிருப கிரேதே கம்பெருமானுக்கு கவர்த அவர்கதவக கொண்ட புல விழுநிலையுள் ஆளுக் கொண்ட. (இதவே கவர்த கொண்டிரோ.)
முல் உணக்கன் கண்ணன் படை த்த குழிய கண்ணன்	குதலில் உணக்கன் பெண் கண் உண்டாகினை கண்ணன் சிறந்ததும்		

[[பொன்னுலகனிரோ.] எம்பெருமான் திறத்தில் புருஷவரக்குதல்
பண்ணுமவர்களுக்கு உபாவிபுதிதையும பரிசளித்தாலும் போதாது என்கிற சைந்.
நரத்தம் இப்பாட்டில் கவர்தவாமிதது. விவரப்புகுதத்தில் "ஆராய்ந்துகூ ஸதருச
பரதப்பகாரம் பண்ணலாவது விழுநிலையுடைய அந்நாயகியும் உண்டாகிய"
என்றருவிச்செய்த ஸ்ரீனாகிதி இப்பிக அதுகாரிதவக இவவிடத்தில் மண்ணாம
முன்கிணின் விபவகலையா ஸ்ரீனாகிதி — புல விழுநிலையுள் விபுதிதானுள் சைவரீந
யும் தானிட வறக்கையடி பண்ணிக்கொடுத்த ஆராய்வு பண்ணின் உபகாரத்
தற்கு உதருமான் பரதப்பகாரம் பண்ணலாவது இப்படியே இரண்டு விபுதியும் விபுதி
யானுயிருப்பான் ஓர் சைவரீதும் வேறே புண்டாகிலனாகை" என்பதாம்.

உயர் விபூதிவையும் ஆகியவையே என்றவாறே, 'ஆனத் தடைபுண்டோ' சொடுத்தால் ஆனதுமே' என்று புண்கிணங்கக் கெடுபவியர், என்னவியத்தை என் செய்யுமென்று உங்கள் காரியத்தை உங்கள் செய்கிறவையோ? அது செய்து வந்து உயர்விபூதிவையும் ஆகியவையே என்றவாறே பின்னடியாகவும் எம்பிரான் நிறத்த என்னவியம் புறக்கலிவனும். எம்பெருமானுக்கு வாய்கு விசேஷனாகிடுகிருளியிரு. 1. பிரானே! உங்களுக்கெல்லாம் படைத்தவனானீரு? 'செய்யவந்தவன் தன்னார் வர்ப்பது' என்ற கண்களியை படைத்த உங்களுக்கும் வேண்டியவோ என்று சொல்லுங் கோன். 2. பிரானே! உங்களுக்கெல்லாம் உன் வடிவத்தைக்கொட்டி யிருப்பதில் கொண்டாயவாயினபு மென்பதும் அவ்வடிவத்தை உபகரிக்க வேண்டியவோ? என்று சொல்லுங்கோன். 3. பிரானே! உங்களுக்கு அவதரித்த காலத்து ஒவ்வொரு வந்தும் அவையாயிருந்துவந்தது இப்போது நுகுந்திருக்கு அருமைப்படுவது தகுதியோ? என்று சொல்லுங்கோன். 4. நுகுந்தியை இப்போது உரையவையாதாரம் பண்ணிய படு கொடுப்பது பகையோ? என்று சொல்லுங்கோன் என்றவாறு.

'என்னவியமாய்ந்தாதித' என்ற விடத்து என்னவியம் என்பதற்கு நம்பிக்கை வருவிக் செய்யும பொருள் மிக அற்புதம். "நுகுந்த காலத்தாம் அவதாரம் தன் பக்கம் பண்ணிய விசேஷ உடனும் இவையெல்லாம் என்னவியம் சொன்னான்; அவன் குணங்களிலே அவையுரித்த தன்படி தன்னாலும் பொருப்பெய்தியவன்" என்று. எம்பெரு மான் பக்கம் விசேஷம் பாராமிட்டுப் பெயரிலும் தம் கிணங்கையப்பறதிக் கிற்றி பெயராவதா? என்று சங்கடம். பெருங்கு கிணங்கையத்தை எவ்வளவு பேசுவது என்று என்னதானம். தன் வடிவங்கொட்டி "எவ்வளவுண்ட கிணங்கை பாராமிட்டுச் சொல் லுங்கோன்" என்கின்றான்.

எவ்வளவுண்டிருக்கண் பங்குமங்குப் பங்குமங்குத் து
செய்யும்கிணங்கித் தோண்டியோடுமெனீரோ? *
எவ்வளவுண்டிருக்கண் பங்குமங்குப் பங்குமங்குத் து
மெய்யும்கிணங்கித் தோண்டியோடுமெனீரோ? *

விசேஷம்	விசேஷம்	விசேஷம்	விசேஷம்
உன் அம்மை	திருமணம் அந்தத் திரு	விசேஷம் து	உடனே இவ்வியம் வந்த
விசேஷம்	வழிவாய்ப்புடையது	வந்த	சொந்த
உன் பெருமையி	சொல்லும்கிணங்கியோத அந்	உன் அம்மை	உவ்வளவு அந்நிய கிணங்க
வந்த	தந்த பங்குமங்கு	செய்யும்கிணங்கி	எவ்வளவுண்ட
வந்த	உன்பெருமையிச் சொந்த	மங்குமங்கு	தோழியிற் குண்கிணங்கி
மெய் அம்மை	உடனியோடு கிணங்கி	என்ன இருந்த	எவ்வளவுண்ட கிணங்கி
மெய் அம்மை	உடனே சொந்தமடங்கி	செய்யும்கிணங்கி	செய்யும்கிணங்கி
மெய் அம்மை	திருமணம் அந்தத் திரு	அந்நிய	இவ்வளவு அந்நிய
மெய் அம்மை	திருமணம் அந்தத் திரு	பங்குமங்கு	பங்குமங்கு
மெய் அம்மை	திருமணம் அந்தத் திரு	கிணங்கி	கிணங்கி
மெய் அம்மை	திருமணம் அந்தத் திரு	கிணங்கி	கிணங்கி

* * * [எவ்வளவுண்ட] என்றுமடவ ஆக்கும்கிணங்கி எம்பெருமானுக்கு அறிவித் துவந்து, என்னும்கிணங்கி தோண்டியோடு அதனை அவர்க்கிணங்கி வேண்டியெனது கிணங்கிணங்கி வேண்டியெனது. தன்னி தான் செய்கிணங்கித்திருக்கும் கிணங்கி மாயத்தனம் நுகுந்த நுகுந்தம் சொல்லிவிட்டுப் பிறகு அவன் செய்கிணங்கி காரியத் தைச் சொல்லிவிடுகையோ பங்குமங்கு அவ்வளவு தன்னாலும் பரமோத்தமையெனது விடம் காட்டப்பட்டது. கிணங்கியோடு உயர்விபூதிவையும் கொடுப்பதாகச் சொல்லி வந்த பிறகு இவ்வியம் கொடுக்கக்கூடியது என்ன இருக்கிறது? என்று சொல்லிக்க வேண்டும். அதற்குப் பரிநாராயணம் கம்பிணங்கி வருவிக் செய்யும்கிணங்கி பாரீ— "நுகுந்தப் பங்கு அவன் பங்கு கொடுத்தான், அதுகூடியோடு கொடுப்பதும் தோண்டியோடுகிருள் இவ்

“ஓஓ (நெய்தல் பாடு.) மீனாடு மீன்களை விவித்துச் சொல்லுகிறது. எவரே இவ் வோவையிலும் அவர்களை ஊடு உமமுண்டை தக்கவாறு இதுவா? வென்றுவ வேண்டுமென்று சொல்ல நீதந்த வார்த்தையை ஆராயித்துச் சொல்லவாமே; “தயவு செய்து பாதுகாக்கவேண்டியவா” என்றவது அவசியமா? என்று கேட்க நோன்றக் கூடும்! இதற்குப் பரிணாமமாக வாயினிப்பருவிச் சொல்லு பாடு.—“தக்கவாறு மூர்ப்பே ஆறாமைபோலிட மீத அகவயிருக்கிறது; ஆறாகச் சொல்லும் வார்த்தையை ஆறாகச் சொல்லுகிறது; ஆறாகும் சொல்லுவிபாத்தல்கியிடு” என்று (இதன் கருத்தாவது—) எனது நீயைமைய வான வாயிடஞ் சொல்லவாயின நீயை தாமசரே அறிந்துகொள்ள வலி யோன தாத்போக வேண்டு தரை இவனாகவுள்ள தென்று நீயேன உவாரது தாத்போக உடையபடி கருத்திரை, உவகருவது வான சொல்ல வேண்டியதிலும் ஆறாகும் எனதுறாமைவாயின சொல்லாற்குக் முடிபவிலும், சொல்லுகிற வாகும்கு என்கிற வாய்ப்பாடும்.

தாத்போகவகவையோ உவகை வான வார்த்தை என்கிற கருத்துததோன்ற உவக வார்த்த நிலைகள்! எனக்குள் உவார்த்ததற்குப் பலன பெற்றேன வாகு வென்று மடக் கிணியக் கவகப்பி வணவகிறுபின் உவகென்று வகை தொழிம்க்கலிய மொருதறி; அபடிபே வார்த்த வகைபி வணவகும்படிபகை வார்த்த வகையினிசென்கிறேன்.

வகைகள் பாட்டும் சொல்லவார்த்த! எவரே சொல்லவார்த்த! எனது சொல்ல வேறுமா? எனது கிணியக் கேட்கு நானதுவரும் விடை உறுகிறேன் நினையகவாறு உருவாழியுள் உவது முன்பு சொன்ன வாயின இப்போது “கெடுகப்படி” என்கிறது: என் பக்கலியேய தலகியிருக்கவேண்டிய தலகியை வணவார்த்தே நீதந்தக் கெண்டுபோன புணவியைவார்த்தே அபடிவகையின் எனது வயிற்றெரித்து சொல்லுகிற படி அப பெரிய திருவகைய வடதலிகொண்டு வந்து எனதுமடப் பெருகைக் கவாத்துசொந்தவன் இவனானவது உவகையகூத் தெரிவிக்கும். அவர்கதான் வான மொழிமென்றும் கெடுகலியென்றும் கவி பாடித்தலிகைகள், அவன என்னைப்போன இவ் வுமபணவார்த்த தலகையிடடு ஒருவாகும் அபடிபாடும எவரேனது மீறப்பாடு: என் கிருவார்த்தம் கெடுகியை உவகைய முடிபிய, எவருசென்கிறிலும் வார்த்துகோள்; கண்டு அநிமொன பேசுக்கை பேசியவனாடா, “இதுவார்த்தகவாறு” எனதிலவ வாயே சொன்னது போதுவானது என்கிறேன்.

இப்பாட்டில் “எவருசென்கிறிலும்வார்த்த” என்றதை உவிராகக் கொண்டு இத் திருவாய்மொழி அகதாயாதவதிலும் தாதவிடுகிறதா நீயவையிபாடுவ இப்பிக் கட்டு கிணிகெறி- வார்த்த வாய்குவித்திருக்கியிடமொரும புரு” என்கும்.

- வகையித் துருவகையின் வகையும்பெருமனென்கவகையின் *
 * நகம்மன்கூடுவதற்குமேயுதல் துருவ வகையித்தலிகை *
 * கெடுகிய்கொன் வகையின் கருபியவகத்தலிகைகொடுகி *
 * கெடுகிய்கவந்தலிகையென் வார்த்தலிகையவகையென்!

நீ கிணியேன்	சொல்ல வாயின வகை	வகை ஒரு பெரு	நக திருமொழி நீதந்த
வார்த்த	வார்த்த வார்த்த	வகை	வார்த்த அதுகியித்த
தெழுமையோ	தெழுமையுபதவகையோ!	வகை வார்த்த	வார்த்த வார்த்தவார்த்த விதேய
வகை கிணியு தக	கிணியேன கிணியுகிற	நக நீத வார்த்த	நகத சொல்ல திருவகையின்
வகையின்	வார்த்தவார்த்தவார்த்த திரு	வகை நீத வார்த்த	நீத பெருகியுள்ள திருந
	வார்த்த வார்த்த அதுகிய	நக துருவ	துருவ
	நீதந்த		

[illegible]

“அநேகமாக, வெளிநாட்டுத் தாழ்வு செயல் கொண்டு, அந்நாடு இவ் வகலாபம்” எனப் பத விட்டுப் பூர்வாபம்.

* எம்பெருமானை உபாஸித்திருக்காத இவன் காலா பிடகனாகிறான் என்று கட்ட
டர் சொல்லுவான். அதை 'கட்ட' என்றிருக்கையே 'பெய்திருக்கையே' என்று
கூட நினைவிற் சிறிதும் திருக்கையும்கூட மனதுமான் பரபரையும்கூட நுணர்ச்சும்கூட
எனும் சிந்தனை சிந்தனை வாய் விருகை மகாநாயுடைய? எய்துகூட

[illegible]

புண்டரீகமன் பெண்களையும்— ஒரு பூனைமேயை மட்டுமே பூ உண்டாக்க
மதிலை எவ்வளவுடனும், திருமேனியை பூவைப்ப. திருமேனியை அரம்ப
பூனைதான் திப புண்டரீகமன் எனது விபரம் சொல்கிறதே. "அவ்வப்போது
தாமரை பூததாமரையின் பிராணம்த" என்பது எடு.

யினதும் மனதும் சிந்தனையும்— எந்த மனதுமோடு அவன் சிந்தனை புரட்டா
தும் வேறுபாடு தோன்றும் எனவந்த மனதாவாயிதே கைகலவையான மனபு
துக்கு விவகிதம். என்னுழிபினம்— சகலம் கருதலி. தீத மனதும் கருமானவாயிதே,
புரகு ஆழிதபர மனதானது மனதகரும் உபயகனாயிதே, நிவலாயிதே மோதநிவழித
கிடகு எனகிள மீடுபுதநிகழ்கன உபயகனாயிதே.

சுவாமிநாதர் பெரிசுநாடு அந்தர சோழநாட்டிலே நடவே பெரிசுநாடு
தெய்வநாடு எனவே பெரிசுநாடு, மதுரைப் பெரிசுநாடு அந்தரநாடு எனவே
பெரிசுநாடு. அப்படிப்பட்ட எழுதினாருடைய என் வாழ்நாடுத் தெரிந்த
என் தந்தைத் தோண்டுகிறார்! என்னுடையது.

Let's go back to the question: *What is the purpose of the study?*

தமிழக அரசு தயார் செய்துள்ள கட்டிடக்கலை அமைப்புகள்

www.CasZambia.org

சென்னை நகராட்சி நிர்வாகப் பேரவை

[illegible][illegible]

* * * [பாறவேயறி] முன்னே சிந்திதொரு குருகைத் தூதவிடுகிருள் உலகில
தகவாய்வுடையவர்கள் இஷ்ட ஈனவகளைக் கண்டவாறே தகவம் மேயிடப்பெற நூல் உதறி
பாறியபோலே, குருகையினது விசிப்பதற்கு முன்னமே தன் தகவம்மீட்டை வெளி
யிடுகின்ற முதலடியிலே பாறவுமறி—பாச என்று பகலுமணைச் சொல்லிவருய், அதன்
அறவு - சிறிவதுபாடு எனக், பாசம் சிறிவதெனாடு என்றடி. அதைப் பாகரமிட்டுச்
சொல்லுமாட்டாமல் தீண்டுள் என்று படிவெடுத்தது காட்டுகிருள். எனதுவை. ப
கலவாணியமிருக்குமாபடியை சீவகனை பாசத்துக்கொள்ளுகளோ என்கிருள். பாச
விஷயத்திலிருந்து இதை சிறிவதுபாடு உண்டாவிறகு அத விஷயம் பேசுக்கு சீவ
மாணவனாடு இதுவும் பேசுக்கு சீவனாவது.

வினாபெண்— உலகத்தில ஒரு விஷயம் அருகாய்வுடனென்று அறிவப்பெறமுன்
அதை விட்டுக் கவனவழி சிறிவிருமாண்டு. அப்படியே இந்த எழுப்பருமான அருகாய்
படுகிருமென்று அறிந்தவாறே வான் இவனை மறந்து பிழைக்கலாமே. அப்படி மறக்க
மாட்டாமல் நிச்சயம் சிந்தித்து உருவிலுறந்துமாபடியான பாபத்தைப் பணவகின் வான்
என்றடி. வினாபுழிவகவேன்—காமஸ்வையும் அயலகாவததன்வக இருப்பதுமேயவ
விசவேஷமும் அப்படியே விருக்கவகவாதா? காமஸ்வையும் ஒரு வெடிப்பாழாழியிருக்க
வேறும, விசவேஷம் பல பல பூழிகளாவிருக்கவேறும என்று இப்படியும் ஒரு வக
கவமமா? எத்தனை பூழிகளும் இப்படி காவென் என்கிருள்.

கூதனவி வெண்ணுக்குகே— தூவிபென்று இறக்குப் பெண்; இறகென் சீஷ
கம்மமாய்விருக்கவகவது - ஞானமும் அதுடனானுமாயிற் இரண்டும் கவகமறநி
ருக்கக், 'வெண்ண' என்று கத்தியவர் சொல்லுகிறது. உதனும் புறநம் ஒருபடியான
சிாமலமாயிருக்கப்பெற்ற கத்தியவர் சொன்னவாறு. 'மகலமகவத் கவகமாய்வித் கவகம்
கவகத் தூதமகம' என்கிறபடியானறியே 'மகலமகவம் கவகமேயகம் கவகமேயகம்
மறநாமகம' என்கிறபடியே மனமொழி மெய்கள் ஓன்றியிருக்கப்பெற்றவர்கள் இவரு
-விவகத்தாகன்.

"அருள் செயது ஒருவன்" என்கிற பாடமே கவியின் முதலான ஆசிரியர்
வகின் கவகத்தில கவகவகவது. இப்பாடத்தில இப்பாட்டுக்கு வினாமூற்று [கவியா
பதம்] இவையாயிற்று 'கவியவர் சொல்லியவனும்' என்கிற பார்த்தனை இருக்க
வேறும; அது இப்பாட்டின் இவன்; ஆனதும் கருவித்துக் கொள்ளவாமென்று
கவியின் திருவுணர்மபறதுகிருள். பன்னிர்ப்பி வகவகவதான வாழிவென்கி "அருள்
செய்வாருகன்" என்று பாடவகாட்டுகிருள்; "அருள் செயது என்ற பாடவகாட்டுவது
'என்று சொல்' என்று கவகவிசுவகாகக் கவது" என்றும் எழுதிபுள்ளார். 'அருள்
செய்து' என்று வினாவகவகமான பாடமே பார்த்ததம். மற்றடியின் முதலிதுள்ள
'என்று' என்பதை வினாமூற்றுக்க கொள்ளுகிற கவிகவகம் கவியின் கவது. கவக
இரா. கவக—தகவப்படு என்றடி. வான் படுகிற தகவத்தை உன் கவியிலே ஏறிட்டுக்
கொண்டு காட்டு என்று தூதமகம்.

"காறகிலே கட்டுமுடி" என்றவிடத்து கவககட்டு என்ற விசேஷன கவகவக
-வத்தினுள் முடிவானபது கவிய முடிவகவிய காட்டுமென்று கொண்டு பின்னான் கவ
யின் முதலானார் அப்படியே விவகவகவகம் செயதருகவகர்கள். "கவகிலே கட்டுமுடி
கவகவகவகவகவகவக" என்பது ஆறுபிரபாடியருகின் செயல் தென்கை தரமிடோப
கவகத் தாதவ் ததனுவகவிய இப்பகவகத்தை வெகவி 'கவகவகவகவகவக' என்றது
கவிய செயற்கவகவகவகவக முடிவானபதற்குத் திருவாய்மொழிமென்று பொருள் கொண்
டகம் தென்கைவது. கவகவகவகவகவக கவிகமென்கிற பொருளும் பொருக்தும். 8

சாத்தரங்கலில் மதுரைக்குதி போலவும், மலையாளத்திலு கைத போலவும், புரானங் களில் ஸ்ரீ விஷ்ணு புரானம் போலவும் திவ்யபரபதங்களுக்குள்ளே ஸாரமாயிருக்கு மெனவை.

தோற்றங்களாயிம்—தேவநாமாவது பராதூர்ப்பாவம், பகவானுடைய பராதூர்ப் பாவம் போலவே திருவாய்மொழியினுடைய பராதூர்ப்பாவமென்பது. அவன் மதஸை கூடாதி ரூபண தசாவதாரம் பண்ணினான்; திருவாய்மொழியும் பததுபபத்தாக அவ தாரம் பண்ணிற்று. இதைப்பற்றித் திருவாய்மொழியில் “ஆசாரம் ஹந்தபத்தில” சாது ர்ணம் பண்ணு மயாவத மாதங்கம” இதவாதி குடிகையிலே காண்க

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம். கூப்பினன் திருவடிகளே சரணம்.

நீயர் திருவடிகளே சரணம்.

ஸ்ரீ:

ஆழ்வார் எம்பெருமானார் நீயர் திருவடிகளே சரணம்

திருவாய்மொழி-ஆளும்பத்து-ஒன்பதாம் திருவாய்மொழி,
தீராய்திலஞ்சு.

உணர்வலதாரிகை —மேழத் திருவாய்மொழியில் சிவபதவையாகியே போக்கித் தூது செலுத்தப்படி வேண்டினார். * மரபுதூதரிசங்கம வண்ட மலர்வண்ணமொவென்று கூவாய் * என்பதப்படியே ஆழ்வானுடைய ஆததத்தவர்க்கு அசேதனங்களான மரங் களும் இரங்குமென்றவை சிறிது சைதததவமுடைய பகவீன இரங்கு சொல்லவேணுமோ? [இரங்குதவதவது கொஞ்ச அழிகை] அவை அவயிடத்தி லியை கொஞ்சமிருந்து தூது செல்க மாட்டாமெ டிடந்தன. “அகதே! ஆழ்வானை இப்படியும் துடிக்கவிட்டானே எம்பெருமான்” என்று கைந்து டிடந்தன. * ஊற்றிய கண்ணுன் மணல போதுருகா நிறபர் தீராயே * என்று மேழத் திருவாய்மொழிக்குக் கூறின பலசுருதி முத்துற முன்னம் அந்தப் பதவையினிடத்தே பரிதததாயிற்று.

இனி என் செயவதென்று பார்த்ததாழ்வார்; கம் கையில பரதமாரஸ்தாயிருக் கப் பிரீதிததே பல காட்ட வேணுமோ எம்! என்று நினைத்தார். அதாவது—அவ னெழுந்தருளியிருக்கிற பரமபதத்தனவும் சென்று கேட்கும்பொருக் கூப்பிடுவோம்; அவன் சேதனன்னருே, அதிலும் பரம சேதனன்னருே; கம் பெருமிடறு செயது கூப்பிடும் ஆததத்தவர்களைக் கேட்டுக் கூடவா வந்து உதவாமற் போவான் என்று நினைத்தத் தமமிடறஞ்சைசையிட்டு அழைத்துக் கொள்ளப் பாக்கினார் கலங்கப் பெருமேரமான் ஸ்ரீவைகுண்டத்திலும் அவன் தரித்திருக்க மாட்டாது காவருகின்ற வரும்பு பெருமிடறு செயது கூப்பிடுகிறார் இந்த திருவாய்மொழியில்.

தூது போவார்க்குக் காவாலேவாதல சிறகாலேவாதல போகவேண்டுமென்பாலே தட்டையாடு; இவருடைய மிடற்றொசைக்கு ஒரு தடை மிலகியே, * உள்ளேவா முருகை குரலதழுத் தொழிந்தேன் * என்னுமபடியான அண்ணலையிலும் ஒரு அபிரிவிச விசேஷத்தாலே உரக்கக் கூப்பிடுகிறார். இவகே ஈட்டு ஸ்ரீஸூகத்திகன் காண்மின்:— “பிராட்டி சிறையிருந்தது பரதமாரஸ்தாயினோபபேரவ இவருடைய வ்யஸகமும் பரதமாரஸ்தாயினுக் கூடவாயிருக்கிறபடி. அவன் சிறையிருந்தபடியை ஸ்ரீவாலபீதி பக வான் எழுதிவைத்து இன்று காடெல்லாம் வரழகிருப்போமே, அன்று இவர்தம வயஸ்

யிலும் இதை அந்தரத்தினதவிரை கான கருபதி பெறுவேனவனென, அஸாதாரண வகழ்ந்த 'நாடு காணகருவனெ'றெனவெனா மேல, விசவநாயகனட அரண்மனை "இந்த ஸாதாரணவருக காடகனது போதும் அஸாதாரணத்திருவுருவத்தை காட்டி வருவிலனும்" என்று அபேகந்ததமை இவகு ஒப்பிடத்தக்கது. ... 1

மான் ஸ்தலவீரன் ஸ்ரீராமகீழக குறவர் பவலங்காட்டி. •
மான் ஸ்தலவீரன் ஸ்ரீராமகோண்ட மஃ பவலங்கோண்ட. •
உன்னிபுறையன் உன்னகாத்துக. ததாட. •
உன்னிபுறையன் தூலத்தாடே உன்னகாடே.

[illegible]

*** [மண்ணும் மின்னும்] தோழாடிகள் "கொடியென்பால் ஒருகாள் வாராய்" என மறந்த ஆழவாணை போகல் எம்மொருவரின் ஆழவிர்! நீர் அழகுநீரிடத்தே நாம் வாழ்விட முடியுமோ? நாமிகள்குமிடத்தே உம்மைப்புகழ்த்தல் காட்டுவதாகவன்றோ நாம் கருகிடுகுவது; அது ஒரு காலநிச்சலத்திலே வாகும். இப்போது நம்மை நீர் சீப்படுத்திப் பரக்குதி மண்டலத்தில் உம்மைக் காண நினைப்பது பயன்பெருது காணும்" என்று திருவுள்ளமாக, அதற்கு ஆழவாள் அருளிச் செய்கிறார். 'பிரானே! இப்படியும் திருவுள்ளம் பற்றலாகுமோ? ஆனாற்பரக்குவான் மாவலிப்பலவார்க்கு, அவையடிவு தனனிய இவகே கொண்டுவந்து இதானாநிபமாக்கிக் காட்டிற்றிதுவோ? எனதுவல்லதுபோது வந்துகிள் செய்வது?' என்கிறார்.

பூதலடியினால் வாமனாவதாரத்தைப்பற்றி இரண்டாமடியினால் நீலிக்ராமாவதாரத்
தைப்பற்றி அதுபயித்தது. பேசுகிறார். "கௌரீயம் கஷ்டவதாரஸீமரி கடயர் மௌரூதீம
பீவயநாதபத் க்ருத்திம க்ருஷ்ணமருணா வசுதமீவதரத் சூக்பாடமமௌரீப்பயர், ஸவரத்
வாயஸவரஸம்பதர் பரிஷதரம பதீதம ஸமுதபாதயர் வாரஞாஸய பவியஜநுவாடீரீடம
பரரபதீதா வடு பாதா வர் "என்னுமபடியான வழகுபொயிய "என்னுமபடியான பாதத்
தரவ வானஸப முகஷமண மணா! தருக" என்று சொல்லிக்கொண்டு வாமனமூர்த்தி
மாவலி வேள்விகளை எழுந்தருளின காலத்து மாவலியின் மனைவி கொடு வியந்து
உலங்குது "இவ்வழகிய பீனரி எது கேட்பாதும கொடுக்கன்" என்று கணவனுக்குக்
கூறி வினா; அதனைப் பெரியாழ்வார் "மன்னன் தன் தேவிபார் கண்டு மகிழ்வெயத"
எனவிற புகாரத்தினாலுள்ள செவதார் "சூனாரபாக்ருதியான அவன் மகிழ்ந்தது மண்
நும வினாதும மகிழ்ந்த தொக்குமென்று கருதி இவர் "மண்ணும் விண்ணும் மகிழ்"
எனகிறார். வாமன மூர்த்தியவெழுந்தருளிக் காலிக்கு செயலாதொழியில் மண்ணுள
ரும் விண்ணுளாதும் அழிந்தனராக வேருமதனால் அப்படி கேராமத் செய்தபடியானே
மகிழ் என்ருதாகவும.

வலக்காட்டி—இங்கேகூட:—“ ஐந்தாய்மென்றெரு குணவேசம் பிடக்கையரேல
ராவனாதிக்காபிதரேல அம்பரேல அழிப்பேனாகாதே : அழகாதெ பலததைக்காட்டி
வாயமரகபாண்டினிப்படி, ககராதிகளுடைய திரோதம் உண்டாயிருக்கச் செபிதயிரே
அழகுஉதத் தொற்றுக் கொடுத்துக் கொண்டு விளையடி.”

சொல் இவையே ; ஆகவே அங்ஙனப்படு எப்படி ? என்று கூறக்கூறாம சொல்லா
வீல இவையானாலும், பொருளவடிவில் உண்டு, அறிவிலை என்பதற்கு அறிவிலை
ஈமையுமா? யென என்று பொருளாகையாலே அதை ஏகத்தையான அறிவிலைமை
விலே 'அவகை' என்பது அவையிப்பதாகக் கொள்க. 7

அறிவிலைனுக்கருளாய் அறிவாதிரியானாய் ! +
கெட்டுகொள்ளெதிழந்தி அடிமேன்கேடுமேன்கே +
கீடுகொடுக்கெனப்பறத்திடடு இன்னம் கெடுபடாமே +
பித்தொன்றாய் அடிமேன்குவிதிக்கக்கவே, 8

அறிவாய் உயிர்	{	நூலியை ஆழவாய்க்குடை	{	பிறித ஒன்ற	{	கொடுத்த புறவியை அடி
கூடு		யகினை !		அறிவாய் அடி		கெடுகூடய கொடுக்க கை
வேறி கொள்	{	காந்தவாய்க் கெடுகூடய	{	யென் கூறி	{	கூடுகூடய
கொதிழந்தி		யாதிருந்தன் தியை யக்		நிகர்க்க		கூடுகூடய
அடிமேன் கொடு	{	அடிமேனிடத்தில் அளவு	{	கெடுகூடய	{	கெடுகூடய
யாமே		கூட்டவியாமேன்குடை		கெடுகூடய		கெடுகூடய
அறிவு 'கூடுகூடய'	{	அறிவியை யக் கியை	{	கெடுகூடய	{	கெடுகூடய
கூடுகூடய		கூடுகூடய		கெடுகூடய		கெடுகூடய

• • • [அறிவிலைனுக்கு] தோஷப்பட்டம் 'அறிவிலைனுக்கேனாயே' என்ற
வாதே எம்பெருமான அருள் செயது கொண்டு வந்து சிறப்பிவதுமே அப்படி சிறக்க
கண்டவர் ஆழவாய் ; பிரானே ! உன் திருவடி கனவலது மறக்குது உபாயமம் உபேயமம்
மிகவிலைபென்று கொண்டிருக்கிற இவ் அந்நவாய்மம்கூடக் கவனத்தாய்க் உன்னை
கூட்டாதே என்று வஞ்சித்து செய்திவிடவக்கொண்டது என்று இன்னமும் கெடுக்க
கொள் பார்த்தருளிறது ? என்கிறார்.

"தனமியவாதவெனக்கு அருளாய்" என்று சொன்னால் தனத்தை யுதவிவது
மென்று பொருள்படுவதுபோல 'அறிவிலைனுக்கு அருளாய்' என்றால் அறிவைபருள்
வேறும என்று பொருள்படும்; ஆழவாய்க்கு இப்போது புத்தக அறிவை அருள்
வேறுமே ! முதலடியிலேயே மயங்குமதிவமருளினன் என்றுமட்டி பரிபூரணமான
அறிவை அருளியாயிற்று பென்னிய ; ஆம் ; இப்போது புத்தக அறிவைபருள்
சொல்லுகொள்க. கொடுத்தவற்றை குவியாதபடி கேட்கியவையெனுமென்கிறார்.
உன் திருமேனியை எனக்குப் பரம திருமையினிய கூட்டாதொழிந்தால் 'உன் திருவடி
களை உபாயமாயேயம்' என்று நான் கொண்டிருக்கிற அறிவு குவியாதிடுமே என்றஞ்சு
கிறேன் ; அது குவியாதபடி காததருளவேனுமென்கிறார் கவனிய

அறிவாதிரியானாய் !—இவர்கு இரண்டுபடியாக சிவந்திரியர், நூலிகளுக்கு உயி
ரானவனே ! என்றுதல், நூலிகளை உயிராகவுடைபவனே ! என்றுதல். ஆகையாலுரு
தபதநி "எனதுதன்நாலியிலே அறிவாதிரியானவனே அவன் மதம தோன்றும்"
என்றருளிச்செய்தபடி நூலிகளை உயிராகவுடைபவனே பென்கிற சிவந்திரியே முதலிய
மாகும். அவனதானே சிவத்தில் இவர்க் கூற்றமம் மெ மதம் என்றருளிச்செய்து
வைக்கையாலே "நூலாயினவன் எனக்கு உயிராகவே எனதுதப மதம்" என்ற
அவனது திருவுன்னததிற்குச் சேர்ந்த பொருள் இதுவே.

வேறிகொள் கொதிழந்தி—அருள் தோழித்தாலும் விடவொன்னாதபடி
கூடுகூடய உன்றன் வடிவமுருபது ; வேறி என்று பரிமமம். *ஈர்நடி* என்று உய
லிவந்து ஒதினபடியே பரிமமமே வடிவெடுத்ததாய் கொதிமயமான திருமேனியை

புண்டரிகமே! எனது அடியேன் சென்னவோ! இப்போது எனக்கு எட்டாதிருக்கிற
வியா! (அல்லது) வடிவவகையே எனக்கு விளக்காதததை விளக்கவியா! என
தாதுமாம். பிராட்டியை அஞ்சுவதற்கு வணக்கப்போய், உன்னுடைய குணங்
கள் அண்டவாட்டுகே சபதாதி விஷயங்கள் கண்டவாடுவதே அண்டவாதியை போட்டு
இதனாழை செஞ்செய்யுமென்று திருவுள்ளமோ? நன்கிழைத்து போய்தீர்!
அவையெல்லாம் அன்புபாணியினால் வெள்ளநாடப் மருளா கவந்தவடி. திராடி
செய்துள்ளவெண்டர எனஞர்விறறு. ... 8

ஆதிதீவகக்க ஐவத்தமைத்திற்-நின்பம்
அவ்யேவைப் புகைக்கடிபடுபவமோ?
தாலிவைப்புகெண்ட தடதாமரைகடகே
உயிர்க்கொன்றும்புகைவ தீவ்வயகுறையோ?

ஆதி தீவகக்க	செஞ்சு கவந்தவயவா	தவயம் தாலி	ஆதி முருகவதயம் தவந்த
ஐவத்தமைத்திற்	பருசெத்திரிபுகைவ புகை	வெண்ட	வயத்தமைத்திற் கொண்ட
நின்பம்	குணவயவா	தட தாமரை	பெரிய திருவடித் தாமரை
புகைக்கடிபடுபவமோ?	அதபாசுவகைய விவயம்	கடகே	கவிவொன்றாகவிரும்புக
தாலிவைப்புகெண்ட	அவ் பவந்தவ	உயிர்க்கொன்றும்	என்றி வயத்ததை கொள்
தடதாமரைகடகே	பாதிபென் கெண்டி	வயம்	அவ் வயம்
உயிர்க்கொன்றும்புகைவ	வாய்வித	தீவ்வய குற	இதனாழை கவித்ததா
தீவ்வயகுறையோ?	முடிக்க கிளக்கியோ?	எடுக	ஆகக் கட்டோ?

*** [ஆதி தீவகக்க.] விஷயங்களும் இரத்திரிபுகையும் அண்டவாடுவதே விவத்தி
யெவவதது என்கின்ற முடிக்கடி பார்த்தது போதும் பிராட்டி! உடுக உன் திருவடிவாதிப
பகழ்த்தக் கொள்ளவாடுகே வெவ்வா. இப்பாட்டுக்கு உடிகை அகவாரிவை
காண்கின்ற:—“உமகை இவருத் கெடுதல்தென்? எனன்; கண்டகாட்சியிலே தூதத்துக்
கொண்டக் கடவதான் விஷயங்கள் பரிமாறுவதே விடவித வைத்ததாயின இவர்க்கெடு
கவையென்று ஒன்றுதானோ வெவ்வா. காணியிலே வைத்ததாயித குழிவைக்கவையி
மகாண்டிட்டு அழக்கப் பார்த்ததாயிடு வெவ்வா.”

செஞ்சு கவந்தவயவா பருசெத்திரிபுகைக் குணமத்துவடிவான சிறநின்பங்க
ளாவன கண்டகாட்சியான காடகைகள் சிவையுள்ளவன் விவ் பாட்டுகளை, காணவான
தினபாட்டவன், துருவானவன் கவதவன், உட துணவான அவகா பரிவுவகைதிகள்
ஆயிப் இவற்றாழ்வானாடும் கவகை. இவ்வாரு இரத்திரிபுகை! என விஷயத்ததைக்
காட்டு என விஷயத்ததைக் காட்டு’ என்று கவிவாத்தவன் ‘ஐவத் குணமகதும்’ என்றது.
அகிந்தியவான இரத்திரிபுகை ‘ஐவத்’ எனவ வெவ்வாடுதது ஐவா’ என்று உயர்
திருவாய் சொன்னது—செஞ்சு கவிபுமாபோவெ கவிபு வவகைமையாபு’யி வெவ்வா.
“பவக் காட்டப் படுபாயோ” என இவ்வயவக விஷயத்ததவகைக கண்ட மாத்தி
தத்திரியே முடிபுடிபு பாருமோ? இது அறிவியாதியோ? என்று கிண்ககவேண்டா;
இவ்விஷயங்க ஸீ வரக பூஷணத்திவ் அருளிச்செய்வது பாரீ, —“அவ்வாய் முடிபு
மாயிபாயி, பவத்ததபகைய பரணய மருதுபரகருதிப விருக்குவன் விஷய தாமரைத்
தாயி முடிபுடிபு” என்று. இப்பே மனவானமா முன்கவின் விவகையான ஸீ
வரகதி வருமது—“அவ்வாய் கவந்தி பவி அகத்ததமான் கவன சரவணத்தாயி
செஞ்சு கவிபுமாபும இவ்வின் தகையிலே அறிவுகவான பகறவாயுக்கை கெட்டுப்
பட்டுக் கெட்குமா போவே வாயிற்று பவத்ததபகை மொன்றிலுமி ததபரணய ததருவ
தாமத்திவ கவதது இதர விஷயங்களின் போ கெட்கிலும் மாத்துமபடி மருது பரகரு
தியாயிடுகருவவன பவத்ததபோகத்தருவ வவருவ வவகைகவான விஷயங்கைக் கண்ட
மாத்திரத்திவ ஏவதி முடிபுடிபு.” அவ்விடத்திறகு இப்பாசாரமே மேற்கொண்டவன்
காட்டப்பட்டுள்ளது.

அடிபெண்த் திருவடி சேர்த்துக்கொள்வதாக தேவரீர் ஸங்கலபித்திருக்குமதில குறையிலலை. ஏதோ பொருளானில் திருவடி சேர்த்துக்கொள்வதாகத் திருவுள்ளப் பற்றி யிருக்குமீம், அந்தநாள் இன்று காணாமபடி ஸம்பிககலாகாதோ வென்விரூர் பின்னடி களில். இங்கே ஒரு ஐதீவியம் உடையது. —“பின்னாறுடைய அந்நிம தளை யிலே நஞ்சுயா கொலறியபுதுக்குக்க, ‘கலிக்கொளவு காலமின்னங் குறுகாதோ?’ என்று பலகால சோவல, இத்தகையகேட்டு ஜீயர் அழ, ‘ஜீயரே! நீர் இடந்தழுவித்தென? அங்குப போய்ப் பெறுபு புகுவிற பேறு இதிலும் தண்ணீர்தென்று தேற்றியிருந்ததோ?’ என்று பணிததான்”

தாமரைபோன்ற திருவடிகட்கே என்ன வேண்டுமிடத்து ‘தாமரைகட்கே’ என்றது உவமையாகு பெயர். 9

குறையானே இவ்விடபெணையுழி *
சிறகா பெருகா அளவில்லாடோத்தாணம் *
மறகாலின்ரிமபோன்! உனக்கேயுமனதும் *
சிறகாலந்தையுறமோ? அக்டோதேசியிலே. *

10

மரபோன்	ஆதரிமகாலையோ!	தெரியும்	சிறுபித்தபயித்திங்
குறையானே	உவருபதில் உள்கோ	மறகாலின்ரி	பின்னாறுடைய இவ்வா
இவ்விடபெண்	விசை மிவையதும்	உனக்கே ஆன்	தாமரை [மிசை அம்ப
மறகாலின்ரி	குறையானேயுமதும்	உனக்கே ஆன்	காலையா]
தெய்வப் பெருகா	உள்காலத்திறும்	குறையானே	உனக்கே அகமையபடுமபடி
அளவு உள	அவ் குறையானேயுமதும்	குறையானே	யான ஸங்கலபாததத
இவ்வா	பரிசோதமததததத மிருத்தி	குறையானே	சுத்திருக்குமோ?
சேர்த்தாறும்	காலையானேயுமதும்	அதோ	குறையானே!

* * * [குறையானே.] சிறுபயித்திங் சிறுபித்தபயித்திங் வெறுத்த ஆழ்வாரை கோக்கி எம்பெருமான ‘ஆழ்வார்! விஷயமாம அலபாமாய அஸ்திரமாயிருக்குமென்று வெறுத்திராவில் அளபாமாய வஸ்திரமாயிருக்குமதான் கைவலய மோஷு ஸுகத்ததைக் கொள்குகிறீரா?’ என்றுகேட்க, அதற்கு உதததமருளில் செய்கிரூரிபபாட்டில். கைவலய மோஷு ஆதமாயுள்ளததததத அதுபயிக்குமதாயிருந்தாலும் உன்னுடைய கைவலய ஸுகம் அடுத்தகததததி வினதிககே ஒருகதததமே யாகததததத இத்ததைக் கைவிட்டு அததைப் பற்றுகை உறும் எனரிருபாரிரா அறிவுகடையா? சிறுபித்தபம் அலபாமாய அஸ்திரமாயிருக்குமென்று அறினுடைய தோஷததை அடியேன் எடுத்துரைத்தது அதன் ஸவருபத்ததைச் சொன்னபடியே பொழிய வேண்டாமககு நேறுதுவாகச் சொன்னபடியுள்ளது. உன் கைவலயமாயிருக்குமது எதுவோ அதுவே எனக்கு வேண்டுவது. அங்குள்ளததத எனக்கு வேண்டாதது. உன் கைவலயமானது அலப மும் அஸ்திரமாம இரூத்தாலுங்கூட உன் கைவலயமெனகிற காரணத்தினால் இதிலே எனக்கு வேண்டுவது என்கிரூர்.

தருகாலிளா-குறுகுறையாவது இரண்டொருளான அதுபயிக்குமபடியான யிருத்தல நீறுகையாவது பத்தெட்டு காள் பத்தெட்டு மாதம் பத்தெட்டாண்டு அதுபயிக்குமபடி யாயிருத்தல. இவையிரண்டுமில்லை கைவலய மோஷுத்திறகு: ஏன்னில, ஆதமாயுள வளமும் அது உன்னதகையாலே. இவ்விடப என்பதனால் அது வலகதமாககபபட்டது.

எனையுழி சிறகா பெருகா—எத்தனை ஸபமாயுளும் சிறுபயித்து பெருபயித்தெனகிற ஸங்கோச விகாஸயதனிலவளமும், என்றும் ஏகரூபமாயிருக்குமது என்பபடி. இப்படியி பட்ட ‘அளவிலின்பம் சேர்த்தாலும்’ — ஆதமாயுளவஸுகத்ததைபடையப்பெற்றாலும்.

ஆழ்வார் தொழுகலைத் தாமதம்.

திருவாய்மொழி-ஆறுமுகத்தமிழ்-பத்தரத் திருவாய்மொழி.

உலகநாள் பெருவாரி.

[illegible][illegible]

தலைவர்: பட்டாலை சான்றப்படி சொல்லி, பத்திரம் பாடினேன் சான்ற புகழினால்

உலகமுண்ட சுவாமிநா! உலகநிலை தீயபயனாமை!
 தீயவர்களை அஞ்ஞானிமுத்தி செய்க அய்யா சுவாமிநா! •
 தீயதமிழை உண்டாக்கித் திருநாட்டைத் தோழ்நாட்டாமை! •
 உலக நாடுகளைச் சுவாமிநா தூய்மை செய்தாமை!

1

உயரம் உண்ட பெருமையு	(பீதைய தாமதநிலை) உயரம், உயர் பெருமை அருது செய்த பெருமையுண்ட உயே!	உயரக்கு தீர்தம் ஆய் கீழ்நின்று கேட்காதத	உயரத் தெய்வம் தீர்தம் பெருமையு தீருமையி யெய்துகருமே
உயரம் தீர்தம் நிதமையு	ருகிலை த புகையுண்ட பெருமையு	உயரையு	அய்யுமையுயே!
தீர்தம் உயரம் தீர்தம்	அய்யுமையு தீர்தமையு உயர் 'தீர்தம் தீர்தம் உயே	தீர்தம் தீர்தம் அய்யு மையு	தீர்தம் தீர்தம் உய்யு மையு உய்யுமையு தீர்தம் அய்யுமையு
உயரம் அய்யுமையு	தீர்தம் தீர்தம் உய்யு மையு	உயரம் உய்யு	உயரம் தீர்தம் தீர்தம் உய்யுமையு உய்யுமையு தீர்தம் தீர்தம் உய்யுமையு

வேடியாய! — தொட்ட தொட்ட துறைநோறும் தரை காணவொன்னுதபடி பெருகிச் செல்பவனே! என்கை. சூத்தியாதது வேதாஹ மெதம புருஷம் மஹாததம் என்று ஒதிறறு. அவவாததமே வேடியானென்பது விஷயமு ஏதறு வேடியாய! என்று ௨-0.

கடியேன் சூத்திரே! — வடிவமுண்டாம் திருக்குணங்களைஹ காட்டிய பிரிந்து பிறழாக வொன்னுதபடி என்னைப்பண்ணினவனே! என்றவாறு. “ திருவேங்கடத் தொப்பருமாளே அடியேனுருயிரே!” என்று கூட்டுவது. திருமலையிலே நின்று என்னுடைய சேஷத்வ முறைவை பறிவித்து உன்னுவவது செல்வாதபடி பண்ணினவனே! என்கை.

அந்தத் திருமலையான் எய்யாபாட்ட தென்னும், திவதமுலருக்காய் நீளா திருவேங்கடம், மாதர்கடகு ஆபரணம் அழகு பெறுவிக்குமாபோலே முயிப்பிராட்டிக்ஞா திலகம் என்றுமாரணமாயிருந்து அழகு பெறுவிக்குமதென்கை. ஆக முனாநடினாந் தமேயாநாமாநபடிக்காப பரகதசொலவி மேலே துலதேலடிபேன் என்று வலவலருபத சாதசகாபகச்சொலதுவிநூர் பிரானே! குலபரம்பரையாக வான் உனக்கே அடிமைப்பாட்டவனாய் இரு. வேடுருவல் கடைததையுஞ் சிட்டுமுலபவருகா வான்; என்னை நீ நோக்க விடல வேறு நோக்குவாருண்டோ? என வலருபம் திருவென பின்பு வலருளாறு ருபாநா பிறந்தாறு பெறுமபடி பண்ணி வருவவேனடுவது உன் கடைமையனரு. அடியாறுக்கு அடியேனாடுவனரு சேத்தி தஞ்சுது. அடியைப் பிரிந்திருந்து அடியேனென்றால் தகுதியாமா? அடியேன் உனதிருவடி மேலும் வலவலப்பற்றி இரு வாததாதருவிச் செல்பவனெனும் என்குமிதறு.

கருப்பியுயிலுதரிக் கொடுவல்வகைத் துலமெல்லாம்
சீருவெய்யுந்திருவெயிலலலா தெய்வக்கொண்டனே!
சேனாகிதைத்தாமரைசெத்திமலதும் திருவேங்கடத்தானே!
சூருவன்பிலடியேன் உன்னடிசேர்வன்னைமதுண்டே.

கொடுவல் அகர்த்	மிகக் கொடுவல் அகர்தலிக்	சேன ஆர் களை	சேன சீவபிய களைகலியே
குயம் காவலம்	கூட்டமெல்லாம்	தாமரை	செந்தாமரை மன்கள்
கடகு	பல பல கண்டகாவலி	கொம் திவதும்	கொந்த பிப்பொந்த திவதும்
கீத குப	செய்வாறு		புடைத்தாய்க் கொண்டு
கிவம் சூழி	தலையுட்கருக்கச் செவிற	திருவேங்கடத்	வருமபடிவன்
புது	யும்	தானே	திருவெயிலே எழுந்தருளியிருப
பாடியு	பின்புடும்பே	சூரு தாயிக்	பயிடு
	துவையிற் சீத்தே	அடியேன்	அடியுடாத அன்புபுடைபே
திரு வேங் வலகா	திருவாழியுடனாக வலவரு	உன் அடி சேர்	குள என்
தெய்வம்	கிடுவ எத்தியிருப்பவனே!	வன்மை	உன் திருவடிக்கைச் சேதமபடி
கொண்டன	சேதம் கடைசாரதனே!	அருளாய	அருப்பிய வேளும்.

*** [கருப்ப சூருப] விநோதிகளைப்பெல்லாம் மிழங்கடுக்கவலை நின்பாடிதத்தினால் ஓயிப்பறநிருக்கிற நீ எனது விநோதிகளைஹ போகலி, வான் உன் திருவடிக்கைச்சேரும் படி, கருவாயண்ண வேணுமென்கிறார். “கொடுவலகார் குலமெல்லாம் கருவ ரீருப பிலனா” என்று அக்கவியப்பது. சதருக்கை முதலில இருதண்டம்கலிப் பிறகு கீருக்கப் பின்பு சதபுல காண வொன்னுதபடி வெறுத்தாரையக்குமென்று திருவாய்மொழிவாணு டைய வந்தாரம் சொலதுமிதறு. முலத்தில் ஆகி என்றிருந்தாலும் ‘ஆக’ என்று சேரத் திரவினியாகவுங் கொள்ளலாம். ‘சீரு’ என்பது செல்பவனென்னும் வாய்பாட்டிற்குக் கால வினைபெச்சம்; சீறியென்றபடி. வலவல்—வலவலன் என்ற சொல் வலவலன் என்று

தொகுததவாய வினியுருபு ஏற்றதரக்கொண்டாய் 'திருவாய்மொழியை அடக்கியான வல்ல வனே?' என்று பொருளாகும்.

நெய்வக்கோமாளே!—⁴பாம கடவுளென்னிறுக்கு மெவவுவகிற கடவுளர்க்கும் ஆங் கடவுள் நீ பெனருவ அகிதுவகரு விடப்பாரமோ" (திருவாரங்கக கலம்பகம்—க.) என்று ஸுபகார பணிததபடியிவ ஸகல தெவவவகருங்கும் மேற்பட்ட தெவவம் காண யென பதைத திருமலையில் வினவகக காட்டிக்கொண்டு சிறப்பினே! என்றபடி.

[சேஞர் கணத்தாமரை வித்தளி.] தாமரைக்குட பங்கு மென்று பெயராதவால் சேய் நீரமயிவ கண்களிலை அமைவ சிவந்த தீப்பிரவ தோன்றி மலர்கின்றனவாம் திரு மலையில். இவகே காட்டில ரணைககி காணமின. —⁴எனமொப்பாரவே எரியும் வினக்கொழிய நீராவே பெரியும் வினவகக கண்டு அதுபயிக்கக்கூணும் இவராகப்ப படுகிறது; நீரிலை நெருப்பெழுந்ததற போலேயிறே கிருகிறது."

திருவாய்மொழியேன்—ஆறவர்க்கு இதுவொரு சிறுபகமான திருவாமம் போலும். "ஆராதகதவ குருகாசரகோபன்" எனருபிடுமவ ஆரதவன்மைபிவ சிறுபகமாக வுடைய அடியென எனகிருச் சீழ்முனருமடியில கண்களப்பறதி பரந்தரவம் செய தா?!" அந்தக் கண்களில் நீர்வற்றினாலும் வற்றும், தம்முடைய அன்பு வற்றகுதென கிரு போலும். இப்படியப்பட்ட அடியேன் உன திருவடியளிலை சேர்ந்து அடிமைசெய வும்படி. என பககளிலை கருதப பண்ணியருளவேணும்; நீ திருமலையிலை சிறகிறதிலைக் குப்பவன பெறவேணும். எனது அன்புக்கு இதைவிடவேணும் எனகிருராயிறது. 2

வண்ணமதுள் கொணர்மேகவண்ண மாயவம்மாளை 10
வண்ணமதுள்நித்தரித்தமழமுதே குணமொளிபதியே 10
நெண்ணலதுவிமர்மோன் ஓத்தலிக்கும் திருவெய்குத்தானே 10
அண்ணலே யுன்னடிசேர் அடியெற்கவனவென்னுமே.

வண்ணம் அருள்	அருளே வடிவெடுத்த வண்ணம்	வனி பொன்	வண்ணியும் பொன்னியும்
சொன்	மாய	குத்த	குத்தலிக்கும்
அனிமொன்	அழிய மொன் பொன்ற சிறி	அவரும்	கொழிக்குமிடமான
வண்ணம்	வடிவமாயவமே!	திருமெய்குத்	திருமெய்குத் தீவக்கு
வாய் அம்மாரே	அம்மாரிவ குணவண்ணமாயவ	தானே	பகமே!
வண்ணம் புருத்த	செஞ்செஞ்செய்யுத்த ரவிச	அண்ணலே	வண்ணியே!
நித்திரை	குண அகிருதமானவமே!	உன் அடி ரே	உன் திருவடியிலை வந்த
அருளே		செருமப	செருமப
இயமொன் அறி	நெய்நி நெய்மே!	அடியெற்கு	அடியென் விஷத்தினே
பதியே		அருமெய்க்கு	அருமெய்க்கு
தென் வம் அருள்	தென்சிறந்தமயிவ அருவின்	கரு வண்ணம்	கருவண்ணம்

*** [வண்ணமதுள் கொன்.] சீழ்ப்பாட்டில் 'உன்னடியேன் வண்ணமருளாய்' என்ற ஆழ்வாசை சொககி ஏமபெருமான 'ஆழவீ! நீர்கெட்டபோதே நாம அருள் முடிபுமோ? அதற்கு ஸமயமில்லையோ?' என்ன: இதர விஷயங்களில் போகாதபடியான நுருள லவததைப பண்ணித்தந்தவுள்கரு பாரப்பதி பண்ணித்தருகை அரிய பெரிய காரியமோ வெனகிருர். வண்ணமதுள்கொன் அனிமேகவண்ண!—அருள் வண்ணவககன், அனிமேகவண்ண என்று அரவயிக்கலாம். அருள் வண்ணவககன்—அருள் தானே வடிவெடுத்த என்றபடி. அருளே திருமெய்குத்தானேயான குத்தலித்த தென்றவாறு. அருள் என்னுமய 'மருள்' என்றும் சொல் பரிக்லாம். வண்ணம்—வடிவவான்று, மருள் கொன்—கண்டார் கெருளை இருளப்பண்ணக் கடவதாயிருக்கிற என்றபடி. மாயவம் மாளை!—வேறும் வடிவமுது மாததிரமேயவ்வமம் ஆச்சரியமான குண சேஷத்தககன்

இம் பெரியனானவனே! என்னம்புகுதற்குத்திக்குமமுதே-தேவர்களுடைய அமருதத்திற்
காட்டிய விவாகமான அமருதமென்கிறது. அவசமுதத்தைப் புதிக்க வேணுமானால்
தேவபோதியிலே பிறக்க வேணும்; பிறந்தாலும் அமருதத்தை புதிக்குவதற்கு
வாதாதுஷ்டாஷ்டிக்குப் பாகவதைப்புண்டாய்படி ஆகாதவகையில் வாதாது
பண்ணி இம்ம முதல்கை செவது வகுத்திவணும்; இவ்வமுதம் அபாயமுதே. இம்
ஞாநியாயென்கிற அந்தரீக சிவநிலையி, சாதித்தமாதந்தந்தனை எண்ணம் புதித்து
‘ஆரவமுதாஷ்டியினவிகமே நித்தியபாய’ என்று நித்திகளும், “உலகங்கனிந்தருகு
மடியவர் தங்களுள்ளத்தொழிவ தேனுகவாரென எண்ணம்புகுது தித்திககர சொல்ல
வேணுமே!”

இம்மயோதி தீயே!—மது தவிர வேறென்னதற்கு கண்டிப்பெடுத்தும் பாராத வன்
டுத்த ‘மதுவாத’ மென்று சொல்; அபாயிய எம்பெருமானின் இமை கொட்டாயின
‘வாதாபக்கந்தி’ என்னைப்படியே இடைநின்று நேசித்ததுக்கண்ணிருக்கும் சிவ முக
தர்களுக்கு இம்மயோதெனது பாய; அவர்களுக்கு அன்புதிப்பி.

அந்த இம்மயவர்களுக்குக் காட்சி கொடுத்ததுக்கண்ணிருக்கிற விநாயக ரீதியுக்
குத் தன்னீர் வாகாதுஷ்டியிலே விநாயகதெனது என்று கருதி எம்பெருமன்க்குக்
காட்சி தருதற்கென்கிற வகுது சிவநிலையினையே நினைக்க. அவனிடத்து அருளி
கருத்குள்ள ஓனதார்ப்பதம் உலககு அருகமயப்படுவதுண்டி? அவை மனிக்கண்டி
பொன்கண்டி மனவனவதானம் பண்ணுதற்படி கண்டால் காறம் அகலின் ஸர்வஸை
தானம் பண்ணியதுமென்கிறுக்க வேண்டாயே? எனக்கு உ ஓனதும் கொடுக்க
வேண்டா; திருவுள்ளத்திலே என்னைப்பதறி ஐயோவெனது சிறிது இரவப்பருகவனம்
யும் என்கிறார். ஐயா ஐயா என்மீத வடசொற்கள் சூலாவெனத் திரியும், இரக்க குறிப
பிடைக்கொல்ல.

சூல வென்னுதல்கத்தையிலுக்கும் அகலவனும்மேல் *
தீவாயவனின்மொழித்திரியும் திருமுகம்க்கண்ண
தேவ! * வாகாதுஷ்டியிலுக்கண்ணிருக்கும் திருமுகம்க்கண்ணே! *
பூவாகாதுஷ்டியிலுக்கண்ணிருக்கும் திருமுகம்க்கண்ணே.

சூல வென்னுதல்கத்தையிலுக்கும்	தீவாயவனின்மொழித்திரியும்	தேவ! * வாகாதுஷ்டியிலுக்கண்ணிருக்கும்	தேவ! * வாகாதுஷ்டியிலுக்கண்ணிருக்கும்
தேவ! * வாகாதுஷ்டியிலுக்கண்ணிருக்கும்	தேவ! * வாகாதுஷ்டியிலுக்கண்ணிருக்கும்	தேவ! * வாகாதுஷ்டியிலுக்கண்ணிருக்கும்	தேவ! * வாகாதுஷ்டியிலுக்கண்ணிருக்கும்
தேவ! * வாகாதுஷ்டியிலுக்கண்ணிருக்கும்	தேவ! * வாகாதுஷ்டியிலுக்கண்ணிருக்கும்	தேவ! * வாகாதுஷ்டியிலுக்கண்ணிருக்கும்	தேவ! * வாகாதுஷ்டியிலுக்கண்ணிருக்கும்
தேவ! * வாகாதுஷ்டியிலுக்கண்ணிருக்கும்	தேவ! * வாகாதுஷ்டியிலுக்கண்ணிருக்கும்	தேவ! * வாகாதுஷ்டியிலுக்கண்ணிருக்கும்	தேவ! * வாகாதுஷ்டியிலுக்கண்ணிருக்கும்
தேவ! * வாகாதுஷ்டியிலுக்கண்ணிருக்கும்	தேவ! * வாகாதுஷ்டியிலுக்கண்ணிருக்கும்	தேவ! * வாகாதுஷ்டியிலுக்கண்ணிருக்கும்	தேவ! * வாகாதுஷ்டியிலுக்கண்ணிருக்கும்
தேவ! * வாகாதுஷ்டியிலுக்கண்ணிருக்கும்	தேவ! * வாகாதுஷ்டியிலுக்கண்ணிருக்கும்	தேவ! * வாகாதுஷ்டியிலுக்கண்ணிருக்கும்	தேவ! * வாகாதுஷ்டியிலுக்கண்ணிருக்கும்
தேவ! * வாகாதுஷ்டியிலுக்கண்ணிருக்கும்	தேவ! * வாகாதுஷ்டியிலுக்கண்ணிருக்கும்	தேவ! * வாகாதுஷ்டியிலுக்கண்ணிருக்கும்	தேவ! * வாகாதுஷ்டியிலுக்கண்ணிருக்கும்
தேவ! * வாகாதுஷ்டியிலுக்கண்ணிருக்கும்	தேவ! * வாகாதுஷ்டியிலுக்கண்ணிருக்கும்	தேவ! * வாகாதுஷ்டியிலுக்கண்ணிருக்கும்	தேவ! * வாகாதுஷ்டியிலுக்கண்ணிருக்கும்
தேவ! * வாகாதுஷ்டியிலுக்கண்ணிருக்கும்	தேவ! * வாகாதுஷ்டியிலுக்கண்ணிருக்கும்	தேவ! * வாகாதுஷ்டியிலுக்கண்ணிருக்கும்	தேவ! * வாகாதுஷ்டியிலுக்கண்ணிருக்கும்
தேவ! * வாகாதுஷ்டியிலுக்கண்ணிருக்கும்	தேவ! * வாகாதுஷ்டியிலுக்கண்ணிருக்கும்	தேவ! * வாகாதுஷ்டியிலுக்கண்ணிருக்கும்	தேவ! * வாகாதுஷ்டியிலுக்கண்ணிருக்கும்

* * * [சூல வென்னுதல்கத்தையிலுக்கும்] பிராவே! உன்னைப் பெறுகென்கு உடலாக உன்
தங்கணில் காட்டிக்கொடுத்த வாதாதுஷ்டியிலுக்கண்ணிருக்கும் திருமுகம்க்கண்ணே! இம்
ஆனபிப்பு என்கென்கிறது தனிப்பெயரு வாதானம் கொடு தரவேணுமென்கிறார். இம்
கருத்தக்கொண்ட அவதாரிகை கணிகண்டி இடருகுகிறார்; என்கென்கிறது தனிப்ப
யெரு வாதானம் கொடு தரவேணுமென்கிறது பிராவேதிகென்கிறதற்குக் கருத்து என்ன?
என்று ஆரப்பிவனமும் “என பண்ணித பாலகளுக்கு உருவாத்தற்குக்கிற வாதா
கன் பிராவே; என்கென்கிறது ஒரு வாதா கணிகண்டியினும்” என்று ஒருவர் சொன்
னும், ஏனம் கணிகண்டி வேணுமென்பது இங்கு விவகிதமென்கிறே; பரமதயாலாய

[காக்கிந்நாதி] பிரமன் சிவனீர்தான் முதலான தெவர்களும் ஸாக ஸகந்தக, தி
மறரீகங்களும் இதுவே கமககு பாபபலதானவொன்று விருமபி பிகதாசுசிபெததுமிட
யான திருமயக்கு இறைவனே! இட புயதுபலிக்கப்பெருத பாபததைப்பண்ணின கான
உயனுடைய பூவார்கழலகண்ப பொருத்தமபடிபான நகு உயர்ததைத் கலபித்தருள
வேணுமென்றாசுபிறறு. பூ சூர் கழல - புலபலகை நிரமபிப திருவடி, அவலது பூப
போன்ற திருவடி.

திருவிவக்கமுடைபாணுடைய திருவடிகது: பூவார்கழலகணென்றும் அழியா
மணவாசனுடைய திருவடிகதுத் திருப்பொலிந்த செவடிபலதனும், கச்சிகராத்
தேவபிபெருவானுடைய திருவடிகதுத் துபாதுகடசடிபலதனும் ஸமபிரதாயத் திருவா
மண வந்நகுலா பெரிபொர.

புணரகீதம்மாமெற் அன்றொத்த வெகுதில்வலவனோ! ௧
புணரேயின்றமறபிரண்டுகல் கடுவேமென முதல்வனோ! ௨
திணராரமெகமெனக்கனிவொருத் திருவேங்கடத்தானோ! ௩
திணரார் சாங்கதனைபாதம் ளேவதடிமேனெனவானோ! 4

கந்த	சாமவதாரத்தினே	திணர் சூர் மெய்	திருவடி கிடெ வேகெடுமென்
புணரகீத	தந்தெருடொன்ற பிணர்நிறு	சை	துரபடி
காம ஏத	கத தாபதாங்குருவகண	கனித செழும்	பாணகன் செருகிடாரன
கபர	தனைபுத்தின	திருவிவக்கடத்	திருப்பெயெருத்தருளி பிருப்
தருயிய கவலா ந	ந தனிதீரவே!	தானே	பகரின!
புணர் சைகீத	சேர்ந்திபொருந்தி கீதத் து	திணர் சூர் காம	திணமயிதெ ஸ்ரீகாரக கிவ
மாம கீத	சுடகட மருத யானை	கத்த	நு புமடய
கன் கடுப	கிடைபெ	உன் பாத	உதத் திருவகண
யோன	தவந்தத் சைத்	அடியென் சேர்வ	அடியென் அணுப் பெதகத
முதல்வ ந	ந முதபுருபுவே!	த கச்சை	சைந்தரமே?

௧ ௧ ௧ [புணரகீதம்.] ஆழ்வீர்! கீர் இவனென பெற்று துடிப்பதிதன்? சாபடிபும
உமமுடைப விருபபக செய்வதாகவே நின்றதற்குக்கிடுமென்று திருவிவக்கமுடை
பான திருவுன்னமாக, அது எனகைக்குச் செய்வதாகத் திருவுன்னம்? ஒரு வானிடஞத்
தரவாகேதிரவென்னிஞர்.

ஸாகீவன் இராமபிரானும் அபயபரதானம் செய்யப்பெற்ற பின்பும மனம்
தெனியாமல வாயிபின் பேராதமநிப பறறிப பலவாறு செயலி வாலி மராமரவகிந்த
துண்ததததயும தாதுபிபின் உடலெதுமகைப ஒரு போலுக்க தாாமதாக்கிபெறிந்ததை
யுய குறித்ததுப பாராடடிக்குறி இவவாறு பேராதமவகைதவகை செய்வது கடுமியோ?
என்றுசொல்ல, அதுகெட்ட வகைமனன, உனக்கு கம்பிகை இவவியாயின் இப்போது
என்னசொல் வேண்டுமது? எனக, ஸாகீவன், இராமபிரான கீதுபுத்த செருபுப
பேரவத் தானநிறும வாயிபின் வலவகைப கிணக்குமபோது சைந்தரமுண்டாவின
தது: ஏழு மராமரவகிந்த துண்தது இரத்தத் துக்குபிபின் எதும்கையும இருதிற
விதகடை தாாம தாக்கிபெறிந்தவை எனக்கு கம்பிகைகையுண்டாகும் என்று சொல்ல
ஸாகீவனுக்கு கம்பததுண்டாகுமது அவகது ஸாகீவனக்கு இலையக்கு இராமபிரான
துக்குபிபின் உடலெதுமயுக் குவிவந்த தனது காதகடை விதவிருவ இலேசாய்த
தாக்கிப பததுபோலுக்க தாரததுக்கு அபயல எறிய, அதனைகடை ஸாகீவன்
'முன்பு உயாநிடுகமையில வாலி இதனைத் தாக்கிபெறிந்தான்; இரப்போது உலாகத்
விட்ட இதனைத் தாக்கிபெறிந்த ஒரு சிறப்பனது' என்று கூறு பின்பு இராமபிரான
ஒரு பானத்தத் ஏழு மரவகைகையில ஏவ, அது அமமரவகிந்த துண்ததததோடு ஏயுய
கவகைபும துண்தததததென்று மீண்டு அமபருத் துணியையகடைத்த என்னெ வதாரது
இப்பாட்டின் முதலடியில அறிவததகதே, இந்தச் சகிதையை ஆழ்வார் இவரு எடுத

துக் கூறியது, உன்னுடைய ஆறறவில் கம்புதலிலுள்ள மல அதிசயமாகொண்ட குரக்கர்
சனாகது சங்கைப்பைப் போக்கவும் காரியம் செய்த நீ, உன் பக்கவில அதிசயமாக சிறிது
மினநீர்க்கே உன் ஆறறவில் உள்ளபடியறிந்திருக்கிறேன் திறத்திலே காரியஞ் செயல்
வாகா நோ? என்னைக்காக.

கண்ணன் குழந்தையாயிருக்கும் காலத்திலே துன்பப்படுத்ததுமன்ற பல விகை
கூடல்களைச் செய்ககண்ணு கோபித்த யகோதை விருஷனுடைய திருவயிற்றிலே கயிறறி
ஞ் கூட்டி ஓதாவிடில் பினித்ததுவிட, கண்ணன் அவுரால் யிழந்ததுகொண்டு தவழாது
அவயிருந்த சூடகட மருதமாததின் கடுகிலே எழுந்தருளியப்பொழுது அவுரால் குறுக
காய் என்று இழக்கப்பட்டபடியினாலே அமமரங்கனானும் முறிந்து விழந்தவளையில
முன் காதற் சாயத்தால் அமமரங்கனாலக கிடந்த குடிரபுதகிரிருவரும் சாயம் தீர்த்து
சென்றனர் என்கிற வரலாறு இரண்டாமடியில் அநுபந்திக்கத்தக்கது. இன்னொருகூடல்
சாயத்தாதத் தீர்ப்பது, இன்னொருகூடல் சாயத்தைத் தீர்க்கவாகாது என்று ஒரு சீபதி
வைத்துக்கொண்டிருக்கத்தல் போதும் என்று கூடுகிற பாவகை.

[தினாரம்மேகமீதாதி] கனிநென் மேகமேருமே மேகமெனக் கனிநெருமே
என்று தூண்டியடியும் அகவலிகையா பிசுருத்தும். பாண்டிபாண்டி மேகங்களும், மேகம்
போன்ற பாண்டிகளும் திருமகனாய்க் காததிப்பது இவையு. * தென்னாளுய கடவாளுய
குடபாஸாளுய குணபாஸ மதபாஸாய * என்றும் * சோலை மழகனிதே * என்றும் பாண்டி
தானாகச் சொல்லுமாயடியும் * பூதி வேங்கடாதி நீகனவய வானமேகம் * என்று மேகக்
தானாகச் சொல்லுமாயடியும் எம்பெருமானிருக்கிற இரண்டுகூடல் அமரங்கனானபடி.

தினாரம் களங்கத்தி உன் உணவையில என் துருக்க நான் இழக்க வேண்டும
திலகை, இழக்கவண்டிடேன், இனி உன்னைப்பொறும் நானே சொல்லியருளினால் போது
மென்கிருள்.

எக்காளெனக் கண்ணனைத்த இளைத்தாமனைக்கக் கண்பதற்கென்று / *
எக்காளும் கிளநிலையெனக்கெனத்தி இளைஞ்சீயினியினைய / *
மேகங்கனானத்தால்வழிபாடுசெய்தம் திருமென்கடத்தானே / *
மேயக்கனையதிருக்கெனக் கண்ணக்கனையுமென்கெனவெனே.

மக் அகத்த து ககாண் இளை	உணவத்த உணவதக்கினை	வழிபாடுசெய்தும் ஆராதனை செய்கிடமான
கண் கண்பதற்கு	கண் கண்பதற்குரிய கண்	திருமென்கடத்
கண்ண கண்ட	கண்ட கண்ணென்ற	தானே
இளையவர்க்க	சித்பலகாரிகை	அடியென் கண்
கண்ணு கண்ட	கிளநிலைய கண்ட தறித்த	மெய் கூறி
காத		
இளைய	கண்ண	உன் துருக்க
இளைய உணம் கு	தின தினாரம்	மேயுமத
மெய் கணந்	நீர்க்கனையானது	தவற
தான்		கண்ண
		கண்பதற்கே?

* * * [எக்காளே கண்] மேற்பாட்டில் * உணபாதம் செய்வதடியே எக்காளே *
என்றதற்கு உன் திருவடிகளை என் சேர்ப்பெனும் வானகட ஒன்று உண்டா? அது
எது? என்று ஸாதேகித்ததும் சொல்லுதலையும் பொருளாகக்கூடும; எம்பெருமான
* ஆழவீர்! எக்காளே பென்று நீ ஸாதேகிப்பதென! அது ஒரு தேசவிசேஷத்திலே
சீபதையாயிருக்குமே! என்றருளிச் செய்ய அங்குள்ளாரும் ஸூடு வந்தனரு அதுபலிக
கிறது. அப்படியிருக்க என்ஈது ஸத்திரம் தேச விசேஷமா? என்கிருள். இப்பாட
லுன் இரண்டாமடியில் இளையவர்க்க என்றது சித்பலகாரிகைச் சொல்லிற்றுக்க
கொண்டால் இவனே கணவழிபாடுக் கூடவது. இனி, ஸவாக்கினாகதறிதுள்ள

இதனால், ஆழ்வாருடைய சரணாகதிக்கு இவக்கான திருவெங்கடமுடையானது திருவடிகள் உலகமனந்த திருவடிகளையென்று காட்டப்பட்டதாயிற்று. அதாவது, அததனைய ஸௌலபய ஸௌஸீவயம் வாய்த்தவை என்கை. ... 6

அடியென்மேலியம்கின்றவமுதே இணையோதிட தீயே ! *
கோடியாவடுபுள்ளுண்டாயினே கோலக்கனிவாய்பெருமானே ! *
சேடியுள்ளினைகள் தீமருத்தே திருவேட்ட தீதேயபெருமானே ! *
கோடியார் பெருகுமுண்டபதம் காணகோவாதற்றேனே. 7

அடியென் மேலி	} அடியென் விட்ட வதபவித்துப் பகலான அமிருதமே !	} திருவேண்டத்த எப்பெருமானே !
அயினைந்		
அமுதே	} தேவநி தேவனே !	} உன பாதம் காண
உலையார் ததி பதியே		
அடியென் கோடி	} (பகலாவடுபு) பொலக்கனின் அருடிகளே கோடியார் வுண்டவனே !	} உன ஒரு கோடும் அறுவது பவமிருத்தம் (கோதற்கள்கள் பவம் தாழ்த தாய் படுமாபோலே)
கு உண்டாயினே		
கோலக் கனிவாய்	} அந்நிவ கனிவோன்ற அரைந் அடியுண்ட பெருமானே !	} கோடி ஆள் பொரு
பெருமானே		
கோடி ஆள் கோலக்	} கோடியோலே கொழித்த பாதம் தீமருத்தே	} தரித்திருக்கமாட்டாயல் தடித் திவநேன்.
தீமருத்தே		

* * * [அடியென் மேலி.] பேறுபயபாதென்று துணிந்திருத்தல் ஸ்வரூபமாயி னும அத்தனையில போக்பதை கெடுக்கக் கு விஷயமாக ஆக, தரித்திருக்க முடியாதபடி பதநிவண்டியிருக்கிறேன், அந்த பதநிவந்தை யருளிச்செய்குளியபாட்டில், அடியென் மேலியம்கின்ற அமுதே!—எம்பெருமானுக்கு இவர் சாதனம் ஒரு திருவாமமபோலே யிரா கின்றது இது. தேவ னாதனை உபயுச்சாற்றைய பருகிக் கனிப்பார்கள்; அதனோ இது? இங்குள்ள மற்றையவர்கள் அதுபயிக்கும் போலேயா கான அதுப யிப்பது? அடியெனுடைய அதுபயம் அஸாதாரண மன்றோ வென்பினால், உடனே இணையோதிடதியே! என்றது—அவருத் திருவாட்டிலே நிதயனாகிகள் உலகை எப் படி வதுபயிக்கிறார்களோ அப்படி இவரு அடியென் அதுபயிப்பவனவையெனோ? என்று காட்டினபடி.

ஆழ்வீர்! திருவடிகளுக்கு வந்து நீர் மேலித்துப் போகலாகாதோ? இவ்வனே விடந்து துடிப்பானேன்? என்று எம்பெருமான திருவுள்ளமாக, கோடியாவடு புள்ளுண்ட யானே! என்பினால், * ஆகல்வத் தவிராஜாபயதிஜவாத் * என்று பெரிய திருவடியைய யம் கஷத்திலே விடுக்கிக் கொண்டு விரைந்தோடி வந்து அருள்செய்வதென்பது சிலர்க் கோயோ? அவ்வருளுகரு அடியென் தருகதவனவிரே? அந்தப் புள்ளரைப்பின் என னனவியே மிதிது செலுத்தினாலாகாதோ? என்கிறார் போலும்.

கோலக்கனிவாய்ப் பெருமானே!—அழகியதாய்க் கனிந்திருந்துள்ள திருவதாத் தின பழபயபககாட்டி எல் லையடிமை கொண்ட வனக்கு மீண்டும் அத்திருவதாததைக் காட்டுதல் அரிதாயிற்றே! என்று திருவுள்ளம் கொண்டு சொல்லுகிறபடி. 'கோலக் கனிவாய்ப் பெருமானே கொடியாவடு புள்ளுண்டவானே' என்று சொதது அர்வயித்து "ஆசரிதரை இவ்வழகை அதுபயிப்பிக்கைக்குக் கொடி கட்டிக் கொண்டிருக்கிற வனே! என்றருளிச் செயல்" கம்பினார்.

சேடியுள்ளினைகள் தீமருத்தே!—விவத்தில் விடையும் மருந்தைக் காட்டிலும் மலி யில் விடையும் மருந்து மிகச் சிறகருமே, திருவடிகளுக்கு காணும், * ஆர்மருத்தினியா குவார் * என்பிற இவ்வழவார்க்கு அசேதகமான மருந்து பிடிக்காதே, எது மருந்து

எனதுதே 'ஆர்மருந்து' எனப்பயிர்வகையாலே இவ்வுண்டம் மருந்து சேதமுண்டவோ
பிரகக வேணும். கோலகண்டத் தீர்தகம் மருந்து உலகம் இ'ந்தாதம் கோலகடரு
மூலகாரணமான வினைகளைத் தீர்த்து மருந்து இ'தையே மருந்துவனாயும் மருந்தாய்
முள்ளையன் மதியப்பயினை காணும். "அடிப்பை யெனியையறவமுதே மருந்தே
திருவேங்கடத்தெய்வமொருமனே" என்று சேர்த்து அகலயித்தது "அவ்வொருதம் புழி"
பார்க்கு உலகமே மருந்திதே. அவ்வொருதம் புழிப்பார்க்குச் சரங்கமேயோலே உலகத்
திருவு அணிததாக நிறுவிறபடி" என்றருளிச் செயலா கம்பினான்.

[கோலகண்டப் பெருந்திருப்பாதி.] உலகபாதம் காண கோடியார் பெருந்தும் கோலாது
ஆற்றேனை. எனருகது, உலகபாதம் காணகோலாது கோடியாரொழுதும் ஆற்றேனின்
எவ்ருகது அகலயிக்கலாம். உன் திருவடிகளைக் காண்கைக்கு உறுப்பாக வலப்ப னாத
எழும் என அதுவும்ததிவேன. அப்படியிருந்தும், விசேஷமாக னாதகாதுடாநம்
பண்ணினவர்கள் பலன் தாமதித்தால் துடிக்குமாபோலே காண துடிக்கின்றேனே
யென்கிறார். இங்கே கம்பினான். "அவ்வொருதத்தைக் கண்ணுறியற வறுவும்ததுப
பலன் தாழப்பாறாப் போலே படாதினதேன்... .. தனி யெ ஒரு வாதனமதுஅடி கரு
மவனுக்கு அது தலைக்கட்டினவாதே பெறுகிறே மென்றுதல, அதிலே சில னவகலயம்
பிறக்கப்படாதிதே பலன் தாழத்தது எனருதல ஆற்றிடுகக்கலம். அவனே னாதனமான
விவாகத் தினமபிததால் அவன் கருகையும் ஏறிப்பாயாதபடியானேனோ! எனறும் பய
மிதே அதுவர்த்தியபது."

திருவாராதனத்தில பெருமாளுக்கு அமுது செயற்குணப் பண்ணுமனோது "அடி
யென் மோலியமாவின்றவமுதே பென்விறவிப்பகாததை யதுவாதிப்பதெனது படட்
நியமனம்.

கோலாதற்றேனானபாதம் காணவேன் னதுண்ணுனாநிலி *
கிலங்கண்டத்தம்மாணும்கிறான் முகணுமிதினும் *
கோலையகண்டாப்பல்குமுனிதுயம் திருவேங்கடத்தானே ! *
மாணயம்மயக்கிபடியேனபால் வத்தியமேயேவகாரவே

தன் உலர்வின்	(தன்வருகுவலானே) தப்ப காண உலர்வையுடையன	கோல் உலர்வின்	வந்த கண்ணினான தன்ன் கூர் பகர் குத
கிலங்கண்டத்த	கிலங்கண்டத்த	கோல் உலர்வின்	கிலங்கண்டத்த
அம்மாணம்	அம்மாணம்	கோல் உலர்வின்	கிலங்கண்டத்த
கிலங்கண்டத்த	(கோல உலர்வின்) கிலங்கண்டத்த	கோல் உலர்வின்	கிலங்கண்டத்த
அம்மாணம்	அம்மாணம்	கோல் உலர்வின்	கிலங்கண்டத்த
திருத்திரம	திருத்திரம	கோல் உலர்வின்	கிலங்கண்டத்த
உலகபாதமன	உலகபாதமன	கோல் உலர்வின்	கிலங்கண்டத்த
கோலாதகூர்	கோலாதகூர்	கோல் உலர்வின்	கிலங்கண்டத்த
தேன் கண்ட	தேன் கண்ட	கோல் உலர்வின்	கிலங்கண்டத்த

*** [கோலாதற்றேன்] னாதகாதுவடானம் எனபகனில ஒன்றுநிலிப்பவா
கோலங்கண்டே ஆசைப்பட்டு காக்கு கிடக்கலை கண்டகாதுமே! என்று எம்மொரு
மான திருவள்ளமாய், துறாச் சேறிகளால் குறைபறதவாகனான கிலங்கண்ட சதுரிக
வறுநாசுப் பரபருதின்கூடத் தவகளுண் ட உலக தாரிதிரியத்தைச் சொல்கிக்
கொண்டன்றோ வந்து உலகைக் காணப் பெறுகிறது என்கிறார். "கோலாதற்றேனான
பாதங்காண" என்பது—கிலங்கண்டத்தமனனும் கிலங்கண்டமுகனு மிலங்கண்டம்
சொல்லும் பாதசமயிதறு. 'பிரானே! உன் திருவடிகளைக் காண்கைக்கு வாகுந்
துடிடானம் பண்ணுதேயிருந்து வகத்து உன்னை யோழிய ஆற்றமாட்டேன்' என்ப
தாம் அந்தத் தேவர்களின் வாதத்தை. இங்கே கம்பினான் ஆச்சரியமாக அருளிச்

காது வகுத்தல் கண்டு பொறுத்திருக்கமாட்டாதே யிருக்கிற பொரு தன்மைமும் எம்
பெருமானுக்குப் பத்தியாய் • பித்தர் பணிமலர்மேல் பாவைக்கு • என்மெய்யுயே அவன்
தன் தாவலகூண்பத்ததை கண்டு பிச்சேறித் தன் சொற்படி கடக்கும்படி அபிமத விஷய
மாயிருக்கிற பொரு தன்மைமும் உடைபடாக்கையாலே இவருடைய புருஷகாரம் ஒரு
வகையாலும் விபலாகமாட்டாது.

உலகில் புருஷகாரம் செய்யுங்களுக்கு இரண்டு தன்மைகள் வேண்டும்; அவர் விஷ
யத்தில் புருஷகாரம் செய்யவேணுமோ அவர் விஷயத்தில் கெஞ்சார்ந்த அன்பு இருக்க
வேண்டியது ஒன்று; வாரீடத்தில் புருஷகாரம் செய்யவேணுமோ அவரீடத்தில் தம்
வாக்கு வெற்றி பெற்றே திரும்படியான வாய்மையிருக்கவேண்டியது மற்றொன்று
இவ்விரண்டும் பிராட்டியிடத்தே புருஷகாரமென்று சொல்லிற்றாயிற்று.

இதெல்லாம் உண்மையே: சர்வரீது கேட்பாரற்ற ஸ்வதந்திரன்; அன்னவன்
சேதருகடைய குற்றங்களை நீறுத்து அவற்றுக்குத் தக்கபடி தண்டனை செலுத்தியே தீர்
வேன் என்று நிற்குமனவின் பிராட்டி தான் என்ன செய்யமுடியும்? என்னில்: இது
இவருடைய செய்தியறியாதார் செய்யும் ஆசைபமாகும். இவன் விதையாகப் பிறந்து
விதையிருந்த காலத்தில் இவனைப் பத்துமாதம் இடைவிடாது படாத மருகனும் படுத்
தின் ராகுநீரானிள் கொடுக்கையை முன்னம் மரத்தின்மேல் மறைத்திருந்து கண்ட அது
மான் 'பெருமான் வெற்றிப்பெற்ற பின்பு இவர்களைப் பார்த்துக் கொள்வோம்' என்று
ஆறியிருந்து தாவணவதமான பின்பு ஓடிவந்து 'இவ்வாக்கினின் அபராதங்களைக் கண்ட
கிட்டுச் சித்திரவதம் பண்ண சினைத்திருக்கு மெனக்கு இடமளிக்க வேணும்' என்று
(பிராட்டியை நோக்கிக்) கேட்டவளவியே, சொல்லிருங்களுள் அவ்வனுமானியுமுட்பட
இவன் உபதேசத்தாலே பொறுப்பித்தானென்பது ஸ்ரீ ராமாவன் ப்ரஸித்தம். அப்படிப்
பட்ட விவன் • அவ்வி மலர் மகன் யோகமயக்குக்களாவியும் நிர்குலம்மான் • என்மெ
ய்யுயே தன் பேரவகையினே மிகவும் ஈடுபட்டிருப்பவனாய் • சின்னன்பின் வழிநின்று
கிளை பிடித்தெம்பிரானை • என்மெய்யுயே 'மாயா மிருகத்தின் பிள்ளை யே' என்ற
தும் விளைவதறியாத அதின் பிள்ளை தொடர்ந்த யோகவனாய் இப்படி தனக்கு விதே
யனாய் ரவிகனாயிருக்குமவனைப் பொறுப்பிக்கவல்லவென்பது பற்றிக் கேட்டுவணுமோ?

உறையளிப்பா என்பதனும் புருஷகாரபூதமான பிராட்டியும் சர்வரீதுமான இரு
வருகடையவும் சேர்த்தியானது எப்போது முன்னென்று காட்டப்பட்டதாகும். ஞானம்
ஆனந்தம் முதலியவை எப்படி எம்பெருமானுக்கு ஸ்வரூப சிவபுகக்கனோ அப்படி
ஸ்ரீபதித்வமும் சிவபுகமாவகையாலே இவனோடே கூடியே சர்வர ஸத்பாவமென்று
கொள்க. சேதனர்களின் அபராதங்களைக் கண்டகிட்டு தண்டிக்கவல்லவனான எம்பெரு
மானுடைய ஸ்வாதந்திரியத்தையும் சேதன் செய்யும் குற்றங்களின் மிகுதியையுங் கண்டு
'ஐயோ! என்னுமுமோ!' என்மெய் பவத்தானே எம்பெருமானின் கிட்டு ஒரு கொடிப்
பொழுதும் அவனமாட்டான். இப்படி இவனிருந்து நோக்குகையாலே சர்வரீதுகடைய
ஸ்வாதந்திரியத்தைக் கண்டோ தன்னுடைய அபராதங்களை சினைத்தோ சேதன் அஞ்ச
வேண்டிய ப்ரஸத்தியினை.

அன்றியும், பிராட்டியாவவன் எப்போதும் எம்பெருமானோடு கூடியே யிருக்கின்ற
னென்று தெரிந்துகொள்ளுமனவின் எந்த மையத்திலும் எம்பெருமானின் ஆர்வரீக்கவா
மென்பது தேறி நிற்கும். 'புருஷகாரம் செய்யவன் அருகே யிருக்குங்காலம் பார்த்து
ஆர்வரீக்கவேணும்' என்று மையப்ரதிகை வேண்டியதில்லை; ஆர்வரீக்கவேணுமென்
கிற ரூபி பிதக்க வேண்டுவதத்தனையே.

பிராட்டியின் புருஷகாரம் அவசியம் வேண்டியதென்பதை விபலாவதோ காசத்துச்
செய்தியாலும் தெரிந்துகொள்ளலாம். ராமாவதாரத்தில் அளவு கடந்த அபராதத்
தைச் செய்த ப்ரஹ்மாவந்தரத்திற்கு இவக்காய் தலைவறுப்புண்ண வேண்டிய காகம் க்கு
தபக்கு இவக்காய்த் தலைபெற்றுப்போனது பிராட்டி அருகிருந்ததனுலேயாம். அவ்வளவு

அபராதி யவ்வாத ராவணன் ராமசரத்துக்கு இலக்காய் முடித்துபோனது இவருடைய ஸர்வீத் பில்லாமையினாலேயாம்.

இங் வர்த்த விசேஷங்களைவளம் எட்டிய மிக அருமையாக அருளிச் செய்யப்பட்டவை: "ஒரு வன் பட்டர் பிண்டி யழிய மனவான அனரவர்க்கு தவ மருளிச்செய்கைக்காக 'எவிலாரும் போயினான்' என்ன, கஞ்சியகுமையுடுத்திடுத்துபோய் கம்மை இராய்என்று அருளிச் செய்தவர் என்று வெறுத்திருக்க, அப்போதே ஜீவர் எங்குந் தூ? என்று கேட்டருளித் தேடி யழைத்துக் கூட வைத்துக்கொண்டிருந்து தவ யத்தை யருளிச்செய்தா நிற்கச்செய்தே அப்போதருளிச்செய்த வார்த்தை" என்று தொடங்கி எட்டு ஸ்ரீவர்த்திகள் ஸேவிக்கே.

கேரீய் புகழாய்! இப்பாதி. கீழ் முதலடியில் புருஷாரவரணம் பண்ணின வாரே அந்த புருஷார பலத்தாலே எம்பெருமானுடைய ஸ்வாதத்திரீயமானது தலை மடித்து தலைபெடுக்கும் குணங்கள் விவருண்டு; அந்த குணங்கள் ஆர்யண ஸௌகர்ய பாதகங்களைன்றும் ஆசரிதகர்ய பாதகங்களைன்றும் இரண்டு வகுப்பாயிருக்கும். அஞ்சாமல் உசாமல் காம் ஆசரிக்கும்படி அநுகூலப்படுத்துகின்ற குணங்கள் ஆர்யண ஸௌகர்யபாதகங்களைப்பெடும். ஆசரித்த பிறகு காரியம் தலைக்கட்டும்படி செய்யும் குணங்கள் ஆசரித கர்யபாதகங்களைப்பெடும். வாதஸம்பம், ஸ்வாமித்தவம், ஸௌசீல்யம் ஸௌவப்பம் என்ற குணங்கள் ஆர்யண ஸௌகர்ய பாதகங்களாம். ஆர்யணமுக்குள்ள இச்சேதகள் தன் தோஷங்களைப் பார்த்து அஞ்சும்போது தோஷ போக்பதவருபமான வாதஸம்பத்தை நீக்கித்து அந்த அச்சம் தீரலாம். கம் காரியம் செய்யதின செய்யதின என்கிற சங்கை புண்டாருமளவில் இழவு பெறு தன்னதாம் படியான ஸ்வாமித்தவத்தை நீக்கித்து அந்த சங்கை தீரலாம். உபயவிழிக்கும் கடவனு விருக்கும் பெருமைக்கு பரகாமான ஸ்வாமித்தவத்தைக்கண்டு தன்னுடைய தன்மைகைய யதுவாதித்து அகல நீக்கக் கேளுமளவில், தாழ்நின்றவர்களைபோடே. புரையறக் கலக்கும் ஸ்வபாவமான ஸௌசீல்யத்தை நீக்கித்துத் தெளிவுபெறலாம். இத்திரீயங் எனக்கு கட்டாதவனான அவனை காம் எப்படி ஆசரிப்பதென்று பிற்காலிக்க நீக்கக் கமளிக், தன் வடிவங் கூடிர்வியுபயாக்குகையாற ஸௌவப்பத்தை நீக்கித்துத் தெளிவலாம். ஆக இந்த என்ன குணங்களும் ஆர்யண ஸௌகர்ய பாதகங்களாகையாலே இவை இவகு வகைகளாக அநுகூலிக்கப்படுகின்றன. எவ்வகை பெண்ணில்;

1. கேரீய் புகழாய் என்று வாதஸம்பத்தைச் சொன்னபடி. 2. உலகம் முற்ற உடையம் என்று ஸ்வாமித்தவத்தைச் சொன்னபடி. 3. என்னை யவ்வானே என்று ஸௌசீல்யத்தைச் சொன்னபடி. 4. கேரீயவன் முனிக்கணங்கள் விலும்பு நீகுலெய்கடத்தானே என்று ஸௌவப்பத்தைச் சொன்னபடி.

பக்தர்களில் கைங்கர்ய நீஷ்டர்கள் என்றும் குணதுபவ நீஷ்டர்கள் என்றும் இரண்டு வகுப்புண்டு. எங்கும் அப்பாருபாட்டைத் திருவுள்ளம் பற்றியே "அமரர் முனிக்கணங்கள்" என்றதென்று அருளிச்செய்தார். "வைகுத்தத்தமாரும் முனிவரும் வியாதன" என்று பரமபதத்திலும் இவ்வகை பாருபாடு உள்ளதாகச் சொல்வீற்று.

புகழோன்றில்லாவுமே—ஆதிஞ்சர்ப்பமும் அகல்வ கதித்தவமும் ப்ரபத்திக்கு அநி காரமாகையாலே அகலவிரண்டையும் சொல்லுகிறதிக்கு. கர்மஜ்ஞாக பத்திகளிலும் அவற்றக்கு நேத்துவான ஆத்ம குணங்களிலும் அவ்வயரின்றிக்கே அவற்றுக்கு விபரீ தங்களைவறறுவதான் பரிபூரணனுபிடுக்கிற விருப்பமாயும், தன்னுடைய ஸ்வருபம் ஸர்வப்ரகாரத்தாலும் சர்வரனுக்கு அதவந்த பாதத்தரமாயிருக்கிற விருப்பமாயும் அது ஸந்தித்து கம் கர்யத்தத்துக்கு காம் கடவிவர்மவியா மென்றிருக்கை ஆதிஞ்சர்ப்பம். மாத பிதர்க்கள் புதரர்கள் பராதர்க்கள் பரம்மருத்ராதிகள் வாரும் ரகுகர்களால்வர்; ஸாடுவ்வரனே ரகுகள் என்றிருக்கை—அகலவகதித்தவம். இவைவிரண்டுமுடையும் சொல்வீற்று 'புகழோன்றில்லாவுமே' சொன்பதனும்.

உண்டாகி கீழம்கூறு புத்தேன்—ஆக இவ்வளவானும் தவயத்தில் பூர்வகண்டம் அநுஸந்திக்கப்பட்டதாயிற்று. ப்ரபத்தியானது வாகிகமாகவும் காலிகமாகவும் மாணிக மாகவும் உண்டு. 'என்னை நீ தாழிக்கவேண்டும்' என்று வாயினால் பிரார்த்திக்கை வாகிகமாகும். * அஞ்ஜலி: பரமா முத்தா கதிப்ரம் தேவப்ரஸாதிநீ * என்றவையுபயே பக வத் ப்ரஸாத தீஹதுபூதமான் அஞ்ஜலியை ப்ரபோகித்தல், காகாதான் பூதலானுரைப் போலே ரக்ஷகவாஸ்து இருத்தலிடத்தே வருதல் சொக்க வாயிடமாகும். தின்னிய அத் பவணாயல் கௌஞதல் மாணிகமாகும். * ஜ்ஞாநக்மோக மென்று சொல்லுகை யாலே மர்மகந்திம கிறத்ததாகும். அதுவே இங்கு உற்றது. அஸ்மதாதிகளுடைய உஜ்ஜீவகார்த்தமாக ஆழ்வார் பாகராரீட்டு அருளிச்செய்த வித்தகை; இதனால் ஆழ்வா ருடைய ப்ரபத்தி வாகிகமென்று கொள்ளக்கடவதன்று.

* உட்கீழம்கூறுபுத்த அடியிர்! வாழ்வினென்றேன்றதன்கொடுக்கும் *
படக்கேழில்லாப்பெருமானைப் பழனக்குருகர்க்கடகோபம் *
மூடப்பான்சொன்னவாயிரத்தத் திருவேண்டத்துக்கினைபத்தும் *
பித்தார்பித்தார்தீர்ந்திருக்கு பெரியவானுள் கிவவுவரே.

11

அடியிர்	அடியவர்களை	முடிப்பான்	சொன்ன	சுண்ணாத்த முடிப்பதற்காக
அடியிற் அமித்த	புருத்த உத்	மீததுப் போருக்கன்' என்ற	குவித்த	அருளிச்செய்த
மிக் வக்த	அவ்வாதமும் கட்டி	திருவேண்டத்	திருவேண்டத்	குவித்ததும்
வக்த	கொடுத்த.	தக்கு துண	பத்தம்	திருவேண்டமும் விஷய
அருள் கொடுத்தும்	திருவாய்மொழியை	பித்தார	பித்தார	மாண இத திருவாய்
படி கேழ் இவர	ஒப்புவதற் பெருகை	பெரிய வானுள்	பெரிய வானுள்	மோழியை
பெருமானை	வாய்ந்தவனுமான் வாரே	கீத்திருத்தகை	அவர்	சுண்ணாத்தமும் பாய்வார
பழனம் குருகர்	கீதிலுள்ள புடைய திருவ			ம'கவு அயனம்பித்தவர்க்க
உடகோபம்	கீக்குத் தலைவரான ஆழ்வார்			பாணகாரென்றெ பாய்வாத
				திரு
				கிவ கிவ த கீத்திருப்ப
				கன்.

* * * [அடக்கீழம்கூறு.] இத்திருவாய்மொழியைப் பற்றினவர்கள் திருவாய்மொழியே நித்தாயுபவம் பண்ணப் பெறுவதென்று பயனுரைத்துத் தங்குக்கட்டுமின்னார். எம்பெரு மானுடைய திருக்கையானது திருவடிவை கோக்குமாபோலே விருப்பதுண்டே; அதற் கொரு கருத்துக் கண்ணாம்: "அடியவர்களை! உங்களுக்கு இந்தத் திருவாய்மொழி தரு கும்; இதன்மேல் அமித்த புருத்த வாழ்த்து போகன்" என்று தெரிவிப்பதாகக் கருத்துக்கொள்ளலாம்; அதனை இங்கு முதலடியில் காட்டியிருக்கிறார். பட்டர் ஸ்ரீரங்க ராஜஸ்தவத்தில் * கீட்டம் ஸ்ரீரங்கே வலிது: * என்றித ச்லோகத்தில், * நிதிகாரம மூக் கியம் ச்ரணபிதி பரமமூன் ததிகா: ஸ்ரடம் ப்ரதே பாதாய்புதுபுனம் ஆத்யாறு நிதிர: * என்றருளிச் செய்ததும் இங்கே அநுஸந்தேயம்.

படிக்கேழ் குயிலப் பெருமானைப் படிபென்று ஒப்பு: கேழ் என்று உயர்வு: ஒப்பு முயர்வு மிக்காத பெருமான். * கதந்நமச்சாப்பதிகச்ச த்ருப்பதே * கிஸ்ஸமாப்பதிக மப்பாதத்தயர் தேவ மெனபரீஷதி ஸரஸ்வதி * ஒத்தார் மிக்காரையிடையாய மாமாயா * என்றித பிராரணங்கள் கண்க. அன்றிக்கே, "அருள் கொடுக்கும்படிக்கு, கேழ் இவ்வாய்மொழியை" என்றுப் கொன்னலாம்; "ஆச்சித விஷயத்தில் அருள்கொடுக் கும் ஸ்வபாயத்துக்கு ஒப்பியவாத ஸர்வேசுவரனை" என்பதாஃது.

முடிப்பான் சொன்னவாயிரம்—தம்முடைய மகோதத்தை சிறையெற்றிக் கொள் வதற்காக அருளிச்செய்த ஆவிரமென்று உரைத்தார்கள் சில ஆசிரியர்கள்: "பல நீ காட்டிப் படுப்பாயோ என்றித ஸுண்ணா விதோதத்தை பூசிக்கையிலே திருவுள்ளத் தாலே அருளிச் செய்தவாயிரம்" என்பர் வ்யபிங்கி.

திருவேங்கடத்துக்கு துணைபாட்டம்—* வான் திகழுஞ் சோலை மதினாங்கர் வன்
புகழ்மேல் ஆன்ற தமிழ் மன்றகனாயிரமும் * என்ற திருவாய்மொழித் தனியன்படியே
ஆயிரமும் ஸ்ரீ சங்ககாதன் விஷுவாக வங்கலுபிக்கப்பட்டு அதில் இத்திருவாய்மொழி
திருவேங்கடத்துக்குப் பகுத்துக் கொடுக்கப்பட்டதென்பது கன்கு அறியத்திடக்கின்றது.

இப்பாட்டின் சுற்றடியின் கவைக்கு ஏற்ப ஈட்டில் கம்பின்னை யருளிச் செய்த
ஸ்ரீஸூத்திகள் காண்கின் :—“ இவர் பண்ணின ப்ரபத்தியே கயக்குமெல்லாம். தனித்து
வேண்டா, இப்பாகரத்தைச் சொல்லிப் பலத்திலே அடவயிக்குமத்தனை. நற்கன்றுக்கு
இரங்கினது தோல் கன்றுக்கு இரங்குமாபோலே இவரை சினைத்து இப்பத்தும் கற்றார்
பக்கலிலும் சுச்வரன் ப்ரஸக்கனும். ஸ்ரீ விபீஷணுழவானோடு வந்த நால்வர்க்கும் அவன்
பண்ணின ப்ரபத்தியே அளமகத்திறே. ‘இவனுடையவன்’ என்று எதிர்த்தலைக்குத்
தோற்றவிருக்கு மத்தனையே வேண்டுவது.”

“பிடித்தார் பிடித்தார்” என்ற இரட்டிப்புக்கு இரண்டு வகையாகப் பொருள்
உருவர்; (1) சொல்லைப் பற்றினவர்கள். (2) பொருளைப் பற்றினவர்கள் என்று ஒரு
நிர்வாணம். பிடித்தாரைப் பிடித்தவர்கள் என்றபடியால் ஸம்பந்த ஸம்பந்திகளைச்
சொன்னதாக மறந்தொகு நிர்வாணம்.

11

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம் கம்பின்னை திருவடிகளை சரணம்.
வடக்குத் திருவிநிப்பின்னை திருவடிகளே சரணம்.

ஸ்ரீ காலூர் பிரதிவாதிபங்கரம்
அண்ணங்கராசாரியர் இயற்றிய
திருவாய்மொழி திவ்யார்த்ததிபிகையில்
ஒரும்பத்த முற்றிந்ந.